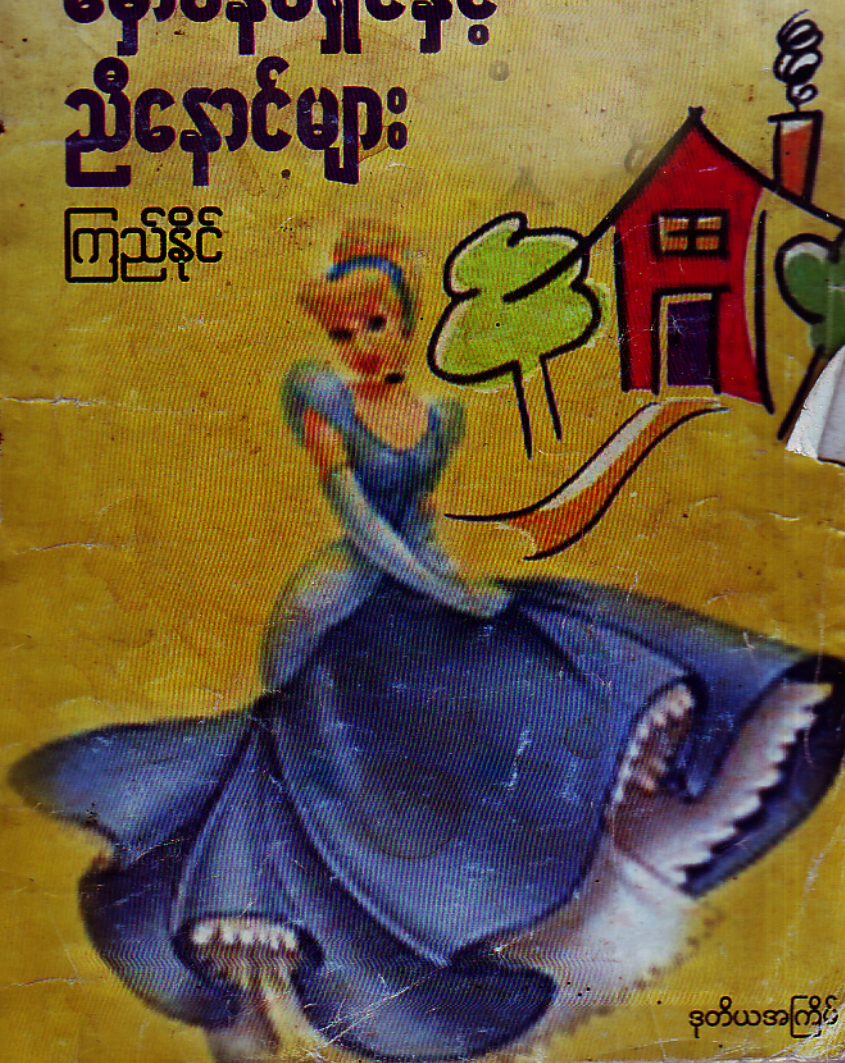

စိတ်ကူးချိုအနုပညာ

ကလေးတို့အတွက်ပုံပြင်စာအုပ်

ဖော်စီနပ်ရှင်နှင့် ညီနောင်များ

ကြည်နိုင်

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်အရေးဆုံးပါး

သောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်

ကဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ

နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊

ရင်းသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊

နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

နိုင်ငံပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်

သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

ကုန်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုး

တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး

တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်

နိုင်ငံခြား ရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး

ပညာဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊

အမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊

တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မှော်ပိနပ်ရှင်နှင့်
ညီနောင်များ

ကြည်နိုင်

RADIANT READING BOOK

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
ဒုတိယအကြိမ်

မှော်ပိနပ်ရှင်နှင့်ညီနောင်များ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၀၀၅၆၁၁၁၀ နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၃၀၀၅၄၁၁၁၀ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊
တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊
ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ် စောင်ရေ - ၅၀၀ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊
ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး ၆၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

စာအုပ်ချုပ် - သဗ္ဗာ

ကြည်နိုင်

မှော်ပိနပ်ရှင်နှင့်ညီနောင်များ / ကြည်နိုင် ။ - ရန်ကုန်

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၂ ကြိမ်၊ ၂၀၁၁။

စာမျက်နှာ ၁၂၃ မျက်နှာ၊ ၁၂·၅ စင်တီ× ၁၇·၅ စင်တီ

(၁) မှော်ပိနပ်ရှင်နှင့်ညီနောင်များ

မာတိကာ

ကလေးတို့အတွက် အမှာစာ.	၁
၁။ မှော်ဖိနပ်ကလေး	၂
၂။ မြွေနှင့်လိပ်	၂၆
၃။ ပျားရည်စုပ် ငှက်ကလေး	၃၀
၄။ မြင်းလှအဿထိုရ်	၃၄
၅။ ဂိတ်မှူးရဲ့ သမီးလေး	၄၂
၆။ ဖလော်ရီယိုနဲ့ ဖလော်ရီယာ	၅၆
၇။ မြင်းပျံမလေး	၇၁
၈။ ပူလာယူဆာရက်ရဲ့ ပုံဝတ္ထု	၈၀
၉။ ဘယ်အမြီးကို ကြိုက်သလဲ	၉၂
၁၀။ သိုးထိန်းခွေးလေး ဆမ်	၉၅
၁၁။ ပျံလွှားငှက်ရဲ့ အားလပ်ရက်	၉၉
၁၂။ ပီးရက်လိုခေါ်တဲ့ ငှက်ကုလားအုပ်	၁၀၄
၁၃။ မော်လီနဲ့ လမင်း	၁၀၈
၁၄။ ရှဉ့်ကလေး ချန်ဒီ	၁၁၃
၁၅။ ဖြူမရဲ့ ကြောင်ကလေးများ	၁၁၉

ကလေးတို့အတွက် အမှာစာ

ကလေးတို့ရေ . . .

သားတို့သမီးတို့အတွက် ပုံပြင်လှလှလေးတွေ ရွေးချယ် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီပုံပြင်လေးတွေဟာ မင်းတို့ရဲ့ အဖေအမေတွေ၊ ဦးလေး ဒေါ်လေးတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ ဖတ်ကောင်းဖတ်ခဲ့ရမယ့် ပုံပြင်လေးတွေပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ . . . ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်က နားထောင်ခုံရတဲ့ ပုံပြင်တွေဟာ ဦးတို့ရဲ့ ဦးကြီး ဦးလေးတွေက သူတို့ကျောင်းမှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဖတ်စာအုပ်တွေထဲက ပုံပြင်လေးတွေ ဖြစ်နေတာကိုး . . .။

ပုံပြင်လေးတွေဟာ ဖတ်လို့လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို ဖတ်ရင်းနဲ့လည်း စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်ရလို့ပဲ။ ပုံပြင်လေးတွေထဲက ဇာတ်လမ်းလေးတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ အမှန်အမှား၊ ဉာဏ်ကစားစရာတွေ ပါတယ်။ ကလေးတို့ အသိအမြင် တိုးဖို့ ဗဟုသုတ ရဖို့တွေလည်း ပါတယ်။

ဆက်ပြီးတော့လည်း ကလေးတို့ဖတ်ဖို့ . . . ပုံပြင်လေးတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပါဦးမယ် . . .။ ပုံပြင်ဖတ်ရင်း ကလေးတို့ ဉာဏ်ရည်တိုးကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေကွယ်။

ကလေးတို့အတွက် အမှာစာ

ကလေးတို့ရေ . . .

သားတို့သမီးတို့အတွက် ပုံပြင်လှလှလေးတွေ ရွေးချယ် လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီပုံပြင်လေးတွေဟာ မင်းတို့ရဲ့ အဖေအမေတွေ၊ ဦးလေး ဒေါ်လေးတွေ၊ အဘိုးအဘွားတွေ ဖတ်ကောင်းဖတ်ခဲ့ရမယ့် ပုံပြင်လေးတွေပဲ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ . . . ဦးဦးတို့ ငယ်ငယ်က နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ ပုံပြင်တွေဟာ ဦးတို့ရဲ့ ဦးကြီး ဦးလေးတွေက သူတို့ကျောင်းမှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဖတ်စာအုပ်တွေထဲက ပုံပြင်လေးတွေ ဖြစ်နေတာကိုး . . .။

ပုံပြင်လေးတွေဟာ ဖတ်လို့လည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသလို ဖတ်ရင်းနဲ့လည်း စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်ရလို့ပဲ။ ပုံပြင်လေးတွေထဲက ဇာတ်လမ်းလေးတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ အမှန်အမှား၊ ဉာဏ်ကစားစရာတွေ ပါတယ်။ ကလေးတို့ အသိအမြင် တိုးဖို့ ဗဟုသုတ ရဖို့တွေလည်း ပါတယ်။

ဆက်ပြီးတော့လည်း ကလေးတို့ဖတ်ဖို့ . . . ပုံပြင်လေးတွေ လက်ဆင့်ကမ်းပါဦးမယ် . . .။ ပုံပြင်ဖတ်ရင်း ကလေးတို့ ဉာဏ်ရည်တိုးကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေကွယ်။

မှော်ဖိနပ်ကလေး

ဟိုးရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းကပေါ့ကွယ် ... ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး နဲ့ မိဖုရားကြီးတစ်ပါး ရှိကြသတဲ့။ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သိပ်ချစ်ကြပြီး အလွန်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြသတဲ့။ သူတို့ သားကလေး မွေးတုန်းကဆို ပိုပြီးတောင် ပျော်မဆုံးဖြစ်ကြတာပေါ့။

သမီးလေးတစ်ယောက် ကောက်ရရင်လည်း သိပ်ကောင်းမှာပဲ လို့ မကြာခဏလည်း စဉ်းစားမိကြတယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ ဒုတိယမြောက် မွေးဖွားလာတာကလည်း ယောက်ျားလေးပဲတဲ့။

ဒီတော့ မိဖုရားကြီးက . . .

“အခု တို့မှာ သားယောက်ျားလေး ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရပြီ။ တို့သမီးလေးကို စောင့်မျှော်ကြဦးစို့ရဲ့” လို့ ပြောတယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ တတိမြောက် မွေးဖွားလာတာကလည်း ယောက်ျားလေးပါပဲတဲ့။ အဲဒီအခါမှာတော့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ နည်းနည်းလေး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ၄ ယောက်မြောက်မှာတော့ မိန်းကလေးဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်လို့ စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ကြပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ နောက်မွေးလာတာကလည်း သားယောက်ျားလေးပါပဲ။ နောက် . . . တစ်ယောက် . . .

နောက် . . . တစ်ယောက် . . .

နောက် . . . တစ်ယောက် . . .

၅ ယောက်ကျော်လာပြီး ယောက်ျားလေးချည်းပဲတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ သားယောက်ျားလေးချည်း မွေးလာတာ ၁၂ ယောက် မြောက် ဖြစ်လာပါရော။ ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ အရမ်းကို စိတ် ဆင်းရဲနေကြသတဲ့ကွယ်။ သူတို့ရဲ့သားတွေဟာ ထွားကျိုင်းတယ်။ သန်မာတယ်။ စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးက သူတို့ရဲ့ သားတွေကို ချစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ အရမ်းလိုချင် တောင့်တနေတာပေါ့ ကွယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ ၁၃ ယောက်မြောက်ကလေး မွေး လာပါရော . . . အဲဒါကတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ သမီးတော်လေးပါပဲ။

ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပဲ ပျော် ရွှင်နေကြတာပေါ့။

* *

ဘုရင်ကြီးနဲ့ မိဖုရားကြီးတို့ဟာ သူတို့ရဲ့သား ၁၂ ယောက်ကို ခေါ်ပြီး လှပတဲ့သမီးတော်လေးကို ပြကြတယ်။

သမီးတော်လေး မွေးလာတဲ့အတွက် ဘုရင်ကြီးဟာ ဆင်းရဲ ချမ်းသာမရွေး လှူဒါန်းပြီး ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပပေးတယ်။ အဲဒီပွဲတော် ကြီးမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပါပဲ။ အဲဒီ စားပွဲကြီးကို နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ပြုလုပ်ပါသတဲ့ကွယ်။

အဲဒီလို စားပွဲကြီး ကျင်းပနေတုန်းပဲ အများမြင်နိုင်အောင် သမီး တော်လေးကို ခန်းမထဲ ယူလာပြီး ပြပေးတယ်။

အဲဒီနောက် နန်းတော်ရဲ့ တံခါးမကြီး ပွင့်လာပြီး နတ်သမီး ၃

ပါး ဝင်လာကြတယ်။ အားလုံး ဘယ်သူမှ စကားမပြောနိုင်ဘဲ အံ့အား
သင့်နေကြတာပေါ့။ နတ်သမီးတွေလာပြီး သမီးတော်လေးကို ကောင်း
ချီးပေးတယ်ဆိုတာ လူအားလုံး သိလိုက်ကြတယ်။

ပထမနတ်သမီးက . . .

“ကျွန်ုပ် သူ့ကိုပေးတဲ့ဆုကတော့ သမီးတော်လေးရဲ့ ဘဝတစ်
လျှောက်လုံး နာဖျားမရှိ ကျန်းမာရွှင်လန်းနိုင်ပါစေ...” တဲ့။

ဒုတိယနတ်သမီးက . . .

“ကျွန်ုပ်က သူ့ကို အလှဘွဲ့ပေးမယ်၊ သမီးတော်လေးရဲ့ ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံး မြင်သူတိုင်း ငေးရတဲ့အလှရှင်လေး ဖြစ်ပါစေ” တဲ့။

တတိယနတ်သမီးက . . .

“ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ကောင်းချီးပေးမယ် . . . သမီးတော်လေးရဲ့
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒုစရိုက်မရှိဘဲ ကောင်းမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ...”
တဲ့။

အဲဒီနောက် အလင်းတန်းကြီးပေါ်လာပြီး သူတို့ ပျောက်ကွယ်
သွားကြတယ်။ ဒီတော့မှ လူတွေဟာ ပြန်လှုပ်ရှားလာပြီး စကားစနိုင်
ကြတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲ တံခါးမကြီး နောက်တစ်ဖန်
ပြန်ပွင့်လာပြန်တယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ ဝတ်ရုံနက်ကြီးဝတ်ထားတဲ့
ပိန်သေးသေး အဘွားအိုကြီးတစ်ဦး ဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီအဘွားအိုက အော်ဟစ်ပြီး နန်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်ပြေးဝင်လာ
တယ်။

“စောင့် . . . စောင့်ဦး . . . စောင့်ဦး . . . မပြီးသေးဘူးဟေ့”
လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ပြန်ပြီး ငြိမ်တိတ်သွားကြပြန်တယ်။

ပိန်သေးအဘွားအိုကြီးက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက အလွန်သေးငယ်
လှတဲ့ ငွေရောင်လွှာဖိနပ်ကလေးတစ်ရပ်နဲ့ ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့
သမီးတော်လေးရဲ့ ခြေအစုံမှာ ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်တယ်။

နောက် . . . အဘွားအိုကြီးက ပြောတယ်။

“အဲဒါ . . . မှော်ဖိနပ်ပဲဟေ့ . . . အဲဒီ ဖိနပ်နဲ့ သမီးတော်ဟာ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲ လျှောက်သွားလိမ့်မယ် . . . ဟား ဟား ဟား ဟား”

အဲဒီနောက် အဘွားအို ထွက်သွားတယ်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ် နေဆဲပါပဲ။ လူတွေ နားထဲမှာတော့ ရယ်သံကြီးက ကြားယောင်နေဆဲ ပေါ့။

ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .

* *

လူတွေအားလုံးက ပြောကြတယ်။

“လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲ လျှောက်သွားမယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာကိုဆို လိုတာလဲ”

ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ပညာရှိတွေထဲက တစ်ဦးကို ဆင့်ခေါ်လိုက် တယ်။

“သင် လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲ လျှောက်သွားနိုင်မလား”
ပညာရှိဟာ သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ ခြေခုံကြီးကို ငုံ့ပြီး စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“အို . . . အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး မတတ်နိုင်ပါ”

ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက . . .

“ဒါဖြင့် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ပညာရှိကြီး ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုး မသိပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဘုရင်ကြီးက နောက်ပညာရှိတစ်ဦးကို ခေါ်မေးပြန်တယ်။

“အဲဒါ . . . ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”
အဲဒီပညာရှိကလည်း ပြန်ဖြေတယ်။
“ကျွန်တော်မျိုး မသိပါ”တဲ့။

ဒုတိယပညာရှိပြီး တတိယပညာရှိ ဆက်မေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဘယ်သူမှ အဖြေကို မသိကြပါဘူးတဲ့။

* *

ဘုရင်ကြီးဟာ ပညာရှိတွေကို ပြောလိုက်တယ်။

“တခြားအရပ်ကို ထွက်သွား၊ အဲဒီအကြောင်းကို စဉ်းစား၊ ည
မရောက်ခင် အဖြေရှာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြ . . . ဒါပဲ”

ပညာရှိကြီးတွေဟာ စားသောက်မပြီးခင်ဘဲ စိတ်မသက်မသာနဲ့
စားပွဲကြီးကနေ ထွက်ခွာကြရပါတော့တယ်။ ဘုရင်ကြီးက ထွက်သွား
ဖို့ အမိန့်ပေးနေပြီကိုး။

ပညာရှိကြီးတွေဟာ စားပွဲကြီးကနေ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်
စာအုပ်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားကြတယ်။ အဲဒီ
များပြားလှတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက တစ်အုပ်အုပ်ထဲမှာတော့ ဘုရင်ကြီး
လိုချင်တဲ့အဖြေ ရှိတန်ကောင်းရဲ့လို့ သူတို့တွေးထင်မိကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ မကြာခင်ပဲ သူတို့ရဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးတွေ အထက်
အောက်ပွတ်သပ်၊ ဘယ်ညာလှုပ်ယမ်းရင်း သူတို့ချင်း ရန်စောင်စကား
များလာကြပါရော။ ဒါပေမဲ့ . . . သူတို့ထဲက နှစ်ဦးကတော့ ခေါင်း
ချင်းဆိုင် မုတ်ဆိတ်ချင်း ပူးရောပြီး ငြိမ်တိတ်လို့နေလေရဲ့။ ဘာမှ
စဉ်းစား အဖြေရှာမရတာကြောင့် . . . အဲဒီလိုနဲ့ အကြာကြီး မုတ်ဆိတ်
ချင်း နှောမိကြတာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီလို ကြံဆနေကြတုန်းမှာပဲ . . .

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .” ဆိုတဲ့ ရယ်သံကြီး ကြားလိုက်ကြရတယ်။

ပိန်သေးသေး အဘွားအိုကြီးပဲပေါ့ . . . ။

*

ဒါကြောင့် ပညာရှိကြီးများက အဘွားအိုကို မေးလိုက်ကြတယ်။

“လူများရဲ့ နှလုံးသားထဲ လျှောက်သွားမယ်ဆိုတာ တာကိုဆို လိုပါသလဲ” တဲ့။

“လူအများရဲ့ နှလုံးသားထဲ လျှောက်သွားမယ်ဆိုတာ သမီးတော် လေးကို လူတိုင်း အရာတိုင်းက ချစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲ” လို့ အဘွားအိုက ပြောလိုက်တယ်။

“လူတိုင်း . . . အရာတိုင်း . . . ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်း၊ အရာတိုင်း၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေနဲ့ ဆင်တွေရောပေါ့လေ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

အဘွားအိုကြီး ထွက်ခွာသွားတယ်။ ရယ်သံကြီးကတော့ မရပ် မနားဘဲပေါ့။

“ဟား . . . ဟား” ဆိုတဲ့ အသံကြီး ပျောက်သွားတော့မှ ပညာရှိကြီးတွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ အဲဒီမှာ အကြီးဆုံး ပညာရှိကြီးက ပြောတယ်။

“အခု . . . တို့ ဘုရင်ကြီးကို သွားပြောပြနိုင်ပြီ” တဲ့။

ဒီတော့ အခြားပညာရှိတစ်ဦးက . . .

“အဘွားအိုကြီး ကျုပ်တို့ကို ပြောခဲ့တာလို့ ကျုပ်တို့ ပြောမယ် လား”

“ဟင် . . .”

ကျန်ပညာရှိကြီးတွေဆီက အသံထွက်လာတယ်။

အကြီးဆုံး ပညာရှိကြီးက ထပ်ပြောတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ တို့ထက်ပိုပြီး အဘွားအိုကြီး သိတယ်ဆိုတာကို ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုပြောရင် တို့ဟာ တစ်ယောက်မှ ပညာရှိ တယ်ဆိုတာ ဘုရင်ကြီး ယုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး။”

* *

အဲဒီနောက် သူတို့ဟာ ဘုရင်ကြီးဆီကို ထွက်သွားကြတယ်။

“အို . . . ကြီးမြတ်လှစွာသော အရှင်မင်းကြီး . . . ကျွန်တော် မျိုးတို့ စာအုပ်တွေ အားလုံးထဲမှာ ရှာကြည့်ပြီးကြပါပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုး တို့ သိပ်ကိုဂရုတစိုက် ဖတ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲဒီအဆိုရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဆို လိုချက်ကတော့ . . . ‘အရှင်သမီးတော် မင်းသမီးလေးဟာ လူတိုင်း က သူ့ကို ချစ်ခင်ကြပါလိမ့်’ တဲ့”

“လူတိုင်းက . . .”

ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“မှန်ပါတယ်၊ လူတိုင်း . . . လူတိုင်း . . . ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ လူကြီး၊ ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေနဲ့ ဆင်တွေပါပဲ”

ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို ကျေနပ်သွားပြီး ပညာရှိအိုကြီးတွေကို စားပွဲကြီးမှာ ဆက်လက်စားသောက်စေပါတယ်။ အစားအသောက်တွေ အေးစက်နေတာကြောင့် နောက်ထပ် ချက်ပြုတ်ပြီး အစားအစာတွေ ထပ်ယူလာပေးရပြန်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ သမီးတော် မင်းသမီးလေးကို သူ့မိခင်က ချီးမြှင့် ခန်းမထဲက ထွက်သွားတယ်။ နောက်တော့ အသီးသီး ထွက်ခွာကြပြီး

အေးကြီးလည်း ပြီးဆုံးသွားပါတော့တယ်။

နှစ်များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ။

မိဖုရားကြီးလည်း နတ်ရွာစံခဲ့ပြီ။

မင်းသမီးကလေးလည်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ နတ်သမီးတွေ ကောင်းချီးပေးသွားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သမီးတော်လေးဟာ ဖွံ့ဖြိုးလှပ ပြီး စိတ်သဘောလည်း ကောင်းမွန်လှပါတယ်။ မင်းသမီးလေးဟာ သူ့ ငွေရောင်လွှာ ဖိနပ်ကလေးကိုလည်း အမြဲဝတ်ထားတယ်။ အဲဒီ ဖိနပ် ကလေးဟာ မှော်ဖိနပ်ကလေးဖြစ်တာကြောင့် မင်းသမီးလေး အရွယ် ရောက်လာသလို သူ့ရဲ့ဖိနပ်ကလေးလည်း လိုက်ကြီးလာတာပေါ့။

ပိန်သေးအဘွားအိုကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ မှန်လာပြီပေါ့။

မင်းသမီးလေးဟာ လူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲကို လျှောက်သွား တယ်။ လူတိုင်းဟာ သူမကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတယ်။ ယုံတတ်ပါတယ်။ လူတိုင်း . . . လူတိုင်း၊ ကျား၊ မ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ ခွေးတွေ၊ ကြောင် တွေကအစ ဆင်တွေလည်း ပါသပေါ့လေ။

အဲဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ ၁၅ နှစ်အရွယ် ရောက်လုနီးလာ ပြီ။ ဟိုဝေးကွာလှတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်က မင်းသားလေးတစ်ပါး ဟာ အဲဒီမင်းသမီးလေးအကြောင်း ဂုဏ်သတင်းတွေကို ကြားမိပါ သတဲ့။ ကြားကြားချင်းပဲ အဲဒီမင်းသားလေးဟာ မင်းသမီးလေးကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းပြီး ဒီမင်းသမီးလေးနဲ့ လက်ထပ်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ စဉ်းစာနေမိတယ်။

နောက်တော့ မင်းသားလေးဟာ ခရီးရှည် ထွက်ခဲ့တော့တယ်။ သူဟာ သူ့မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး တစ်ဦးတည်းပဲ ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေ့ရက်တွေ ကျော်လွန်လာပြီးနောက် မင်းသမီးလေး နေတဲ့တိုင်းပြည်ကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီ တိုင်းပြည်ထဲ ရောက်တဲ့အချိန်ဟာ အချိန်လင့်နေပါပြီ။

မင်းသားလေးဟာ တောအုပ်တစ်ခုထဲက ဖြတ်သန်းပြီး သူ့မြင်းကို စိုင်း
နှင့်ခဲ့တယ်။ သူ့မြင်းလည်း အရမ်းကို ပင်ပန်းနေပြီပေါ့။ အဲဒီည
အတွက် မင်းသားလေးဟာ ဘယ်မှာတည်းရမှန်း သူ မသိဘူး။ နောက်
တော့ သစ်ပင်တွေကြားထဲက ဖြာထွက်နေတဲ့ မီးရောင်ကို သူ တွေ့မိ
တယ်။ အချိန်မဆိုင်းဘဲ အဲဒီအလင်းရောင်ရှိရာ အိမ်ကလေးဆီ လာ
ခဲ့တော့တယ်။

“အဲဒီမှာ . . . တစ်ယောက်ယောက်ရှိသလား”

သူ ခေါ်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဝင်ခဲ့လေ . . .”

အထဲက အသံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။

* *

မင်းသားလေးဟာ အိမ်လေးထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အိမ်လေးထဲမှာတော့
ဝတ်ရုံနက်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ပိန်သေးအဘွားအိုကြီးလေ။

“ဒီညအဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာ တည်းခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

မင်းသားလေးက ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

“ဖြစ်ပါတယ်လေ”

အဘွားအိုက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းရဲ့မြင်းကို အိမ်နောက်ဘက်က တဲထဲမှာ သွားချည်ထား
လိုက်၊ ပြီးတော့မှ မင်း လာခဲ့၊ ဂရုစိုက်လုပ်နော်၊ ငါ့ကြောင်ပေါ်လည်း
လဲမကျစေနဲ့ဦး”

မင်းသားလေးဟာ အဘွားအိုပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မြင်းကို အိမ်
နောက်ထဲမှာ သွားချည်၊ အစာနဲ့ ရေတိုက်ပြီးမှ အိမ်လေးထဲကို ဝင်ခဲ့
တယ်။

အဘွားအိုဟာ စားဖွယ်တချို့ ချက်ပြုတ်ထားတယ်။ ဟင်းနံ့က
လည်း မွှေးပါ့ ကြိုင်ပါ့။ မကြာခင်ပဲ စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ်တွေ
ပြင်ပြီး နှစ်ဦးသား စားသောက်ကြတာပေါ့။

* *

စားသောက်ပြီးကြတဲ့အခါ အဘွားအိုက ပြောတယ်။

“မင်း . . . မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ချင်နေတယ် မဟုတ်
လား”

မင်းသားလေး ထခုန်လိုက်တယ်။ သူ သိပ်အံ့သြသွားတာပေါ့။

“သင် တယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

မင်းသားလေးက မေးလိုက်တယ်။

“သင့်ဟာ နတ်သမီးတစ်ပါးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါ”

အဘွားအိုက ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မင်း . . . ငါ့ကို အဲဒီအကြောင်း ပြောပြ၊ ငါ မင်းကို ကူညီ
ကောင်း ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်”

“ဒါကြောင့် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”လို့
မင်းသားလေးက အဘွားအိုကို ပြောပြလိုက်တယ်။

“လူကလေး အဲဒီကိစ္စ ခက်တယ်နော်၊ မင်းသမီးလေးက မင်းကို
ကြိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ . . . ကျွန်တော် တတ်နိုင်မှာပါ”လို့ မင်းသားလေးက
ပြန်ပြောတယ်။

“သိပ်လည်း သေချာမနေနဲ့ဦးလေ”

အဘွားအိုက ပြောပြန်တယ်။

“ဘာကြောင့် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

မင်းသားလေးက ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့ . . . ခင်ဗျား ပြောပြမယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်
ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ မင်းကို အစဖြစ်စဉ်ကနေ ပြောပြရ
တာပေါ့”

အဘွားအိုက ပြောပြတယ်။

“မင်းသမီးလေး မွေးဖွားစက ငါဟာ သူ့ကို မှော်ဖိနပ်လေး
တစ်ရန် ပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီဖိနပ်လေးစီးပြီး သူဟာ လူတွေ့ရဲ့နှလုံးသား
ထဲ လျှောက်သွားလိမ့်မယ် . . .”

မင်းသားလေးက ရယ်တယ်။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဆိုတာ သူ
သိတယ်လေ။

“ဒါကြောင့်ပေါ့ . . .”

အဘွားအိုက ဆက်ပြောတယ်။

“လူတိုင်းက သူ့ကို ချစ်ခင်ကြလိမ့်မယ်”

“လူတိုင်း . . .”

“ဟုတ်ပါ၊ လူတိုင်း၊ ကျား၊ မ၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ ခွေးတွေ၊ ကြောင်
တွေကအစ ဆင်တွေရောပေါ့လေ”

“ကျွန်တော် သိပြီ”

မင်းသားလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“အဟုတ်လား” လို့ အဘွားအိုက မေးပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“မင်း တတ်နိုင်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး၊ လူတိုင်းက သူမကို ချစ်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သူမက ချစ်လိမ့်မယ် မဟုတ်
ဘူး၊ မင်းက သူ့ကို ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူမကို မင်း တွေ့ရ လိမ့်မယ်

မထင်ဘူး၊ သူမက မင်းကို ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ သိလား . . . မှော်ဖိနပ်ကလေးကြောင့်ပေါ့”

* *

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ” လို့ မင်းသားလေးက မေးလိုက်တယ်။

အဘွားအိုက ပြောတယ် . . .။

“ပထမ . . . မင်း ငါ့ဆီကို မင်းသမီးလေးဆီက မှော်ဖိနပ်လေး ယူလာခဲ့၊ ပြီးရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ . . . ငါ မင်းကို ပြောပြမယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လို ယူနိုင်ပါ့မလဲ ခင်ဗျာ”

မင်းသားလေးက မေးလိုက်တယ်။ အဘွားအိုက ဖြေတယ်။

“မနက်ခင်းမှာ မင်းကို ငါ ပန်းပွင့်ပြာပြာလေး တစ်ပွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါ မှော်ပန်းကလေးပဲ၊ အဲဒီပန်းကလေးနဲ့ တခြားသူတစ်ဦးကို တို့လိုက်ရင် အဲဒီလူဟာ အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

အဘွားအိုက ဆက်ပြောတယ်။

“မင်း ဘုရင့်နန်းတော်ကို သွားရမယ်၊ အစောင့်စစ်သားတွေက မင်းကို ရုပ်ခိုင်းလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပန်းပြာလေးနဲ့ တို့လိုက်၊ သူတို့လဲကျပြီး အိပ်ပျော်သွားကြလိမ့်မယ်၊ နောက် မင်း ဘုရင့်သမီးတော်လေးကို သွားရှာရမယ်၊ ဒီပန်းပြာလေးနဲ့တို့ပြီး အိပ်ပျော်အောင် လုပ်လိုက်၊ ပြီးရင် မှော်ဖိနပ်ကလေး ချွတ်ယူခဲ့ပေတော့ . . .”

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ အဘွားအိုကြီး အိမ်ထဲက ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တောထဲမှာ ပန်းပြာပွင့်လေးကို တွေ့ရတာပါပဲ။

မင်းသားလေးဟာ အဲဒီပန်းပြာပွင့်လေးကို ယူလိုက်တယ်။ အ

ရမ်းလည်း ကျေနပ်နေတာပေါ့။ နောက်တော့ မြင်းစီးပြီး နန်းတော်ကြီးဆီ ထွက်ခဲ့တော့တယ်။

အစောင့် စစ်သားတွေက အော်လိုက်တယ်။

“ဟိုမှ လာနေတာ ဘယ်သူလဲဟေ့”

သူ့ဆီကိုလာတဲ့ အစောင့်စစ်သားကို မင်းသားလေးဟာ ပန်းပြာပွင့်နဲ့ တို့လိုက်တယ်။ အစောင့်စစ်သား လဲကျအိပ်ပျော်သွားတယ်။ မင်းသားလေးဟာ မြင်းစီးပြီး နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲ လာခဲ့တယ်။ သူ့မြင်းကို သစ်ပင်ကွယ်မှာချည်ပြီး သူ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

နောက်တော့ မင်းသားလေးဟာ စကားပြောသံနဲ့ ရယ်သံ လွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ သူဟာ ကမန်းကတန်းပဲ နီးရာသစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပုန်းနေလိုက်တယ်။ နောက် . . . မင်းသမီးလေးနဲ့ သူ့ရဲ့ရံရွှေတော်တွေကို သူ မြင်ရတယ်။

သိပ်လှတဲ့ မင်းသမီးလေးပါလား။ အရမ်းကို သူ ချစ်မိသွားတယ်။ မင်းသမီးလေးနဲ့ သူ့ရံရွှေတော်တွေဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေကြတာကိုး။ အဲဒီကစားနည်းက သိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ဦးက လုံအောင်ပုန်း၊ နောက်တစ်ဦးက တွေ့အောင်လိုက်ရှာရတာပေါ့။

ကြည့်နေရင်းပဲ မင်းသမီးလေးဟာ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေကြားမှာ ပုန်းတာ မင်းသားလေး တွေ့လိုက်ရတယ်။

မင်းသားလေးဟာ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး မင်းသမီးလေး ပုန်းနေရာ သစ်ပင်ပန်းချုံတွေနား ဖွဖွနင်းလို့ လာခဲ့တယ်။ မင်းသမီးလေး နောက်ကျောဘက်ကို သူ ရောက်လာတယ်။ သူ ရောက်လာတာ မင်းသမီးလေး မသိရှာဘူး။

မင်းသားလေးဟာ မင်းသမီးလေးဆီ ပန်းပြာပွင့်လေးနဲ့ အသာလေး ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ မင်းသမီးလေး လဲကျပြီး အိပ်

ပျော်သွားတယ်။ မင်းသားလေးဟာ မှော်ဖိနပ်ကလေး ချွတ်ယူပြီး သူ့ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ သူ့မြင်းဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လာပြီး အဘွားအိုရှိရာ အိမ်ကလေးဆီ စိုင်းနှင်းခဲ့တော့တယ်။

အိမ်ရောက်တော့ အဘွားအိုက ပြောတယ်။

“မင်းကတော့ . . . ဒီမှော်ဖိနပ်ကို မစီးရဘူးနော်၊ မင်း စီးလိုက် ရင်တော့ အပျိုတွေအကုန်လုံး မင်းကို ခိုက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“အို . . . မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး”

မင်းသားလေးက မျက်လုံးစုံမှိတ် အော်လိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်း ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကို မင်း အိတ်ထဲထည့် ပြီး သိမ်းထား၊ အဲဒီ မှော်ဖိနပ်လေးဟာ တစ်ဦးတည်းကပဲ မင်းကိုချစ် အောင် စွမ်းဆောင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကိုတော့ ငါ သိမ်း ထားလိုက်မယ် . . . အခု မင်းသမီးလေး ဘာတွေဖြစ်ပျက်သလဲဆို တာ ကြည့်ရအောင်”

မင်းသမီးလေးရဲ့ ရံရွှေတော်တွေဟာ အချိန်တော်တော်ကြာ အောင်ပဲ သမီးတော်လေးကို ရှာဖွေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးလေးကို ရှာမတွေ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ . . . ပန်းပင်တွေကြားမှာ မင်းသမီးလေး အိပ်ပျော်နေတာကို သူတို့ တွေ့ရတယ်။

သူတို့ဟာ မင်းသမီးလေးကို ညင်ညင်သာသာလေး နိုးကြည့် ကြတယ်။ မကြာခင် မင်းသမီးလေး နိုးလာပြီး ထထိုင်တယ်။

“ဟယ် . . . ငါ့ဖိနပ်ကလေးကော”

မင်းသမီးလေးက နိုးလာလာချင်း မေးလိုက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ကြဘူးလေ။

သူတို့အားလုံးပဲ နန်းတော်ကြီးထဲ လာခဲ့ကြတယ်။

“မင်းသမီးလေးရဲ့ ငွေရောင်လွှာဖိနပ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသွား ပါတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က ယူသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်”

လို့ ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်ကြတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။

သူ့ရဲ့သားတော် ၁၂ ဖော်ကို ချက်ချင်းဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။

“သားတော်တို့ . . . မင်းတို့ရဲ့ ညီမတော်လေးရဲ့ ငွေရောင်ဖိနပ် ကလေး ပျောက်သွားတယ်၊ မင်းတို့ စစ်သားတွေခေါ်သွား၊ နယ်မြေ အနှံ့အပြား ဖြန့်ပြီး လိုက်ရှာကြ” လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

သားတော်တွေဟာ ဘုရင်ကြီးအမိန့်အတိုင်း အနှံ့အပြားရှာဖွေ ကြပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ အစရှာမရဘူးပေါ့။

မင်းသမီးလေးကတော့ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲနေရှာတယ်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းပဲ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သူ့ဖိနပ်ကလေးကို နှမြောလွန်းလို့ ငို ကြွေးနေရှာတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘုရင်ကြီးက . . .

“သမီးတော်လေးရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဖိနပ်ကလေး ရှာတွေ့ တဲ့ ဘယ်မင်းသား တစ်ဦးဦးနဲ့မဆို ငါ့ရဲ့သမီးတော်ကို လက်ထပ်ထိမ်း မြားပေးမယ်” လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ ပြောသာ ပြောရတယ်။ သိပ်တော့ မသေချာလှ ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတော်လေးဟာ သူ့စိတ်အလိုအတိုင်း လုပ်ဟတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ဖိနပ်ကလေး ရှာတွေ့တဲ့ မင်းသားတစ်ဦးဦးနဲ့ သူမ လက်ထပ်လိုစိတ် ရှိချင်မှ ရှိမယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ သမီးတော်လေးဟာ သူ့ဖိနပ်ကလေးသာ ပြန်ရမယ် ဆိုရင် သိပ်ပျော်သွားမှာပဲဆိုတာ ဘုရင်ကြီး သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူမ ရဲ့ ဖိနပ်ကလေး ရှာတွေ့တဲ့ ဘယ်မင်းသားကိုမဆို သမီးတော်လေး လက်ထပ်မှာပဲလို့လည်း ဘုရင်ကြီးက တွေးစားပေါ့။

တစ်နေ့မှာတော့ . . .

“နန်းတော်အဝင်ဝမှာ အဆိုတော်တစ်ဦး ရောက်ရှိနေပါတယ်” လို့ အမှုထမ်းတွေက ဘုရင်ကြီးဆီ လျှောက်တင်ကြတယ်။

“သူ့ကို ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်၊ သူဟာ မင်းသမီးလေးကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်ပေးကောင်း လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်” လို့ ဘုရင်ကြီးက အမိန့် ရှိလိုက်တယ်။

နောက် . . . အဆိုတော် ဝင်ရောက်လာတယ်။ အဲဒါ . . . မင်းသားလေးပဲပေါ့။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေရောင်ဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက်ပါလာတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။

မင်းသားလေးဟာ သူ့မှာပါတဲ့ ဂီတာကို တီးခတ်လိုက်ပြီး စစ်ချိုတေးတစ်ပုဒ်ကို စဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒီတေးသွားလေးဟာ မင်းသမီးလေးကို ရယ်မောစေပြီး သူမကိုလည်း နှစ်သက်သွားစေတာပေါ့။

မင်းသမီးလေးဆီက ရယ်သံလွှင့်လွှင့်လေး ထွက်ပေါ်လာတယ်။ တေးသွားပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါ မင်းသမီးလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“ထပ် ဆိုပါဦး . . . ထပ်ဆိုပါဦးကွယ်”

ဘုရင်ကြီးဟာ သမီးတော်လေး ရယ်မောတာ တွေ့ရတော့ အရမ်းကို ကျေနပ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ ညီနောင် ၁၂ ဖော်ဟာလည်း အလွန်သဘောကျသွားတာပါသတဲ့။

“အဲဒီသူငယ်ကို ရွှေစတစ်ရာ ပေးလိုက်” လို့ ဘုရင်ကြီးက အမိန့် ပေးလိုက်တယ်။

“အို . . . အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုး ရွှေကို မလိုချင်ပါဘူး” လို့ မင်းသားလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာ . . . မင်း ရွှေကို မလိုချင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ လူတိုင်းဟာ ရွှေဆို လိုချင်ကြတာချည်းပဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“မင်း ရွှေကို မလိုချင်ဘူး၊ ဟုတ်လား” လို့ သားတော် ၁၂ ပါးက

လည်း မေးလိုက်တယ်။

“မလိုချင်ဘူး”

မင်းသားလေးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် . . . မင်း ဘာလိုချင်သလဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးတယ်။

မင်းသားလေးက မင်းသမီးလေးကို ကြည့်လိုက်တယ်။

မင်းသမီးလေးက မင်းသားလေးကို ပြန်ကြည့်တယ်။ မှော်ဖိနပ်ကလေး အစွမ်း စပြုပြီဆိုတာ မင်းသားလေး သိလိုက်ပါရဲ့။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့အရာ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး”

မင်းသားလေးက လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

“ဒါဖြင့် အဲဒါ ဘာလဲ”လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒါကတော့ လက်ထပ်ဖို့ မင်းသမီးလေးရဲ့ လက်ပါပဲ”

* *

“ဘာ”

ဘုရင်ကြီးက အော်လိုက်တယ်။

“ဘာ . . .”

ညီနောင် ၁၂ ဖော်ကလည်း အော်ပြန်တယ်။

“မင်းဟာ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လျှောက်သွားနေရတဲ့ အဆိုတော်၊ မင်းလိုလူက ဘုရင့်သမီးတော်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ဟုတ်စ”

“သူ့ကို အပြင်ဆွဲထုတ်လိုက်ကြတော့”

ညီနောက် (၁၂)ဖော်က အော်ပြောလိုက်တယ်။

“သူ့ကို အဝေးကို ပို့လိုက်ကြ”

ဘုရင်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“နောက် သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်”လို့ ထပ်အော်ပြန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . မင်းသမီးလေးဟာ တစ်ဖန် အင်အားပြန်ပြီ

ပေါ့ကွယ်။

“အို . . . ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ သူ့ခေါင်းကို မဖြတ်ကြနဲ့ဦး

ဟေ့”လို့ ဘုရင်ကြီးက အော်ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

ဒါကြောင့် မင်းသမီးလေး အင်အားပြန်သွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဘုရင်ကြီးက မင်းသမီးလေးကို ပြော

လိုက်တယ်။

“ဒီ သူငယ်နဲ့တော့ ခက်ပြီ၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

မင်းသမီးလေးက ဖြေလိုက်တယ်။

“သူ့ကို သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ပေါ့”

“ဘာ”

ဘုရင်ကြီးက အော်လိုက်တယ်။

“ဘာ . . .”

သားတော် ၁၂ ဖော်ကလည်း အော်လိုက်တယ်။

“ဘာ”

ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးနေတယ်။

“သမီးတော် . . . မင်းဟာ မင်းရဲ့ ဖိနပ်ကလေး ရှာတွေ့တဲ့

မင်းသားတစ်ပါးနဲ့ လက်ထပ်နိုင်တာပဲ၊ အခုဆို မင်းသားတွေဟာ မင်း

ရဲ့ဖိနပ်ကို ကြိုးစားရှာဖွေနေကြပြီပဲ”

“ဖိနပ်ဟောင်းကို သမီးတော် အလိုမရှိပါဘူး၊ သမီးတော် အလို

ရှိတာက အဆိုတော်လေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ပါပဲ”လို့ မင်းသမီးလေးက

လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးကို စကားပြောခွင့် ပြုပါ”

မင်းသားလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“မရဘူးဟေ့”

ဘုရင်ကြီးက အော်တယ်။

“မဖြစ်ဘူးဟေ့”

သားတော် ၁၂ ပါးက အော်တယ်။

“ပြောစေ”လို့ မင်းသမီးလေးက ပြောလိုက်တယ်။

* *

အဲဒီနောက် . . .

“ကျွန်တော်မျိုး သမီးတော်လေးရဲ့ ဖိနပ်ကလေး ယူလာပေးပါမယ်”လို့ မင်းသားလေးက ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ မင်းသားမဟုတ်ဘူးလေ”လို့ ဘုရင်ကြီးက အော်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းသမီးတစ်ပါးဟာ မင်းသားတစ်ပါးမဟုတ်ရင် မလိုချင်ဘူး”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

ဘုရင်ကြီးက မရိုးမခန့် ရယ်တယ်။ အဆိုတော်ဟာ မင်းသမီးလေးရဲ့ဖိနပ်ကို တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ဘုရင်ကြီးက တွေးနေမိတယ်။ တကယ်တော့ အဆိုတော်ဟာ မင်းသားလေးတစ်ပါး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ မသိသေးဘူးလေ။

“ကောင်းပြီ ... မင်း အခုသွားပြီး သမီးတော်ရဲ့ ဖိနပ်ကို ရှာခဲ့၊ အဲဒီဖိနပ်ကို မင်း ပြနိုင်လို့ ငါတို့ တွေ့ရပြီဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ တို့ ပြောမယ်”လို့ ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ပထမ ကျွန်တော်မျိုး သမီးတော်ကိုလက်ထပ်မယ်၊ ပြီးမှ ဖိနပ်ကို ယူလာပေးမယ်”လို့ မင်းသားလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာကွ”

ဘုရင်ကြီးက အော်လိုက်တယ်။

“ဘာကွ”

သားတော် ၁၂ ဖော်ကလည်း အော်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့စကားသံတွေ ချက်ချင်းပဲ ညံလာပြန်တယ်။

“သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ဟေ့”

ဘုရင်ကြီးက အမိန့်ပေးပြန်တယ်။

မင်းသမီးလေး ငိုပြန်ပါပြီ။ စကားသံတွေလည်း တိတ်သွားတယ်။

“ဟိုး . . .”

နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်ကြီးက အော်လိုက်ပြန်တယ်။

အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားကြပြန်တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖန် လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် စားပွဲကြီး ကျင်းပပေးမယ်၊ ကဲ . . . အဆိုတော် မင်း . . . သမီးတော်ရဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို စားပွဲကြီးမစုခင်မှာ ယူလာပေးရမယ်၊ အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ မင်းခေါင်းကို ဖြတ်ပြီသာမှတ်” လို့ ဘုရင်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာတော့ မင်းသမီးလေးဟာ မငိုတော့ဘူး။ သူမ ရယ်တယ်လေ။ နောက် . . . မင်းသမီးလေးဟာ မင်းသားလေးကို ကြည့်တယ်။ မင်းသားလေးက မင်းသမီးလေးရဲ့ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ကြတယ်။

“မင်း ကြားတယ်နော်” လို့ ဘုရင်ကြီးက ထပ်ပြောလိုက်တယ်။

“မနက်ဖြန် သမီးတော်ရဲ့ ဖိနပ်ကလေး ယူလာမပေးနိုင်ရင်တော့ မင်း ခေါင်းဆုံးပြီမှတ် . . .”

ဘုရင်ကြီးဟာ ပြောပြီး ထွက်ချီသွားတယ်။ ဘုရင်ကြီးနောက်က သားတော် ၁၂ ပါး လိုက်သွားကြတယ်။

* * *

နောက်နေ့မှာတော့ ဘုရင့်မီးဖိုဆောင်မှာ ကြက်အကောင် ၅၀ ချက်နေကြတယ်။ ဘုရင့်ဥယျာဉ်မှူး ၅၀ ကလည်း ပန်းတွေ သယ်ယူလာကြတယ်။ အစေခံအမှုတော်ထမ်း အယောက် ၅၀ ကလည်း သမီးတော်လေးနဲ့ သူ့ရံရွှေတော်တွေကို အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ပေးကြတယ်။

လူတွေအားလုံးလည်း သူတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးအဝတ်အထည်တွေကို ဝတ်ဆင်လာကြတယ်။ ညီနောင် ၁၂ ဖော်လည်း သူတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးဝတ်စုံတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံး သရဖူကြီးကို ဆောင်းလို့ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာထားကြီးကတော့ စိတ်ဆိုးလို့ တင်းမာခက်ထန်နေတာပေါ့။ ညီနောင် ၁၂ ဖော်လည်း အရမ်းစိတ်ဆိုးနေကြလေရဲ့။

အဲဒီနောက်တော့ မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေး လက်ထပ်ပွဲ စလို့က်ကြတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့ လူတွေဟာ ခန်းမကြီးထဲ ဝင်လာကြတယ်။ ပထမတော့ အပျိုတော်တွေ၊ နောက် . . . မှူးကြီးမတ်ရာတွေ၊ နောက် . . . သားတော် ၁၂ ပါး၊ နောက်မှာ ပုဆိန်ထမ်းပြီး အော်လာတဲ့ ပါးကွက်သားတစ်ဦး၊ နောက်မှ ဘုရင်ကြီး၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ မင်းသမီးနဲ့ မင်းသားလေး။

အားလုံး စုံညီ ခန်းမထဲနေရာယူပြီးကြပြီ။ ဘုရင်ကြီးအသံ ပေါ်လာတယ်။

“သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်တော့၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ စားပွဲ

ကြီးနဲ့အတူ တို့ တခြားကို ယူသွားနိုင်မှာပါ”

ဘုရင်ကြီး ဘာကြောင့် ဒီလို မိန့်ရသလဲဆိုတော့ အဆိုတော်ဟာ သေချာပေါက် သမီးတော်ရဲ့ဖိနပ်ကို ယူလာနိုင်မယ် မထင်လို့ပဲ။

ပါးကွက်သားဟာ သူ့ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်လိုက်တယ်။ နောက် ခန်းမကိုဖြတ်လို့ မင်းသားလေးဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာတယ်။ မင်းသားလေးခေါင်းကို ချက်ချင်းပဲ ဖြတ်လိုက်တော့မယ်ပေါ့လေ။

မင်းသားလေးက ရယ်လိုက်ပြီး မင်းသမီးလေးရဲ့ ငွေရောင်ဖိနပ်လေးကို သူ့အိတ်ထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

* *

ပုဆိန်ကြီး ကိုင်ထားတဲ့ ပါးကွက်သားဟာ မျက်နှာကြီးမဲ့ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ပြီး အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ ပါးကွက်သား အဲဒီလို ငေါင်ငေါင်ကြီးဖြစ်သွားတာကြောင့် သူ့ကို အပြင်ထုတ်သွားပြီး ရေတိုက်ကြရတယ်။

“ဘာ . . .”

ဘုရင်ကြီးဆီက အာမေဋီတံသံ ထွက်လာတယ်။

“အဲ . . . အဲဒါဟာ တစ်ဖက်ထဲ မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ တခြားတစ်ဖက် . . .”

“ဟောဒီမှာဟေ့ . . .”

အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာတယ်။

ပိန်သေးအဘွားအိုကြီးလေ။ ကျန်ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက် ကိုင်မြှောက်လို့ပေါ့။

“တံခါးတွေ ဖွင့်လိုက်စမ်းဟေ့ . . .”

အဘွားအိုက အော်ပြောလိုက်တယ်။

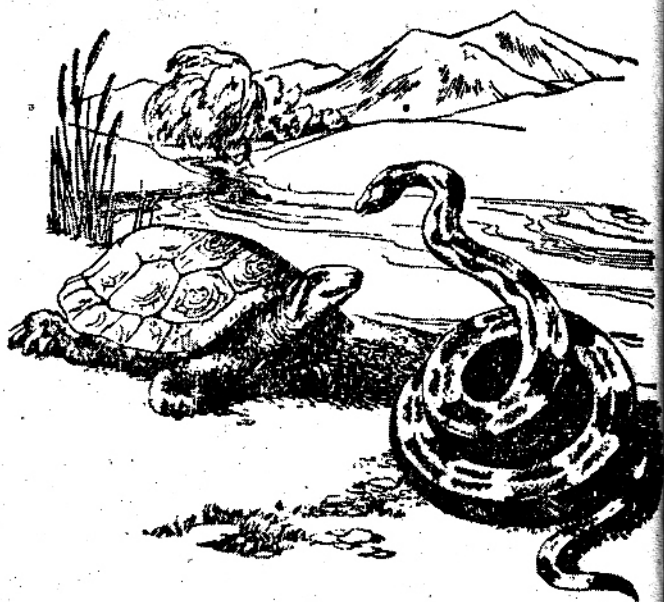
“ဒါမှ မင်းတို့အားလုံး မြင်နိုင်ကြမယ်လေ၊ ဟား . . . ဟား . . .

. ဟား . . .”

ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ တံခါးတွေအားလုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ဟာ ရွှေရောင်မြင်းရထားတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်။ မင်းသားလေးရဲ့ ဖခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ လာကြပြီလေ။

ဘုရင်ကြီးဟာ သူတို့ကို စားပွဲကြီးဆီသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ဘုရင်ကြီး သိပ်ပျော်နေပြီလေ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့ရဲ့သမီးတော်လေးဟာ မင်းသားတစ်ပါးနဲ့ လက်ထပ်ရပြီဆိုတာ သူ သိလိုက်ပြီကိုး။

အဲဒီနောက်မှာတော့ မင်းသားလေးဟာ ဘုရင်ကြီးထံ ခွင့်ပန်ပြီး မင်းသမီးလေးကို သူ့ခမည်းတော် မယ်တော်တို့နဲ့အတူ သူတိုင်းပြည်ကို ဆောင်ကြဉ်းသွားပါတော့တယ်။ သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြပြီပေါ့ကွယ်။

မြွေနဲ့လိပ် ပုံပြင်

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက မြွေတစ်ကောင်နဲ့ လိပ်တစ်ကောင်ဟာ ခြစ်တစ်ခုရဲ့ဘေးနားမှာ နေထိုင်ကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေ ဟော့ မဟုတ်ကြပါဘူး။ သူတို့ဟာ အသီးသီးပဲ အဲဒီမြစ်ရဲ့ ဘုရင် တစ်ဆူ ဖြစ်ချင်နေကြသူတွေပါပဲ။

မြွေဟာ မကြာခဏပဲ လိပ်ကို ကိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိပ်ကလည်း သူ့ခေါင်းနဲ့ ခြေလက်တွေကို သူ့အခွံထဲ ဆွဲသွင်း တတ်တယ်။ လိပ်ရဲ့အခွံကတော့ သိပ်မာကျောတာပေါ့ကွယ်။ မြွေဟာ လိပ်ရဲ့အခွံကိုပဲ ကိုက်နိုင်တယ်။ လိပ်ရဲ့အခွံဟာ သိပ်မာကျောတာ ကြောင့် မြွေက ကိုက်ပေမဲ့ လိပ်မှာ ဘယ်လိုမှ မနာကျင်ဘူးပေါ့။

မြွေဟာ လိပ်ကိုကိုက်ဖို့ ကြိုးစားပြီးတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ လိပ်က မြွေကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာ . . . ဟ၊ ငါဟာ ဒီနေရာမှာ ဘုရင်ပဲဟေ့၊ ငါက သိပ်သန်မာတာ . . . သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ငါ့ကို တိုက်နိုင်ဘူးကွ”

မြွေဟာ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းဟာ ဒီလောက် သန်မာလာတာလဲ”

ဒီတော့ လိပ်က . . .

“ငါဟာ သိပ်သန်မာတာပေါ့။ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေအာလုံးဟာလည်း သန်မာကြတယ်လေ။ ဘာလို့လဲ သိလား၊ ငါတို့ဟာ ညဘက်မှာ ငါတို့ရဲ့ ခေါင်းတွေကို ဖြတ်ပစ်ကြလို့ပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာ . . . အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အရာပဲ” လို့ မြွေက ပြန်ပြောတယ်။

“ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေကို ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ မင်း ငါတို့ကို လက်တွေ့ဖြတ်ပြန်မလား”

“စိန်လိုက်၊ ငါ မင်းတို့ကို လက်တွေ့ပြမယ်”

* *

အဲဒီနောက်တော့ . . . မြွေနဲ့လိပ်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိသားစုတွေကို အတူတကွ ခေါ်လိုက်ကြတယ်။ တစ်ဖက်မှာ လိပ်တွေ ရာပေါင်းများစွာ၊ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း မြွေတွေ ရာပေါင်းများစွာပဲပေါ့။

ဒီနောက် ပထမဆုံးလိပ်က သစ်သားမာမာတစ်ချောင်းကို သူ့ခြေထောက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်တဲ့ပုံလုပ်လိုက်တယ်။ ကျန်လိပ်တွေအားလုံး အဲဒီပုံ လိုက်လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိပ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ခေါင်းတွေကို တကယ်ဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို သူတို့ရဲ့ အခွံတွေထဲ ဆွဲသွင်းကြတာပါ။

ဒါ . . . သိပ်ကောင်းတဲ့အရာပဲလို့ မြွေတွေက တွေးကြတယ်။

နောက်နေ့မှာတော့ မြွေတွေဟာ လိပ်တွေဆီကို တစ်ဖန် ပြန်လာကြပြန်တယ်။

ပြီးတော့ လိပ်တွေကို ပြောတယ်။

“ငါတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းတွေကို ညတိုင်း ဖြတ်လိုကြပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ ခြေထောက်မရှိတော့ မာကျောတဲ့ သစ်သား ခေါင်းကို မဆုပ်ကိုင်နိုင်ကြဘူး”

“အဲဒါ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”လို့ လိပ်တွေက ပြောကြတယ်။

“တကယ်လို့ မင်းတို့ဦးခေါင်းတွေကို မင်းတို့ဖြတ်နိုင်ရင်တော့ မင်းတို့ဟာ တို့လိုပဲ သန်မာလာကြမှာပဲလေ၊ တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြောပါ”လို့ လိပ်တွေက ပြောကြတယ်။

ဒီတော့ မြွေတွေက . . .

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့မှာ ခြေထောက်တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို တို့ အတွက် အဆုံးပြုပေးပါလား”လို့ ဆိုကြတယ်။

“အတိုင်းထက် အလွန်ပဲပေါ့ကွယ်”လို့ လိပ်တွေက ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ပြောကြတယ်။

ဒါကြောင့် လိပ်တွေဟာ အသီးသီး သစ်မာချောင်းတွေကို ဆွဲကိုင်ကြပြီး မြွေတွေရဲ့ဦးခေါင်းတွေကို တစ်ခေါင်းချင်း ဖြတ်ကြတော့ တယ်။

အမှန်ပဲ . . . မြွေအားလုံး သေကုန်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ ပထမလိပ်ကြီးဟာ အဲဒီမြစ်မှာ ဘုရင်တစ်ဆူ ဖြစ်လာတော့တာ ဆို။

ပျားရည်စုတ် ငှက်ကလေး

တစ်ခါက အာဖရိက တောကြီးထဲမှာ ပျားရည်ကြိုက်တဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် နေထိုင်သတဲ့။ ပျားရည်ဆိုတာကတော့ ပျားတွေက ထုတ်လုပ်ကြတာပေါ့ကွယ်။ သိပ်ချိုတယ်လေ။ ပျားတွေဟာ ပျားသလက်အိမ်ထဲမှာ နေကြတယ်။ ပျားတွေရဲ့ သိုက်မြုံဆိုပါတော့။

ပျားရည်ကြိုက်တဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ပျားရည်နဲ့ ပျားအိမ်ကို တွေ့တာနဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့တဲ့တိုင်အောင် အဝေးကိုပျံသွားတတ်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ဘာသာဘာဝ အော်သံမြည်ကြွေးတယ်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကနေတစ်ပင် လူးလာကူးခတ် ပျံသန်းတယ်။ အဲဒီတော့ လူက ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စ ရှိပါလိမ့်ဆိုပြီး သူ့နောက်လိုက်ကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ငှက်ကလေးဟာ လူကို ဦးဆောင်ပြီး ပျားအိမ်ရဲ့ ရာဆီ ခေါ်လာတော့တယ်။ နောက်တော့ လူဟာ သစ်ပင်ချုံအုပ်အောက်နားမှာရှိတဲ့ ပျားအုံကို မီးနဲ့မြိုက်တော့တာပါပဲ။ ပျားဖွပ်တာပေါ့လေ။ မကြာခင်ပဲ ပျားတွေဟာ တခြားကို ပျံထွက်သွားကြတယ်။ အဲဒီအခါ လူက ပျားရည်ကို ယူဆောင်ရုံပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူဟာ အခြံပဲသူ့ကို လမ်းပြတဲ့ငှက်ကလေးကို ပျားရည်အချို့ ပေးရလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကို ပျားရည်ကြိုက်တဲ့ ငှက်ကလေးက စုံပဲယူစားသောက်ရလို့ အလွန်

သုတ်ရွတ်တာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီအကြောင်းတွေကို တောလည်တဲ့လူဟာ ရပ်ရွာကလူတွေကို
ပြောပြတယ်။ ငှက်ကလေး လမ်းညွှန်ပြလို ပျားရည်ရတဲ့ လူတချို့ဟာ
အဲဒီငှက်ကလေးကို ပျားရည်မကျွေးတာကြောင့် ဒုက္ခတွေ့ရတဲ့ အတွေ့
အကြုံတွေလည်း ရှိခဲ့တယ်။

* *

တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ တောထဲမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို
ဖြတ်လှဲနေတုန်း ပျားရည်စုပ် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။ ငှက်ကလေးဟာ သူ့ဘာသာဘာဝ မြည်ကြွေးပြီး တေးသံပြု
ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကတစ်ပင်က ကူးခတ်ပျံသန်းပြတယ်။

“အာ . . . အခု . . . ငါ အကောင်းစားပျားရည်တွေ ရတော့
မယ်” လို့ လူက ပြောပြီး ငှက်ကလေးပျံသန်းရာနောက် လိုက်သွား
တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ပျားအုံကို တွေ့ရတာပေါ့။ ပျားအုံအောက်က
နေ မီးနဲ့တိုက်လိုက်တယ်။ ပျားတွေဟာ သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ နာကျင်
အောင်မလုပ်ဘဲ အဝေးကို ပျံထွက်သွားကြတယ်။ နောက်တော့ လူဟာ
ပျားရည်ကို ထုတ်ယူတယ်။ ငှက်ကလေးကတော့ အနီးမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်
ပေါ်မှာနားပြီး အဲဒီလူလုပ်တာကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ငှက်ကလေး
ကတော့ ပျားရည်အချို့ရမယ်လို့ မျှော်လင့်နေတာပေါ့လေ။

အဲဒီလူက . . .

“ငါ ငှက်ကို ပျားရည်မပေးတော့ဘူး၊ အားလုံးပဲ ငါ ယူလိုက်
တာ ကောင်းတယ်” လို့ သူ့ဘာသာ ပြောတယ်။

အဲဒီလူဟာ ပျားရည်တွေ အကုန်လုံး သူ့အိမ်ကို သယ်သွား
တာတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ တောထဲမှာ သစ်
ခုတ်ပြန်တယ်။ နောက်တစ်ဖန် ပျားရည်စုတ်ငှက်ကလေးကို သူ တွေ့
ရပြန်ပြီ။

“အား . . . အခု ငါဟာ ပိုကောင်းတဲ့ ပျားရည်ချိုချိုတွေ ရဦး
တော့မှာပဲ” လို့ သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်တယ်။

နောက်တော့ ငှက်ကလေးနောက်က သူ့ လိုက်သွားတယ်။

အဲဒီနောက် သူဟာ သစ်ခေါင်းရှိတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့
ရတယ်။ ပျားအုံကိုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ သူ သစ်ခေါင်းပေါက်
ထဲ မီးနဲ့တိုက်ကြည့်တယ်။ ပျားတစ်ကောင်မှ အပြင် ပျံထွက်သွားတာ
မတွေ့ရဘူး။

ဒါကြောင့် သူ တွေးတယ်။

“ပျားတွေဟာ အဝေးကို ထွက်သွားကြတာ ဖြစ်မယ်၊ ပျားအိမ်ကို
တော့ ထားခဲ့မှာပေါ့လေ၊ သစ်ခေါင်းထဲမှာဆိုတော့ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ
မလဲ”

သူဟာ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲ လက်ထိုးနှိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ
တော့ ပျားရည် လုံးဝမတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှာ မြေ
တစ်ကောင်တော့ ရှိနေလေရဲ့။ သူ့ကို ကိုက်လိုက်ပြီလေ။ မကြာခင်မှာ
ပဲ သူ သေဆုံးသွားတော့တယ်။

နောက် . . . ငှက်ကလေးဟာ အဝေးကို ပျံထွက်သွားပေါ့။

မြင်းလှ အသထိုရ်

ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်။ တူရကီတိုင်းပြည်မှာ ကုန်သည်အိုကြီးတစ်ယောက် ရှိလေသတဲ့။ (ကုန်သည်ဆိုတာ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အရောင်းအဝယ် လုပ်တဲ့လူပေါ့ကွယ်) သူ့နာမည်ကိုတော့ အဗ္ဗဒူဟာမစ် လို့ခေါ်သတဲ့။ သူ့မှာ သိပ်လှတဲ့ အာရပ်မြင်းတစ်ကောင် ရှိတယ်။ အဲဒီမြင်းကို ကုန်သည်ကြီးက ရောင်းချင်ပါသတဲ့။

အဲဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ ဟာမစ်ရဲ့မြင်းဟာ အပြေးအသန်ဆုံးမို့ ဘယ်မြင်းမှ သူ့မြင်းကို လိုက်လို့မမီဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကုန်သည်ဟာ သူ့မြင်းကို ရွှေစသုံးရာနဲ့ ရောင်းချင်နေတယ်။ အဲဒီ ခေါ်ဈေးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မပေးကြသေးဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ ကုန်သည်ကြီးဆီကို ရောက်လာတယ်။ လူငယ်ရဲ့နာမည်က အစစ်လို့ ခေါ်တယ်။ လူငယ်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော် မိကောင်းဖခင်သား တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ အလွန် ဆင်းရဲတာကြောင့် မြင်းကို ဝယ်မစီးနိုင်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မြင်းခဏငှားစေလိုပါတယ်။ အဝေးတိုင်းပြည်တစ်ပြည်

ဆီ ကျွန်တော် ခရီးနှင့်ပြီး ပြန်လာရင် ခင်ဗျားမြင်းကို ပြန်ပေးပါ့မယ်”
လို့ ဆိုရှာတယ်။

အဗ္ဗဒူဟာမစ်က သူ့မှတ်ဆိတ်ကိုသပ်ပြီး အချိန်အကြာကြီး
စဉ်းစားတယ်။ နောက် သူက လူငယ်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“သွား . . . မြင်းကို မင်း ယူသွားနိုင်တယ်”

ဒါကြောင့် အဇစ်ဟာ မြင်းကိုယူပြီး မြင်းပေါ်တက်ကာ အဝေး
တိုင်းပြည်ဆီ စိုင်းနှင့်သွားတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်ပြီး
နောက် သူဟာ မြို့တော်ကြီးတစ်မြို့ဆီ ရောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘုရင့်
နန်းတော်ရှိရာဘက်က ဖြတ်သန်းပြီး လာခဲ့တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ နန်းတော်ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေတယ်။
ဘုရင်ကြီးဟာ လှပတဲ့မြင်းကို လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ချက်ချင်းပဲ အဲဒီ
မြင်းကို ဘုရင်ကြီး သိပ်ကို လိုချင်သွားသတဲ့ကွယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးဟာ အစေခံတွေကိုလွှတ်ပြီး အဇစ်ကို ခေါ်
ခိုင်းလိုက်တယ်။ ရောက်လာတော့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“မင်း မြင်း ဘယ်လောက်လဲကွ၊ ငါ ဝယ်ချင်တယ်”

အဇစ်က . . .

“အိုး . . . အရှင်မင်းကြီး၊ ရွှေစ ကိုးရာဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်” လို့
ပြောလိုက်တယ်။

ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက . . .

“အဲဒါတော့ သိပ်များလွန်းတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မင်း
သွားစရာရှိတာ သွားလိုက်ဦး၊ မနက်ဖြန်ကျ ပြန်လာခဲ့၊ တို့ ဆက်
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အစစ် နန်းတော်ကြီးက ထွက်ခွာသွားတဲ့အခါ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ပညာရှိတွေကို တစုတရုံးတည်း ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီး ဘုရင်ကြီးကွယ်မိန့်တယ်။

“မြင်းကတော့ သိပ်ကောင်းတာပဲကွ၊ ငါ့မျက်စိထဲတောင် မြင် နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖိုးနှုန်း သိပ်မြင့်လွန်းနေတယ်ကွာ”

ပညာရှိတွေဆီက တစ်သံတည်း ထွက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ထဲက တစ်ဦးကတော့ ဘုရင်ကြီးသဘောကျအောင် လျှောက်တင်နိုင် ပါရဲ့။ သူက . . .

“အရှင်မင်းကြီး မနက်ဖြန် အဲဒီလူငယ်နဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ အပျိုတော်တွေအားလုံး နန်းတော်ထဲမှာ ရှိနေပါစေ အရှင်မင်းကြီး၊ အဲ ဒီထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ဒီလူငယ် ခိုက်မှာ သေချာပါ တယ်၊ အဲဒီအခါ သူဟာ မြင်းကို သိပ်ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီနည်းနဲ့ အရှင်မင်းကြီး သူ့မြင်းကို အဖိုးနှုန်း ချိုချိုသာသာနဲ့ ဝယ် နိုင်ပါတယ်” လို့ ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

နောက်နေ့မှာတော့ အစစ်ဟာ ဘုရင်နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲဆီ သူ့ မြင်းကို စိုင်းနှင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတော့ အပျိုတော်တွေ ရှိနေကြပြီလေ။ သူတို့အားလုံးဟာ ချောမောလှပကြတယ်။ အစစ်ဟာ အပျိုတော်တွေ ကို လှည့်တောင် မကြည့်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ အပျိုတော်တွေက တော့ အစစ်ကို မျက်စေ့ကျကြတယ်။

အစစ်ဟာ ဘုရင်ကြီးထံကို သူပြောတဲ့ မြင်းတန်ဖိုး ရွှေစ ကိုးရာ ခေးနိုင်ပါသလားလို့ စူးစမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ပညာ ရှိကြီးတွေကို တစ်ဖန် ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြန်တယ်။ ပညာရှိကြီးတွေဟာ ဘုရင်ကြီး သဘောကျမယ့် အဲခြားအစီအစဉ် တစ်ခုကိုလည်း စဉ်းစား ကြပြန်တယ်။ တစ်ဦးက တင်ပြတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အစီအစဉ်က သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့

သိပ်တော့ မပြည့်စုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရှင်သမီးတော်လေးကို ဒီသူငယ် မြင်ရတာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ အရာရာကို မေ့သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ အရှင်မင်းကြီးစိတ်ကြိုက် သူ့မြင်းကို ဝယ်နိုင်ပြီပေါ့” လို့ လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် နောက်နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ သမီးတော်နဲ့အတူ နန်းတော်အဝင်ဝမှာ ထိုင်နေတော်မူတယ်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ အစစ်ဟာ သူ့မြင်းလှကြီးကို အသားကျစီးပြီး ဘုရင်နန်းတော်ကို ရောက်လာပြန်တယ်။ သူ မြင်းစီလာစဉ်ပဲ ဘုရင်ကြီးကို မမြင်ခင် သမီးတော်ကို အရင်မြင်လိုက်တယ်။ သမီးတော်ကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး မြင်မြင်ချင်း ချစ်ကြိုက်မိကြတယ်။

သမီးတော်ဟာ နေရာကထလာပြီး မြင်းလှကြီးကို ကြည့်ဖို့ အနားကပ်လာပါရော။ အစစ်ဟာ ဘုရင်သမီးတော်ကို သူဟာ ဒီမြင်းလှကြီးကို ရောင်းပြီးတာနဲ့ အဗ္ဗဒူဟာမစ်ကို ငွေပေးချေရမယ်လို့ ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်တယ်။

သမီးတော် မင်းသမီးလေးက အစစ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“အို . . . မရဲ့အချစ် . . . ခမည်းတော်ရဲ့ နန်းတော်ထဲမှာ မိဖုရားရဲ့ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည် ရှိပါတယ်။ အဲဒီကုတ်အင်္ကျီဟာ ရွှေတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ စီခြယ်ထားပါတယ်။ အဲဒီကုတ်အင်္ကျီမှာ အိတ်ကပ် ၉ ခုပါတယ်။ အဲဒီအိတ်ကပ်တွေထဲမှာ ရွှေစကိုးရာ ရှိပါတယ်။ အခု သိပ်ပူလာပြီ။ အဲဒီတော့ အရှင်ကပြော သိပ်ပူလာပြီ၊ ငါဖျားပြီ၊ ငါ့ကို ရေသွားယူပေးကြပါလို့ ပြော” လို့ မင်းသမီးလေးက သင်ဉာဏ်ပေးတယ်။

ဒါကြောင့် အစစ်က . . .

“ငါတော့ ဖျားပြီ၊ ငါ့ကို ရေပေးကြပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပညာရှိကြီးတွေက အဲဒါကို မြင်တယ်။ ကြားတယ်။ ဘုရင်သမီးတော်

ဟာ နန်းတော်ထဲ ဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတော့ သမီးတော်ဟာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားတယ်။ ရွှေခွက်နဲ့ ရေလည်းယူလာပေးတယ်။

အစစ်ဟာ ရုတ်တရက်ပဲ သမီးတော်ကို မြင်းပေါ်ဆွဲတင်ပြီး သူ့ရှေ့မှာထားကာ သူ့မြင်းလှကြီးနဲ့ မြို့တော်ကြီးကနေ စိုင်းနှင့်သွားတော့တယ်။

ဘုရင့်လူတွေဟာ သူတို့မြင်းတွေကိုယူပြီး အစစ်တို့နောက်ကို လိုက်ကြတယ်။ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်မြင်းမှ အစစ်ရဲ့မြင်းလှကြီးကို မိအောင်မလိုက်နိုင်ဘူးလေ။

ဒါကြောင့် မြင်းသည်တော်တွေဟာ နန်းတော်ကို ပြန်လာခဲ့ကြရတယ်။ ဘုရင်ကြီးကတော့ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့။

အစစ်နဲ့ မင်းသမီးလေးကတော့ စိုင်းနှင့်ကြဆဲပေါ့။ သူတို့တိုင်း ဖြည့်ကြီးဟာ အလွန်သာယာလှတယ်။ သူတို့လည်း အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြတာပေါ့လေ။

တစ်ရက်မှာတော့ အစစ်ဟာ အဗ္ဗဒူဟာမစ်ကို သတိရလာတယ်။ သူ ထအော်လိုက်တယ်။

“အား . . . ငါဟာ မပျော်ရွှင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလား။”

“အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ” လို့ မင်းသမီးလေးက မေးလိုက်တယ်။

အစစ်ဟာ မင်းသမီးလေးကို အဗ္ဗဒူဟာမစ်အကြောင်း ပြောပြတယ်။

“ချစ်နှမ မောင်တော်ဟာ ဟာမစ်ကို ပြောခဲ့တယ်။ ဒီမြင်းနဲ့ ကျွန်ုပ် အလိုဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့ရင် သူ လိုချင်တဲ့ အရာရာကို ပေးပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရွှေစတွေဟာ သူ ပိုင်တယ်။ ဒီကုတ်အင်္ကျီရယ်၊ ဒီရွှေခွက်ရယ်ကောပေါ့။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်နှမကလေးကိုတောင် ...”

“ဒါက ဘာလဲ”

မင်းသမီးက မေးလိုက်တယ်။ ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“အမောင် . . . မိဖုရားကို မပိုင်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ ဘုရင့်သမီးတော်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သင့်ထံ အပ်နှံခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် တို့ အဗ္ဗဒူဟာမစ်ဆီ သွားဖို့မလိုဘူး၊ တို့ ဒီတောင်ကြားမှာပဲ ပျော်ရွှင်စွာ နေကြတာပေါ့”

အဇော်က ပြောပြန်တယ်။

“မဟုတ်သေးဘူး ချစ်နှမ၊ ငါ ပြောသလိုပဲ လုပ်ရမှာပဲ”

သူတို့ဟာ အလျင်အမြန်ပဲ ခရီးရှည်ဆက်ခဲ့ကြပြန်တယ်။ ခရီးအဆုံးမှာတော့ အဗ္ဗဒူဟာမစ်နဲ့ တွေ့ရပြီပေါ့။

အဇော်က ဟာမစ်ကို ပြောတယ်။

“ကောင်းသောနေ့ပါ။ ဖခင် အချိန်အကြာကြီး စောင့်မျှော်နေရပြီပေါ့၊ ကျွန်တော် အဝေးတိုင်းပြည်ကနေ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော်ဟာ မြင်းနဲ့အတူ အောင်မြင်ရယူခဲ့တဲ့ ပဏ္ဍာတွေ သင့်ထံ ယူဆောင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟောဒီမှာ ရွှေခွက်၊ ရွှေအင်္ကျီ၊ ရွှေစတွေလည်း အထဲမှာ ပါပါတယ်။ နောက် . . . ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဒီအပျိုစင်ကလေးကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ သူမဟာ ဘုရင့်ရဲ့သမီးတော်လေး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အချစ်ကလေးပါပဲ”

အဗ္ဗဒူဟာမစ်ဟာ ပညာရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်တယ်။ သူ့မှတ်ဆိတ်ကြီးကို ပွတ်သပ်ပြီး အကြာပြီးစဉ်းစားနေတယ်။

နောက် . . . သူက ပြောတယ်။

“အမှန်ပါပဲ၊ သင်ဟာ ကောင်းကောင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီရွှေကုတ်အင်္ကျီဟာ ငါ့ဟာ၊ ဒီရွှေခွက်ဟာ ငါ့ဟာ၊ အဲနောက် ငါ ပိုင်ဆိုင်တယ်ပေါ့လေ၊ ငါ့အဖို့တော့ ရွှေတစ်ဝက်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ရွှေတစ်ဝက်ရယ်၊ မြင်းရယ်၊ အပျိုစင်ကလေးရယ်၊ မင်း ယူပေတော့”

ဒါကြောင့် အစစ်နဲ့ မင်းသမီးလေးဟာ လက်ထပ်ကြပြီး
တစ်သက်ပန်လုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

ဂိတ်မှူးရဲ့ သမီးလေး

ဟိုးရှေးရှေ့တုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ သူ့မှား သားသုံးယောက်လည်း ရှိတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ သန်မာထွားကျိုင်းပြီး ကြံ့ခိုင်တင့်တယ်ကြတယ်။ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိကြတယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သူတို့သားတွေကို လှပချောမွေ့ပြီး ပညာ ရှိတဲ့ မင်းသမီးလေးတွေနဲ့ လက်ထပ်စေလိုတယ်။

ဘုရင့်နဲ့နန်းတော်ဟာ ကြီးမားတဲ့ ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးထဲမှာ တည် ရှိတယ်။ ဥယျာဉ်ပတ်လည်မှာလည်း အလွန်မြင့်မားတဲ့ တံတိုင်းကြီးတွေ ရှိကြတယ်။ ဥယျာဉ်ရဲ့တံတိုင်းကြီးမှာ အဝင်ဂိတ်ဝတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီအဝင်ဂိတ်ဝကနေ ဘုရင်ကြီးရဲ့ရထား အဝင်အထွက် ပြုလုပ်လေ့ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဂိတ်တံခါးကြီးကို ဖွင့်ရပိတ်ရတဲ့ ဂိတ်မှူးတစ်ဦး ရှိသတဲ့။ အဲဒီဂိတ်ရဲ့ ဘေးနားမှာတော့ သူ့ရဲ့အိမ်သေးသေးလေး ရှိ သေးရဲ့။

ဂိတ်မှူးဟာ ချမ်းသာသူတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်က သူ့ကို အောက်ပုံလစာငွေ သိပ်ပေးမထားဘူးလေ။ လူကြီးလူကောင်းတွေ ဂုဏ် သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတွေဟာ နန်းတော်ကို ဂိတ်ဝက ဖြတ်သွားကြ

တဲ့အခါ ဂိတ်မှူးကို ဆေးဖော်ကြောဖက်တောင် မလုပ်ကြပါဘူး။

ဂိတ်မှူးမှာ သမီးလေးတစ်ဦး ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က “အန်း” လို့ ခေါ်တယ်။ သူမဟာ အလွန်ကြင်နာတတ်တယ်။ ဆောင်းတွင်းအခါ ငှက်ကလေးတွေ နှင်းခဲလို့ အစာရှာမရတဲ့အခါ အန်းက ငှက်ကလေးတွေကို အစာကျွေးရှာတယ်။ နာဖျားမကျန်း ဖြစ်သူတွေကိုလည်း အန်းဟာ သနားကြင်နာစွာ ပြုစုတတ်တယ်။

ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားတွေ အန်းတို့အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ အန်းက သူမရဲ့ အစားအစာထဲက ခွဲဝေပေးရှာတယ်။ တကယ်တော့ သူမကိုယ်တိုင်မှာလည်း အစားအစာ သိပ်များများစားစား မရှိရှာပါဘူး။ သူမဟာ ကြင်နာသနားစိတ်၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိတာကြောင့် လူတိုင်းက သူမကို ချစ်ခင်ကြတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မင်းသားလေးတစ်ပါးဟာ အဲဒီကို မြင်းစီးပြီး ရောက်ရှိလာတယ်။ ဂိတ်မှူးက ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် ဂိတ်ဝကနေ လျင်မြန်စွာထွက်ခွာသွားတယ်။ ဂိတ်မှူးကိုရော သူ့သမီးလေးကိုရော လှည့်လို့တောင် မကြည့်ပါဘူး။ သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့မြင်းကို စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်လေ။ တကယ်လို့ လူတွေ မြင်းနားကပ်လာရင် မြင်းက ကန်တတ်တယ်။ မကြာခင်ပဲ စံအိမ်ကို ရောက်တော့မှာပါလေလို့ မင်းသားလေးက တွေးတောမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်နဲ့ နီးလာလေ သူ့မြင်းရဲ့ခြေက နာလေဖြစ်လာတယ်။

ဒါကြောင့် မင်းသားလေးက မြင်းပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့တယ်။ လူတချို့ ဂိတ်မှူးရဲ့အိမ်နားမှာ ရပ်နေကြတာ သူ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါကတော့ ဆင်းရဲတဲ့လူကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးရယ်၊ သူတို့ရဲ့ ကလေးလေးရယ်ပါပဲ။

“အဲဒီလူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

မင်းသားလေးက မေးလိုက်တယ်။

“သူတို့ဟာ ကျွန်မရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ”

ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေးက ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆင်းရဲသူမကြီး ငိုကြွေးနေတာကို မင်းသားလေး တွေ့မြင်ရတယ်။

“ဘာကြောင့် ငိုနေရပါသလဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒေါ်စိတ်ကောင်းကြီးရယ်”

မင်းသားလေးက မေးလိုက်တယ်။

ပထမတော့ မိန်းမကြီးက စကားပြောဖို့ ကြောက်ရွံ့နေတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေးက အဒေါ်ကြီးလက်ကို ကိုင်ပြီး မင်းသားလေးရဲ့ အမေးကို ပြန်ဖြေဖို့ တိုက်တွန်းရှာတယ်။

ဒါကြောင့် အဒေါ်ကြီးက . . .

“အိုး . . . မင်းသားလေး ကျွန်တော်မျိုးမရဲ့ သားလေးဟာ ဖျားနာပြီး သေလုမျောပါး ဖြစ်နေရှာပါပြီကွယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . အန်းကတော့ ဂရုတစိုက် ပြုစုရှာတယ်။ သူမဟာ အလွန်ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ပါပေရဲ့” လို့ ပြောရှာတယ်။

“အို . . . ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

မင်းသားလေးက ပြောရှာတယ်။

“အခု ခင်ဗျားရဲ့ကလေးကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်း ပြုစုပေးပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ဆင်းရဲသားများဟာ စိတ်သက်သာရာရပြီး ငြိမ်ငြိမ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ သူတို့အိမ်ကို ပြန်သွားကြတယ်။ မင်းသားလေးက . . .

“မင်း ငါ့မြင်းကို ပြန်ကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်မလား၊ သူ့ခြေထောက် နာနေတယ်” လို့ အန်းကို ပြောလိုက်တယ်။

“အို . . . အရှင့်သား၊ ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

အန်းက ပြန်ကြားလိုက်တယ်။

“ဂရုတော့စိုက်နော် ငါ့မြင်းက ကန်တတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ လူတွေကို ကိုက်တောင် ကိုက်တယ်၊ သူက ဒါတွေကို မသိဘူးလေ” လို့ မင်းသားလေးက ပြောပြတယ်။

“ကျွန်မကိုတော့ သူ ကိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူး”

အန်းက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

သူမဟာ မြင်းဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ မြင်းကို သူမက စကား ပြောတယ်။ နောက်တော့ မြင်းဟာ သူမနောက်က ငြိမ်သက်စွာပဲ လိုက် လာတယ်။ သူမဟာ မြင်းရဲ့ခြေထောက်ကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးပြီး ဒဏ်ရာကို ဆီထည့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်။

“အရှင်သားရဲ့ မြင်းဟာ နှစ်ရက်အတွင်း ကောင်းလာပါလိမ့် မယ်”

နောက်တော့ မင်းသားလေးဟာ စံအိမ်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဂိတ် များရဲ့ သမီးလေးအကြောင်းလည်း သူ စဉ်းစားသွားတယ်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ မင်းသားလေးဟာ ဂိတ်မျိုးရဲ့သမီးလေး ကို အကြိမ်များစွာပဲ မြင်တွေ့မိတယ်။ တွေ့တဲ့အချိန်တိုင်းမှာလည်း သူမကို မင်းသားလေးဟာ လေ့လာနေမိတော့တယ်။ သူမဟာ ဘယ် လောက်ကြင်နာတတ်သလဲ။ ဘယ်လောက် စိတ်နှလုံးကောင်း ရှိသလဲ၊ ဘယ်လောက်ညက်ညာ ထက်မြက်သလဲ။ အဲဒါတွေအပြင် သူမဟာ လှပချောမွေ့သူ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းသားလေး သတိပြုလာမိတယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီး တစ်နေ့မှာတော့ ဖခင် ဘုရင်ကြီးကို မင်းသားလေးက လျှောက်တင်တယ်။

“ဖခမည်းတော် . . . သားတော် လက်ထပ်ချင်ပါပြီ”

ပထမတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ အဲဒီလို ကြားလိုက်ရတော့ သိပ်ပီတိ ဖြစ်တာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းသားလေးဟာ မင်းသမီးလေး

တစ်ပါးပါးကို လက်ထပ်ချင်နေတယ်လို့ ဘုရင်ကြီး တွေးထင်မိလို့ ဝါပဲ။

ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက ပြောတယ်။

“ပြောပါ သားတော် . . . ဘယ်မင်းသမီးကို သင် လက်ထပ်ချင် သလဲ။ ခမည်းတော် သူမရဲ့ဖခင်ထံ စေလွှာပေးပို့ပေးမယ်လေ”

ဒါပေမဲ့ မင်းသားလေးက . . .

“သားတော် . . . မင်းသမီးတစ်ပါးကို မလိုချင်ပါဘူး။ သားတော် လက်ထပ်ချင်တာက ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေးကိုပါပဲ”လို့ လျှောက်လိုက် တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ အခုလို ကြားလိုက်ရတဲ့အခါ သိပ်ကို စိတ်ဆိုး သွားတယ်။ နောက် . . . ပြောလိုက်တယ်။

“မဖြစ်ဘူး . . . မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့သားတော်တွေဟာ အားလုံး မင်းသမီးတွေကိုချည်းပဲ လက်ထပ်ရမယ်။ ဒါပဲ . . . ဘာ မင်းက ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးကို လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား . . . လုံးဝပဲဟေ့”

နောက်တော့ ဘုရင်ကြီးဟာ သားတော်အတွက် သင့်တော်မယ့် ဩဇာကို သူ တွေ့ထားတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မင်းသားလေးကလည်း ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေးကလွဲလို့ ဘယ်မင်း သမီးကိုမှ လက်ထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ဘုရင်ကြီးကို ပြန်ပြောတယ်။ ဘုရင် ကြီးဟာ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ မင်းသားလေးလည်း နှုတ်ပိတ်လို့ နန်းတော်ထဲမှာ ငြိမ်တိတ်သွားပြန်တယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ အကြီးဆုံးသားတော်ကြီးကို ခေါ်ပြီးပြောလိုက် တယ်။

“ငါ သားတော်ကြီး . . . မင်း ခရီးထွက်ပြီး သင့်တော်မယ့် ဩဇာတော်ရှာချေ။ ငါ မင်းကို မြင်းတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ အစေခံတွေ ပေးမယ်။ ခရီးထွက်ပြီးရှာ၊ ပညာဉာဏ်အရှိဆုံး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောလှ

ဆုံး မင်းသမီး ဖြစ်ပါစေ၊ သူမကို မင်း လက်ထပ်ရမယ်၊ ငါ နတ်ရွာ စံတဲ့အခါ သားတော်ကြီး ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လာမယ် မဟုတ်လား”

ဒါကြောင့် သားတော်ကြီးဟာ အလွန်ရှည်လျားတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို စတင်ထွက်ခွာသွားတယ်။ အဲဒီ ခရီးရှည်နေ့ရက်တွေဟာ အလွန်ပဲ အခက်အခဲတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရတယ်။ သားတော်ကြီးဟာ ဒီလိုနဲ့ သူ့ရဲ့ခရီးစဉ်ဟာ ၂ နှစ်တာ ကာလကြာခဲ့တယ်။

သားတော်ကြီးဟာ အိန္ဒိယပြည်မှာ အလွန်ချောလှတဲ့ မင်းသမီး တစ်ပါးရှိတယ်လို့ သတင်းစကား ကြားရတယ်။ သူမဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောလှဆုံးလို့ လူတွေပြောနေကြတယ်။ အဲဒီ မင်းသမီးဟာ စိတ်သဘောကောင်းပြီး ပညာဉာဏ်လည်း ထက်မြက်လှပါသတဲ့။ သူမကတော့ မဟာရာဂျာရဲ့ သမီးတော်လေးပါပဲ။ (မဟာရာဂျာဆိုတာ ဘုရင်တစ်ပါးပေါ့ကွယ်။)

နှစ်နှစ် ကုန်လွန်ပြီးတဲ့အခါ သားတော်ကြီးဟာ အိန္ဒိယပြည်ကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့တယ်။ သူဟာ မဟာရာဂျာရဲ့ နန်းတော်ဆီ လာခဲ့တယ်။

မဟာရာဂျာဟာ ဘုရင့်သားတော်တစ်ပါးကို တွေ့ရတော့ သိပ်ကျေနပ်သွားတာပေါ့။ ခမ်းနားတဲ့ စားပွဲကြီးနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၃ ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ သားတော်ကြီးမင်းသားဟာ သူ့ကို သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ မဟာရာဂျာကို လျှောက်တင်တယ်။

ဒီတော့ မဟာရာဂျာက ပြောတယ်။

“ငါ့သမီးတော်နဲ့ မင်းကို ဆိမ်းမြားပေးမယ်ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

မင်းသားက ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုး သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သမီးတော်ကို ကျွန်တော့် ခမည်းတော်ရဲ့တိုင်းပြည်ကို ဆောင်ကြဉ်းသွားမယ်၊ ကျွန်တော် ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့အခါ သမီးတော်လည်း မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့”

မဟာရာဂျာက ပြောတယ်။

“မဖြစ်ဘူးကွ . . . ငါဟာ ငါ့သမီးကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သူ့ကို အဝေးကို ပေးမသွားနိုင်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ဒီတိုင်း ပြည်မှာ မင်း နေရလိမ့်မယ်”

အဲဒီစကားဟာ မင်းသားကို သိပ်စိတ်ထိခိုက်စေပါတယ်။

ဒါကြောင့် မဟာရာဂျာဟာ မင်းသားကို ဥယျာဉ်ထဲသွား အနား သူပြီး ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မင်းသားဟာ မဟာရာဂျာရဲ့သမီးတော်ကို မမြင်တွေ့ရတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးတော်ဟာ နန်းတော် ကြီးရဲ့ မိန်းမဆောင် ပင်တိုင်စံနန်းမှာ ရောက်ရှိနေထိုင်နေလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အထိန်းတော် အမျိုးသမီးကြီးတွေက မင်းသား အကြောင်းကို သမီးတော်ကို ပြောပြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မင်းသားပျို အမြင်တွေက ကောင်းမွန်ပါတယ်။ မင်းသားဟာ မွန်ရည်တယ်၊ ကြည့် ကောင်းတယ်ပေါ့လေ။ အဲဒီလိုကြားရတော့ သမီးတော်ဟာ မင်းသား တို့ တွေ့ချင်မြင်ချင်မိတယ်။

အထိန်းတော်ကြီးတွေက သမီးတော်ကို ပြောပြတယ်။ မင်းသား ဟာ ဥယျာဉ်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေပါသတဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးတော် က သူ့နန်းဆောင်ပြတင်းကနေ အပြင်ကို မျှော်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီအ ချိန်မှာပဲ မင်းသားကလည်း ပြတင်းဆီအကြည့် သမီးတော်နဲ့ အကြည့် ချင်းဆုံ ရင်ခုန်ကာ မြင်မြင်ချင်းပဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ကြိုက်သွား ထုတ်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မင်းသားဟာ အိန္ဒိယမှာပဲ နေတော့မယ်လို့

စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချလိုက်တော့တယ်။

ဒါကြောင့် မင်းသားဟာ မဟာရာဂျာထံ သွားတယ်။ သူ မင်းသမီးကို တွေ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြပါဘူး။ အဲဒီအကြောင်းသိရင် မဟာရာဂျာ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့။ မင်းသားက သူဟာ သမီးတော်ကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး လက်ထပ်လိုတာကြောင့် အိန္ဒိယမှာပဲ အခြေချ နေထိုင်ပါတော့မယ်လို့ မဟာရာဂျာကို လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

မဟာရာဂျာက မင်းသားထံက အဲဒီလို ကြားလိုက်ရတော့ သိပ်ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်သွားတာပေါ့။

ဒါကြောင့် မဟာရာဂျာဟာ မင်းသားနဲ့ သူ့ရဲ့သမီးတော်ကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးပြီး ၇ နေ့ ၇ ည စားပွဲကြီး ကျင်းပပေးတယ်။ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ အရမ်းပျော်ရွှင်နေကြတာပေါ့။

လက်ထပ်ပြီးကြတဲ့အခါ မင်းသားဟာ သူ့ခမည်းတော်ထံကို အထောက်တော်စေလွှတ်ပြီး သူ့အိန္ဒိယမှာပဲ နေထိုင်တော့မယ် အကြောင်း လျှောက်တင်လိုက်တယ်။ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးဟာ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့ရဲ့ ဒုတိယသားတော်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြန်တယ်။

“သားတော်လတ် . . . ငါ မင်းကို ငွေတွေ၊ မြင်းတွေ၊ အစေခံတွေပေးမယ်၊ ခရီးထွက်ပါ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချောဆုံး ပညာဉာဏ် အထက်မြက်ဆုံး မင်းသမီးတစ်ပါးကို သွားရှာချေပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ပါ။ ငါ နတ်ရွာစံရင် မင်း ဘုရင်လုပ်ပေတော့”

ဒါကြောင့် ဒုတိယသားတော် မင်းသားဟာ ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။

၂ နှစ် ကုန်လွန်လာတဲ့အခါ သူဟာ အိန္ဒိယပြည်ကို ရောက်ရှိလာတယ်။ သူ့နောင်တော်ရှိရာ မဟာရာဂျာရဲ့ ရုံးတော်ကို သွားရောက်လည်ပတ်တယ်။ အချိန်အတန်ငယ် နေထိုင်ပြီး သူ့ခရီးကို ဆက်လက်

လူတို့ခွာခဲ့တယ်။

လမ်းခရီးမှာ လူတွေက သူ့ကို ပြောကြတယ်။ ဟိုးအရှေ့တိုင်း
ပြည်မှာ အချောဆုံး ပညာအရှိဆုံး မင်းသမီးလေး နေထိုင်တယ်တဲ့။

အဲဒါတော့ တရုတ်ပြည်က တရုတ်ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်လေးပဲလို့
သူတို့က ပြောကြတယ်။ (ဧကရာဇ်ဆိုတာလည်း ဘုရင်တစ်ပါးပါပဲ)

အဲဒီနောက်မှာတော့ သားတော်လတ်ဟာ တရုတ်ပြည်ဘက် ခရီး
ထွက်ခဲ့ပြီး ဧကရာဇ်ရဲ့ နန်းတော်ဆီ လာခဲ့တယ်။

တရုတ်ဧကရာဇ်ဟာ မင်းသားကို တွေ့ရတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာ စားပွဲကြီးနဲ့ တည်ခင်းခံယူခဲ့တယ်။ ၃ ရက်လောက်ကြာတော့
မင်းသားက ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားရေး မေး
သွားတာပဲ။ ဧကရာဇ်က မင်းသားကို ပြောတယ်။

“ငါ့ရဲ့ သမီးတော်နဲ့ မင်းကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုရင်
လက်ထပ်ပြီး မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

မင်းသားက ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော် မင်းသမီးကို လက်ထပ်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ခမည်း
တော်ရဲ့တိုင်းပြည်ကို ခေါ်ဆောင်သွားမယ်၊ ကျွန်တော် ဘုရင်ဖြစ်တဲ့
ခေါ် သူလည်း မိဖုရားကြီး ဖြစ်ပြီပေါ့။”

ဧကရာဇ်က ခေါင်းရမ်းတယ်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါဟာ ငါ့သမီးတော်လေးကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုးတယ်။
သူ့ကို အဝေးကြီးကို ပေးသွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို လက်ထပ်
ခွင့်တယ်ဆိုရင် ဒီတိုင်းပြည်မှာ နေရလိမ့်မယ်”

အဲဒီလို ကြားရတော့ မင်းသားလေးဟာ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲသွား
တာပေါ့။ ဒါကြောင့် . . .

“မင်းသား သင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ပါ၊ ဒီကိစ္စကို
သေချာချာ စဉ်းစားပါ”

ဧကရာဇ်က တိုက်တွန်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ မင်းသားဟာ ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ မင်းသားဟာ မြို့တော်တွင်း လမ်းလျှောက်ရင်း ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်လေးအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားနေမိတယ်။ မင်းသားဟာ မြို့တော်ရဲ့ လှပတဲ့လမ်းတွေဘက် လျှောက်တယ်။ အဲဒီမှာ လူတွေဟာ ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်အကြောင်းပဲ ပြောနေသံကြားရတယ်။ သူတို့က ပြောကြတယ်။ သမီးတော်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ စာအုပ်အားလုံးကို ဖတ်နိုင်သတဲ့။ သူတို့က ပြောတယ်။ သမီးတော်ဟာ သိပ်ပညာရှိတာပဲတဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ ဧကရာဇ်ကိုယ်တိုင်တောင် တချို့ကိစ္စတွေ မေးရ မြန်းရ တိုင်ပင်ရသတဲ့။ သမီးတော်ရဲ့ အကူအညီကို ယူရသတဲ့။ သူတို့က ပြောကြပြန်တယ်။ သမီးတော်က ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုရင် နေနဲ့လတောင် သူ့အစေခံ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဧကရာဇ်ရဲ့ သမီးတော်လေး လိုက်ပါလာတဲ့ ဝေါယာဉ်ကို ထမ်းပိုးသယ်လာကြတာ တွေ့ရတယ်။ သမီးတော်လေးဟာလည်း မင်းသားလေး သူ့ကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အနောက်ဆောင်တွေက ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဝေါယာဉ်ပေါ်ကနေ တင်းတိမ်လှုပ်လို့ အပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မင်းသားလေးဟာလည်း သမီးတော်ဆီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ အသီးသီး အကြည့်ချင်းဆုံလို့ ရင်ခုန်ကာ ချစ်ကြိုက်သွားကြတယ်။

“ငါ မင်းသမီးလေးကို လက်ထပ်ပြီးတော့ တရုတ်ပြည်မှာပဲ နေလိုက်တော့မယ်” လို့ သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီအကြောင်း ဧကရာဇ်ဘုရင်ကြားတော့ အလွန်ပဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိတယ်။

ဧကရာဇ်ဟာ (၂၀)ရက်ကြာ စားပွဲကြီးကျင်းပပေးပြီး မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်း

အလွန်ပျော်ရွှင်နေကြတာပေါ့။

လက်ထပ်ပြီးကြတဲ့အခါ မင်းသားက သူ့အမှုထမ်းတစ်ဦးကို ဒီအကြောင်းကိစ္စကို လျှောက်တင်ဖို့ သူ့ဖခမည်းတော်တိုင်းပြည်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ မင်းသားရဲ့ ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီးဟာ အလွန် စိတ်ထိခိုက်ရပြန်ပြီပေါ့။

ဘုရင်ကြီးက ပြောတယ်။

“ငါ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

နောက် . . . ဘုရင်ကြီးဟာ ခန်းမှတစ်ခုထဲ သွားတယ်။ အဲဒီအထဲမှာတော့ သားတော်အငယ်ဆုံးဟာ ငြိမ်တိတ်လို့နေရဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ လက်ထပ်ချင်တာက ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေး ဖြစ်လို့ပါပဲ။

ဘုရင်ကြီးက သားတော်ငယ်ကို ပြောတယ်။

“ငါ့ရဲ့သားတော်လေး . . . မင်းရဲ့ နောင်တော် ၂ ဦးဟာတော့ ထွက်သွားပြီး အဝေးတိုင်းပြည်တွေမှာပဲ နေထိုင်နေကြပြီ၊ မင်းလည်း ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးကို မေ့မစ်လိုက်၊ သူ့အကြောင်း မစဉ်းစားနဲ့၊ မင်းသမီးတစ်ပါးကိုရှာပြီး လက်ထပ်ပါ။ သားတော်ငယ် . . .”

“သားတော် မင်းသမီးတစ်ပါးကို လက်မထပ်ချင်ပါဘူး၊ သားတော် လက်ထပ်ချင်တာက ဂိတ်မှူးရဲ့ သမီးလေးကိုပါပဲ”

သားတော်ငယ်က ပြန်လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

ဘုရင်ကြီး အရမ်းဒေါသဖြစ်သွားတယ်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ငါ့သားတော်ကြီး ၂ ယောက်က ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီ၊ အခု သားတော်အငယ်ဆုံးကလည်း ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့၊ ဂိတ်မှူးသမီးကို ငါ သေအောင် လုပ်လိုက်ရမလား . . .”

ပညာရှိကြီးတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်ကြတယ်။ အပူတပြင်း စဉ်းစား

ကြတယ်။ နောက် သူတို့က ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်တယ်။

“အို . . . အရှင်မင်းကြီး မဖြစ်ပါဘူး၊ ဂိတ်မှူးသမီးကို သေအောင်လုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမဟာ မကောင်းတာလုပ်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိလို့ပါ အရှင်မင်းကြီး . . .”

“ဒါဖြင့် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ . . .”

ဘုရင်ကြီးက ပြောပြန်တယ်။

ပညာရှိကြီးတွေဟာ အကြာကြီးစဉ်းစားကြပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ဟာ ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးကိုတွေ့ဖို့ နန်းတော်ကနေ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့ထဲက အသက်အကြီးဆုံး ပညာဉာဏ်လည်း အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပညာရှိအိုကြီးက ဘုရင်ကို လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

“အဲဒီအကြောင်းကိစ္စတွေကို စဉ်းစားအဖြေရှာနိုင်ဖို့ အရှင်မင်းကြီးအမေးကို ဖြေနိုင်ဖို့ ၃ ရက်တာမျှ ခွင့်ပေးပါ အရှင်မင်းကြီး”

ဘုရင်ကြီးက သဘောတူလိုက်တယ်။ ပညာရှိကြီးတွေ သူတို့အိမ်ကို ပြန်ကြရော။ ပညာရှိအိုကြီးဟာ စာအုပ်ဟောင်းကြီးတွေကို ပြန်ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ စဉ်းစားပြီးရင်း စဉ်းစားတွေးတော သုံးသပ်နေတော့တယ်။ ပညာရှိအိုကြီးဟာ ၃ ရက်လုံးလုံး မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတာတယ်။ နောက်ဆုံးအချိန် အတိုင်းအတာလည်း ကုန်ဆုံးလာပြီမို့ ပညာရှိအိုကြီးဟာ အစားအသောက်နဲ့ အဝတ်သစ်တွေ ယူလာဖို့ သူ့အစေခံတွေကို ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ စားသောက်ပြီးတဲ့အခါ ကောင်းမွန်တဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဘုရင်ကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ နန်းတော်ကို ထွက်သွားတယ်။

“ကျွန်တော်မျိုး အဖြေကို တွေ့ရှိပါပြီ၊ အရှင်မင်းကြီး”

ပညာရှိကြီးက လျှောက်တင်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဘုရင်ကြီးဟာ အခြားပညာရှိတွေ အားလုံးကိုပါ

ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့သားတော်အငယ်ကိုလည်း ဆင့်ခေါ်လိုက် ပြန်တယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ ပညာရှိအိုကြီး ဘာပြောမလဲဆိုတာ စောင့်မျှော်နားစိုက်နေကြတယ်။

ပညာရှိအိုကြီးက စတင်လျှောက်ထားတယ်။

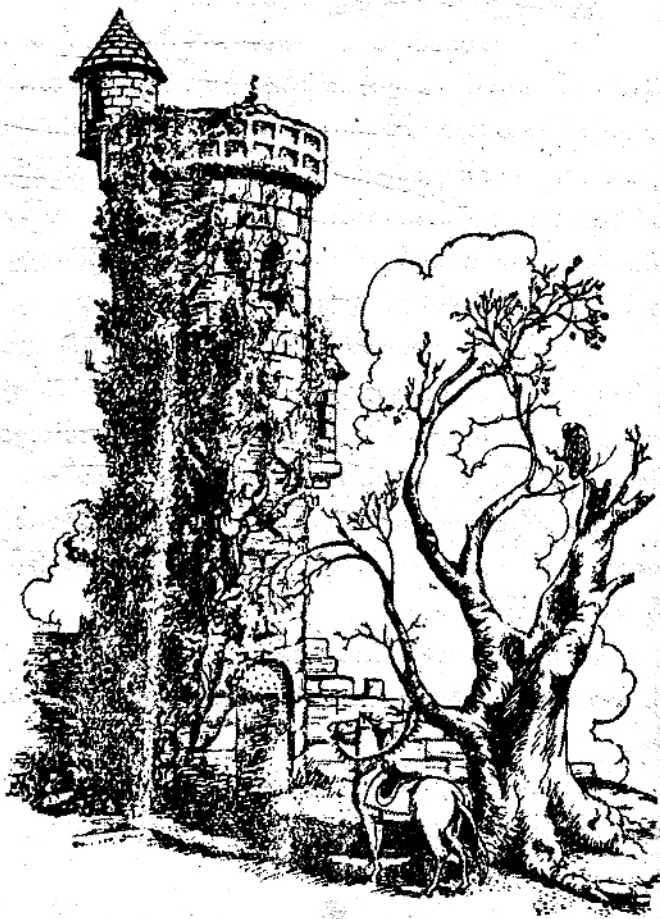
“အိုး . . . အရှင်မင်းကြီး . . . ရှေးစာအုပ်ကြီးများစွာကို ဖတ် ရခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အကြီးမြတ်ဆုံးအရာတွေ၊ အမှန် တရားနဲ့ ကြင်နာမှုတွေအကြောင်း ကျွန်ုပ် လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ ဂိတ်မှူး ရဲ့ သမီးလေးဟာ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ တခြားသူတွေထက် သာလွန်ပြီး အဲဒီအရာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေပါတယ်။ ဤနည်းဖြင့် သူမဟာ အခြား မင်းသမီးတွေထက် သာလွန်နေပါတယ်။ တစ်ခုလေးသာ လိုပါတယ်။ သူမဟာ မင်းသမီးတစ်ပါးလုပ်ဖို့ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်”

ပညာရှိကြီးတွေ အားလုံးကလည်း အဲဒီအဖြေဟာ အလွန်ပညာ ရှိပါပေတယ် . . . လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ မင်းသားလေးဟာ သိပ်ကို ကျေနပ်သွားတာပေါ့။ ဘုရင်ကြီးကတော့ သိပ်မကျေနပ်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ အဲဒီအကြောင်း ဘာမှသိပ်မပြောတော့ဘူး။

ဘုရင်ကြီးဟာ ဥပဒေတစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်တယ်။ အဲဒီဥပဒေ ထဲတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးကို မင်းသမီးလေး အနီး လို့ ခေါ်ရမယ်ဆိုတာပါပဲ။

အဲဒီနောက်မှာ ဘုရင်ကြီးဟာ တစ်လလုံးလုံး စားပွဲကြီး ကျင်းပ ပြီး သားတော်ငယ်နဲ့ ဂိတ်မှူးရဲ့သမီးလေးကို ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေး တယ်။

မင်းသားလေးနဲ့ ဂိတ်မှူးသမီး မင်းသမီးလေးအနီးတို့ဟာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

ဖလော်ရီယိုနဲ့ ဖလော်ရီယာ

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ သားတော်တစ်ပါးနဲ့ သမီးတော်လေးတစ်ပါး ရှိသတဲ့။ သူတို့အမည်တွေကတော့ ဖလော်ရီယိုနဲ့ ဖလော်ရီယာ ပါပဲ။ သူတို့ မောင်နှမရဲ့မိခင် မိဖုရားကြီးကတော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဘုရင်ကြီးဟာ နောက်မိန်းမ ယူထားလေရဲ့။ နောက်မိဖုရားသစ်ဟာ ဖလော်ရီယိုနဲ့ ဖလော်ရီယာအပေါ် ကြင်နာမှုမရှိဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဘုရင်ကြီး စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ယံတိုင်ကလည်း မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေးကို မချစ်ပါဘူး။

မင်းသားလေးနဲ့ မင်းသမီးလေးကို အလွန်ချစ်ခင်ရှာတဲ့ အထိန်းတော်အိုကြီးတစ်ယောက်တော့ ရှိလေရဲ့။ အထိန်းတော်ကြီးဟာ သားတော်သမီးတော်လေးတွေကို အလွန်ဂရုစိုက်ရှာတယ်။ ကလေးတွေကို ပြုစုတဲ့ နို့ထိန်းကြီးပေါ့ကွယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်မှာ ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံသွားရှာတယ်။ ဒါဆို ဖလော်ရီယိုဟာ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံတဲ့ နန်းစံဘုရင် ဖြစ်လာရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိထွေးမိဖုရားဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရင်မအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်တယ်။ ပထမဆုံး သူမ လုပ်တာက အထိန်းတော်အိုကြီးကို အဝေးကို ပို့ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သနားစရာ မောင်နှမမှာ

ချစ်ခင်ယုယပြုစုသူ ကင်းမဲ့သွားတာပေါ့ကွယ်။

ဘုရင်မက ဖလော်ရီယိုကို သတ်ပစ်ချင်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းကိုသိတဲ့ အစေခံတစ်ဦးက မင်းသားလေးထံ သတင်းပို့လို့ တစ်ညမှာ မင်းသားလေးဟာ အဝေးကို ထွက်ခွာခဲ့တော့တယ်။ မင်းသားလေးဟာ အထိန်းတော်ကြီးရဲ့အိမ်ကို ရှာတယ်။ တွေ့တော့ အထိန်းတော်ကြီးက မင်းသားလေးကို ဘုရင်မကြီးမသိအောင် ဝှက်ပေးထားတယ်။ အဲဒီမှာဆို ဘုရင်မကြီး မသိနိုင်ဘူးလေ။

ဘုရင်မကြီးကတော့ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေပြီ။ ဖလော်ရီယာကို လည်း မျှော်စင်ကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ပိတ်လှောင်ထားတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် အခြားတိုင်းပြည်က မင်းသားတစ်ပါးဟာ ခရီးသွားရင်း အဲဒီတိုင်းပြည်ကို ဖြတ်လာတယ်။ သူ့နာမည်က မင်းသား ရိုလန်တဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ မင်းသားရိုလန်ဟာ မျှော်စင်ရှိရာက ဖြတ်သန်းပြီး မြင်းစီးလာခဲ့တယ်။ သူဟာ မျှော်စင်ပြတင်းဝမှာ ဖလော်ရီယာ ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ သူမဟာ အလွန်လှပတယ်။ ဝမ်းနည်းတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ အောက်ဘက်ကို ကြည့်နေတယ်။ မင်းသားရိုလန်က ဖလော်ရီယာရဲ့ သွင်ပြင်မူယာကို မြင်ရတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စဖြစ်နေပါလိမ့်။ သူမကို ကယ်ဖို့ ကြိုးစားရမယ်လို့ သူ တွေးလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် မင်းသားရိုလန်ဟာ ရဲတိုက်မျှော်စင်ပေါ် ပြတင်းပေါက်ဆီကို တက်တော့တယ်။ ဖလော်ရီယာဟာ ဘုရင်မအကြောင်း ပြောပြတယ်။ သူ့အစ်ကိုတော် မင်းသားလည်း အဝေးမှာ တိမ်းရှောင်နေရကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာကို သူလည်းမသိကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဒီတော့ မင်းသားရိုလန်က . . .

“မှောင်လို့ရှိရင် မြင်းတွေနဲ့ အစေခံတွေကိုခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ် ပြန်
လာခဲ့မယ်၊ နောက်ပြီး မင်းကို ငါ့မည်းတော်နဲ့ မယ်တော်ဆီကို
ဆောင်ကြဉ်းသွားမယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

* *

အဲဒီနေ့မှာ ဘုရင်မက မြင်းရထားနဲ့မြို့ကို လှည့်တယ်။ နန်း
တော်နားကို ရောက်လာတော့ မင်းသားရီလန် ရဲတိုက်မျှော်စင်ပေါ်က
နေ အောက်တွယ်ဆင်းပြီး အဝေးကို စိုင်းနှင့်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။
ဒါပေဲ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘုရင်မ မသိလိုက်ဘူး။ မင်းသားရီလန်
က အဝေးဆီ ရောက်သွားပြီလေ။

ဘုရင်မဟာ မျှော်စင်ဘက်ကို တန်းသွားတယ်။ အလွန်စိတ်ဆိုး
နေပြီလေ။ ဘုရင်မက ဖလော်ရီယာကို မေးလိုက်တယ်။

“ဒီကို ဘယ်သူ လာသွားသလဲ”

ဖလော်ရီယာ မဖြေဘူး။ ဘုရင်မ သိသွားရင် ရီလန်ကိုသတ်ဖို့
ကြံစည်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ သိတာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် ဘာမှကို ပြန်မ
ပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။

ဘုရင်မ ဆက်မေးပြန်တယ်။

“ငါ့ကို ချက်ချင်း အဖြေပေးစမ်း၊ လူတစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး
အဝေးကို ထွက်သွားတာ ငါ တွေ့လိုက်တယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲ”

ဖလော်ရီယာဟာ နှုတ်ဆိတ်နေဆဲပဲ။ ဘုရင်မက ပြောပြန်
တယ်။

“မိန်းမဆိုးလေး . . . ငါ့ကို ချက်ချင်းပြောစမ်း၊ မဟုတ်ရင် နင်
ဆာရလိမ့်မယ်”

ဖလော်ရီယာဟာ တစ်ခွန်းမှ မဟာဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရင်မဟာ

စစ်သား ၂ ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်ပြီး ဖလော်ရီယာကို သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ စစ်သားတွေဟာ ဖလော်ရီယာရဲ့ မျက်နှာပေါ်ကို အဝတ်နဲ့ အုပ်လိုက်တယ်။ သူမ လဲကျသွားတဲ့တိုင်အောင် အဝတ်နဲ့ ဖိအုပ်လိုက်တာပါပဲ။

အခုတော့ ဘုရင်မ ကြောက်နေပြီ။ လူတွေဟာ ဖလော်ရီယာကို ချစ်ကြတယ်လေ။ တကယ်လို့ ဖလော်ရီယာ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ လူတွေသိကြရင် အရမ်းကို စိတ်ဆိုးကြလိမ့်မယ်။ ဘုရင်မကို သူတို့ သတ်ကောင်း သတ်လိမ့်မယ်။

ဒါ့ကြောင့် ဘုရင်မဟာ နန်းရင်းဝန်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ ဘုရင်မပြီးရင် အကြီးဆုံး ပဲပေါ့။ နန်းရင်းဝန် ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရင်မ ငိုနေတာ တွေ့ရတယ်။ အမှန်တော့ သူမ တကယ်ငိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကိုလည်း နန်းရင်း ဝန်ကြီးက ရိပ်မိပါတယ်လေ။

“အို . . . နန်းရင်းဝန်ကြီး သနားစရာကောင်းတဲ့ မင်းသမီးလေး ဖလော်ရီယာ သေဆုံးရာပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေထဲက သူ ဖျားနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ပြုစုခဲ့ပါတယ်” လို့ ဘုရင်မက ပြောလိုက်တယ်။

နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ အလွန်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ သူဟာ ဘုရင်မကို မနှစ်မြို့လှပါဘူး။ အမှန်ပဲ စိတ်ထိခိုက်တာပါ။

“ဒီနေ့ည . . .” လို့ ဘုရင်မက ပြောလိုက်တယ်။

“ဖလော်ရီယာရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ လဲလျောင်း နေလိမ့်မယ်။ ရုပ်ကလပ်ကို စစ်သား (၄)ယောက်က စောင့်ကြပ်နေ မှာပါ။ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မြှုပ်နှံမယ်လေ”

* *

ဖလော်ရီယာ သေဆုံးကြောင်း ကြားရတဲ့ လူများဟာ အလွန်ပဲ

ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်နာရီလုံးလိုလိုပဲ ငိုကြွေးကြ
တယ်။

မင်းသားလေး ရှိလန်လည်း ဖလော်ရီယာရဲ့သတင်း ကြားရော
မြေမှာ လဲကျသွားတယ်။ သေသူတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ သူ့ရဲ့အမှုထမ်း
များဟာ အလျင်အမြန်ပဲ သူတို့မင်းသားလေးကို သူတို့တိုင်းပြည် ပြန်
သယ်ဆောင်သွားကြတယ်။

အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဖလော်ရီယာရဲ့သတင်း ကြားပြီး ငိုကြွေး
ရှာတယ်။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း ဖလော်ရီယိုကို ပြောပြတယ်။ အခု
တော့ ဖလော်ရီယိုလည်း သူ့ညီမလေးရဲ့ နာရေးသတင်းကြားရပြီး
အလွန် စိတ်ထိခိုက်ရှာတယ်။

ဖလော်ရီယာကို မြေမမြုပ်ခင် သူ့ရုပ်ကလာပ်ကို သွားကြည့်ရ
မယ်လို့ ပြောတယ်။

“မင်း မသွားပါနဲ့”

အထိန်းတော်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် သွားရလိမ့်မယ်”

ဖလော်ရီယိုက ပြောတယ်။

“ဒီနေ့ည စစ်သား ၄ ယောက် စောင့်ကြပ်နေလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်
အဲဒီကိုသွားမယ်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သိမှာပါ။ သူတို့ကို အခေါင်းဖွင့်
ပြဖို့ ကျွန်တော် ပြောမယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ညီမလေးရဲ့မျက်နှာ
ကို တစ်ဖန် ကျွန်တော် မြင်နိုင်မှာပါ” လို့ ဖလော်ရီယိုက ဆိုရှာတယ်။

“သိပ်အန္တရာယ် များလှပါတယ်ကွယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက တားပြန်တယ်။

“သူတို့ မင်းကို ဖမ်းပြီး ဘုရင်မဆီ ပို့လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွားရမှာပဲ”

ဖလော်ရီယိုက ပြောမြဲပြောနေတယ်။

အထိန်းတော်ကြီးဟာ အလွန် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေရှာတယ်။ ဘုရင်မဟာ ဖလော်ရီယိုကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အထိန်းတော်ကြီး သိနေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် အထိန်းတော်ကြီးက ပြောပြန်တယ်။

“ကိုင်း . . . ကောင်းပြီ၊ မင်း ညီမလေးကို တွေ့ရမြင်ရအောင် ငါ စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . . မင်း ငါပြောသလို လုပ်ရမယ်နော်၊ ဒီအိမ်က အပြင်ကို လုံးဝမထွက်လေနဲ့ . . .”

ဖလော်ရီယိုဟာ အထိန်းတော်ကြီး ဘယ်လိုဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတာ မေးမြန်းကြည့်တယ်။ ဒါပေမယ့် အထိန်းတော်ကြီးက သူ့ကို ဘာမှ မပြောဘူး။

* * *

ဖလော်ရီယာရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို လှပတဲ့ ငွေရောင်ခေါင်းထဲ ထည့်ထားကြတယ်။ ဘုရားကျောင်းကိုလည်း သယ်ပြီးပြီ။ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတွေ နောက်က လိုက်ပါလာကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရင်မဆိုးကြီးလည်း ပါသပေါ့။ ငိုလို့ယိုလို့လေ . . . ဒါပေမယ့် သူမ တကယ်ငိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘုရားကျောင်းထဲမှာ အခေါင်းကို ပန်းတွေနဲ့ လွှမ်းအုပ်ထားလေရဲ့။ စစ်သား ၄ ယောက်ကလည်း စောင့်ကြပ်နေရာယူလို့ပေါ့။ အဲဒီနောက်တော့ လူတွေဟာ သူတို့အိမ်တွေဆီ ပြန်ကြတယ်။ နောက်နေ့ထိအောင် မစဲဘူး။

လူတွေ အိမ်ပြန်သွားကြပြီး ညဘက်မှာတော့ အစောင့်စစ်သား ၄ ယောက်ဟာ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးကို ကြားကြရတယ်။ အသံကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတယ်။

“ဝူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ဝူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . . ဟူး . . .”

သူတို့ဟာ အလွန်ကြောက်လန့်နေကြတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေဟာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူတို့ဟာ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းတစ်ခု ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် လာနေတာ တွေ့ရတော့တယ်။ ကြောက်မက်ဖွယ် အသံကြီးပေါ်လာပြန်တယ်။

“ဝီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဝီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

အဲဒီအသံကြီးလည်း ကြားရော သူတို့ ထွက်ပြေးကြပါလေရော။ အထိန်းတော်ကြီးဟာ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းနဲ့အတူပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီ အစိမ်းရောင် အလင်းတန်းဟာ စစ်သားတွေကို ကြောက်ရွံ့သွားအောင် သူ လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ ကြောက်ဖွယ်အသံကြီးတွေရောပေါ့လေ။

စစ်သားတွေ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် မကြာခင်ပဲ အထိန်းတော်ကြီးဟာ ထရပ်လိုက်တယ်။ သူမဟာ အခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဖလော်ရီယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကိုမပြီး အပြင်ထုတ်ယူလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အခေါင်းထဲကို ကျောက်ခဲတွေနဲ့ အဝတ်တွေ ထည့်လိုက်တယ်။ အဝတ်တွေထဲ ကျောက်ခဲတွေ ထည့်ထားတော့ သူတို့အခေါင်းထို မရင်လည်း အသံမြည်နိုင်ဘူးပေါ့။

နောက်တော့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဖလော်ရီယာရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို ချီပြီး သူ့အိမ်ကို သယ်ခဲ့တော့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့ညီမလေးရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို လာကြည့်ဖို့ ဖလော်ရီယိုကို ခေါ်လိုက်တယ်။

* *

အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဖလော်ရီယိုကို သူ့ညီမဘေးမှာ တစ်ဦးတည်းထားခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖလော်ရီယိုဟာ သူ့ညီမ

လေးကို စိတ်ထိခိုက်စွာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့ညီမလေး ခန္ဓာက လှုပ်လာသလို ထင်မိတယ်။ အနီးကပ်ပြီး ပိုဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက် တယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . သူမဟာ လှုပ်နေတယ်။

ဖလော်ရီယို အထိန်းတော်ကြီးကို အော်ခေါ်လိုက်တယ်။

“အထိန်းမယ်မယ်၊ အထိန်းမယ်မယ် ဒီကို အမြန်လာပါ”

အထိန်းတော်ကြီး ပြေးဝင်လာတယ်။ ဖလော်ရီယိုက ပြောတယ်။

“အထိန်းမယ်မယ် ကြည့်စမ်းပါ၊ ညီမလေး အသက်ရှင်တုန်းပဲ”

အထိန်းတော်ကြီး သေသေချာချာ အနီးကပ် ကြည့်တယ်။

ဖလော်ရီယိုပြောတာ အမှန်ပါပဲ။

ဖလော်ရီယာ မျက်လုံး ပွင့်လာတယ်။

သူတို့တွေ ဘယ်လောက် ပျော်လိုက်မလဲ။ သူတို့ဟာ အလျင် အမြန်ပဲ ရေခွေးရယ်၊ စားဖွယ်တချို့ရယ်၊ နွေးတဲ့အဝတ်တွေ သယ်ယူ လာတယ်။ သူမရဲ့ခြေထောက်နဲ့ လက်တွေကို နွေးလာအောင် ပွတ် ပေးကြတယ်။ ပြီး သူမကို အိပ်ရာမှာ ညင်ညင်သာသာ သိပ်လိုက် ကြတယ်။

မကြာခင်ပဲ ဖလော်ရီယာ စကားစပြောနိုင်လာတယ်။ သူ့အစ်ကို တော်ကို တစ်ဖန်တွေ့ရလို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားရှာတယ်။ အထိန်းမယ် မယ်ပါ တွေ့ရတော့လည်း ပိုပြီးအားတက်သွားတာပေါ့။ စစ်သားတွေကို ဘုရင်မက သတ်ဖို့အမိန့်ပေးတယ်ဆိုတာ ဖလော်ရီယာက သူတို့ကို ပြောပြတယ်။ နောက် မင်းသားလေး ရိုလန်အကြောင်းလည်း ဖလော် ရီယာက မေးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထိန်းတော်ကြီးက အဲဒီအကြောင်း မသိရှာဘူး။

နောက်နေ့မှာတော့ လူအများဟာ ဘုရားကျောင်းထဲကို သွား ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကျောက်ခဲတွေ ထည့်ထားတဲ့အခေါင်းကို မြှုပ်နှံ လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မသိရှာဘူး။ အမှန်ပါပဲ စစ်သားတွေ

တည်း။ အဲဟိုညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ လူများ အခေါင်းကို မြေမြုပ်နေကြချိန်မှာတော့ ဖလော်ရီယာတို့ မောင်နှမက သူတို့အထိန်းတော်ကြီးနဲ့အတူ ရှိနေကြ သေးရဲ့။ သူတို့ မြို့တော်ထဲကို လုံးဝမထွက်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဘုရင်မ တွေ့သွားမှာ သိပ်ကြောက် နေတယ်လေ။

တစ်ရက်မှာတော့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ စားသောက်ဖွယ်တချို့ ထယ်ဖို့ အပြင်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ သူမဟာ ကုန်သည်တစ်ဦးနဲ့ သူ့ဇနီးကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီကုန်သည်ဟာ မင်းသားရီလန်ရဲ့ ဘိုင်းပြည်ကပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဇနီးကတော့ ဒီမြို့တော်သူ ဖြစ်တယ်။ ဇနီးသည်ရဲ့ မိသားစုနဲ့တွေ့ဖို့ သူတို့ ခေတ္တအလည်လာကြတာပါပဲ။ ကုန်သည်ဇနီးနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေ ဆို။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တွေ့ကြတဲ့အခါ အရမ်းဝမ်းသာကြတယ်။

အထိန်းတော်ကြီးက ရီလန်မင်းသားလေးအကြောင်း မေးလိုက် တယ်။

“အား . . . စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ မင်းသားလေး ဒီတိုင်းပြည် ထိ ရောက်လာတယ်လေ၊ နောက် . . . မင်းသမီးလေး ဖလော်ရီယာ ကို အရမ်းစွဲလန်းသွားတယ်ကွယ်၊ ဖလော်ရီယာဆုံးပြီ ကြားတော့ မင်းသားလေးလည်း လဲတော့တာပဲ၊ တို့ သိနေတယ်လေ၊ မင်းသား လေးလည်း မကြာခင် ခန္ဓာစဲမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ တို့ ဘယ်မှာ စိတ်ကောင်း ခိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ တို့ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားအတွက်ကော သားတော် မင်းသား လေးအတွက်ပါ တို့ သိပ်စိတ်ထိခိုက်ပါတယ်”လို့ ကုန်သည့်ဇနီးက

ပြောပြရှာတယ်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဲဒီအကြောင်းကို အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဖလော်ရီယာကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ဖလော်ရီယာဟာ ရိုလန်မင်းသား လေးထံ ချက်ချင်းပဲ ထသွားချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတော် ဖလော်ရီယိုက မသွားစေချင်ဘူး၊ ဘုရင်မ တွေ့သွားမှာ သူ သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အထိန်းတော်ကြီးက သူ အကြံတစ်ခုရတယ် လို့ ပြောပြတယ်။ ဘယ်လိုအကြံလဲလို့ သူတို့ မေးကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အထိန်းတော်ကြီးက သူတို့ကို ပြောမပြဘူး။

* *

အခု မင်းသားလေး ရိုလန် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်သလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။

သူဟာ အလွန်ပဲ နားဖျားမကျန်း ဖြစ်နေလေရဲ့။ သူ့ခမည်းတော် မယ်တော်နဲ့ မိတ်ဆွေများဟာ အလွန်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရှာတယ်။ တိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့ အားလုံးသော ပညာရှိကြီးတွေလည်း မင်းသားကို ကူညီကယ်မဖို့ ကြိုးစားကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ။

သူတို့က ပြောကြတယ်။

“ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ သေမှာပါပဲ” တဲ့။

တစ်နေ့မှာတော့ နန်းတော်အဝင်ဝမှာ မိန်းမ ၂ ယောက် ရောက်လာတယ်။ သူတို့ပုံဟန်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ရုံရှည်ကြီးတွေ ဝတ်ဆင်ထားလို့ပါပဲ။ သူတို့ မျက်နှာတွေကိုလည်း မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသေးတယ်။ တစ်ဦးက ကြီးကြီး၊ တစ်ဦးက သေးသေး။ အစောင့် စစ်သားတစ်ဦး

က သူတို့ကို ရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ နန်းတော်ထဲ မဝင်ရဘူး” လို့ အစောင့်စစ်သားက တားတယ်။

မိန်းမကြီးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါတို့ဟာ ပညာရှိ အမျိုးသမီးတွေ ဖြစ်တယ်၊ မင်းသားလေး ကို မြန်မြန်နေကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ ငါတို့ ဒီကိုလာခဲ့တာပဲ”

အစောင့်စစ်သားက ရယ်တယ်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဒီတိုင်းပြည်က အတော်ဆုံး ပညာရှိကြီးတွေတောင် မတတ်နိုင်တာ မင်းတို့က ဘာများတတ်နိုင် နာမို့လဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရင့်အမှုထမ်းတစ်ဦးဟာ အဲဒီက ဖြတ်သွားရင်း သူတို့ ပြောစကားတွေအားလုံး ကြားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အစောင့်စစ်သားကို ပြောလိုက်တယ်။

“သူတို့ကို နန်းတော်ထဲ ဝင်ပါစေ၊ သူတို့ဟာ မှော်ပညာတတ် ချင်ကတ်လိမ့်မယ် ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ”

* *

ဒါကြောင့် အစောင့်စစ်သားက သူတို့ကို ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဘုရင့်အမှုထမ်းက သူတို့ကို ဘုရင့်ထံ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။

“သင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ” လို့ ဘုရင်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

မိန်းမကြီးက ဖြေပြန်တယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပညာရှိအမျိုးသမီးကြီးတွေပဲ၊ မင်းသားလေးကို မြန်မြန်နေကောင်းအောင်လုပ်ဖို့ ဒီကို လာခဲ့တာပဲ”

“တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေ

မဲ့ သင်တို့ ကြိုးစားချင် ကြိုးစားကြည့်ကြ၊ သင်တို့ မှော်ပညာကို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်” လို့ ဘုရင်ကြီးက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မင်းသားလေးရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။

သူတို့ ဝင်သွားကြတယ်။ မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“လူတိုင်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်ရမယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၂ ဦးနဲ့ လူနာ မင်းသားလေးပဲ ကျန်ခဲ့မယ်”

ပညာရှိကြီးတွေကတော့ မသွားလိုကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ ပညာရှိကြီးတွေကို ပြောလိုက်တယ်။ သူလည်း ထွက်သွားတယ်။

သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြတော့၊ မိန်းမအကြီးက တံခါးကို ပိတ်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ မိန်းမကြီးဟာ အထိန်းတော်ကြီးပါပဲ။ သူမက မင်းသားလေးကို ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့ သင် မင်းသားကို ပြန်နေကောင်းလာအောင် လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ် တစ်ဦးတည်း နေပါရစေ”

မင်းသားက ပြောလိုက်တယ်။၏

“ဈာန်ပင် သေပါရစေ၊ ဖလော်ရီယာလည်း ဆုံးပြီ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်မနေချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော်သေဖို့ အသင့်ပြင်ထားတယ်”

* *

အခုတော့ အငယ်မိန်းမဟာ ဖလော်ရီယာဖြစ်တယ်ဆိုတာ တွေ့ရပြီလေ။ အထိန်းတော်ကြီးက သူမရဲ့ ဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ချွတ်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကိုလည်း ချွတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အထိန်းတော်ကြီးဟာ သူ့လက်နဲ့ ဖလော်ရီယာကို အသာဆွဲယူပြီး

မင်းသားလေးကို ပြလိုက်တယ်။

“အခု ကျွန်တော် သိပါပြီ၊ ကျွန်တော်ဟာ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ သိပြီ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဖလော်ရီယာကို မျက်စိထဲ မြင်နေရလို့ပဲ”

မင်းသားလေးက ပြောရှာတယ်။

မိန်းမငယ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မဟာ ဖလော်ရီယာပါ၊ ကျွန်မဟာ အသက်ရှင်ဆဲပါ၊ နေလည်း ကောင်းပါတယ်၊ အခု မောင်တော်လည်း နေကောင်းပါတော့”

အဲဒီနောက် မင်းသားလေးဟာ ပကတိ နေကောင်းလာတယ်။

ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ မင်းသားလေးဟာ ထလိုက်ပြီး ဖလော်ရီယာကို သူ့လက်နဲ့ ဆွဲပွေ့လိုက်တယ်။ အထိန်းတော်ကြီး အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ နောက် . . . ဘုရင်နဲ့ မိဖုရား

ဝင်လာကြတယ်။

သူတို့ ဘယ်လောက် အံ့အားသင့်ကြသလဲ။ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာနေကြမလဲ။

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေဟာ မင်းသားလေးရဲ့ အခန်းတံခါးဝမှာ စုပြုံရောက်ရှိနေကြတော့တယ်။ သူတို့ဟာ အမှုထမ်းတွေ

ထို ဒီအကြောင်းပြောပြ။ အမှုထမ်းတွေက အစောင့်စစ်သားတွေကို ပြောပြကြတယ်။ အစောင့်စစ်သားတွေက နန်းတော်အပြင်မှာရှိတဲ့ တိုင်းသူ

ပြည်သားတွေကို ပြောပြကြတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ တစ်တိုင်းပြည်လုံး သိသွားကြတာပေါ့။

ခေါင်းလောင်းတွေ အားလုံးမြည်နေကြပြီ။ စားပွဲကြီး ကျင်းပနေပြီလေ။ လူတွေဟာ ပျော်လွန်းလို့ ကကြခုန်ကြ သီချင်းဆိုကြနဲ့

ပေါ့။

ရိုလန်နဲ့ ဖလော်ရီယာလည်း လက်ထပ်လိုက်တယ်။

ဖလော်ရီယာဟာ အသက်ရှင်တုန်းပဲဆိုတာ ဘုရင်မဆိုးကြီး

ကြားသွားတော့ အရမ်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး နေရာက
လဲကျသေဆုံးသွားတယ်။ ဘုရင်မဆိုးကြီး သေဆုံးတာနဲ့ ဖလော်ရီယို
ဟာ နန်းတော်ကိုသွားတယ်။ နေ့ချင်းညချင်းပဲ ဘုရင်ဖြစ်လာပြီပေါ့။

မင်းသားရီလန်နဲ့ မင်းသမီးလေး ဖလော်ရီယာလည်း ဖလော်
ရီယိုနဲ့ နန်းတက်ပွဲကို လာကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ အထိန်းတော်ကြီး
လည်း ပါသပေါ့။

အထိန်းတော်ကြီးဟာ ဘုရင့်စံအိမ်တော်မှာပဲ နေတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ရံမှာတော့ မင်းသားရီလန်နဲ့ မင်းသမီးလေး ဖလော်ရီယာထံ သွား
နေတယ်။

သူတို့တွေဟာ အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသတဲ့။

မြင်းပျံမလေး

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ကွယ်။ မာစ်တာဖာဆိုတဲ့ အာရပ်လူမျိုး တစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူဟာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ပေါ့။ မာစ်တာဖာဟာ အလွန်ချမ်းသာသတဲ့။ သူ့မှာ မြင်းတွေ၊ ကုလားအုတ်တွေ မြောက်မြားစွာ ရှိတယ်။ အစေခံတွေနဲ့ ကြီးမားတဲ့ မိသားစုကြီးတစ်စုလည်း ရှိသတဲ့။ နောက်ပြီး နေစရာ လှပတဲ့ ရွက်ထည်တဲတွေနဲ့ အစားအသောက်တွေလည်း ပေါများလှတယ်။

ဟူစိန်လို့ခေါ်တဲ့ လူဆင်းရဲတစ်ယောက်လည်းပဲ ရှိလေသတဲ့။ ဟူစိန်ဟာ အလွန်အလွန်ပဲ ဆင်းရဲလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ မြင်းမတစ်ကောင်ပဲ။

အာရပ်မြင်းတွေဟာ အလွန်လှပပြီး အပြေးလည်း အလွန်လျင်မြန်တယ်။ ဟူစိန်မြင်းမရဲ့ အရောင်အသွေးဟာ သဲကန္တာရအရောင်မျိုးနဲ့ တစ်ထပ်တည်း တူလှသတဲ့။ (သဲကန္တာရဆိုတာကတော့ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းပြီး သစ်ပင်တွေ မပေါက်တဲ့ သဲလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ့ကွယ်။)

ဒါကြောင့် ဟူစိန် သဲကန္တာရကြီးကိုဖြတ်ပြီး မြင်းစီးတဲ့အခါ လူများဟာ သူ့မြင်းမကို အဝေးကနေ မမြင်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဟူစိန် မြင်းစီး

သွားပုံကလည်း သိပ်မြန်တာကိုး။ သူတို့ဟာ ဟူစိန်ပျံသန်းနေတယ် လို့တောင် ထင်မှတ်ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် လူများဟာ ဟူစိန်ရဲ့မြင်းမ ကို “ပျံနေတဲ့ မြင်းမ” လို့တောင် ခေါ်ကြသတဲ့။

တစ်ညနေမှာတော့ သူဌေးမာစ်တာဖာဟာ သူ့ရွက်ထည်တဲ တံခါးနံဘေးမှာထိုင်ပြီး သဲကန္တာရလွင်ပြင်ဆီကို လှမ်းကြည့်နေမိ တယ်။ သူ့နံဘေးမှာတော့ သူ့ရဲ့ အလုပ်သမားခေါင်း မာမက်ရိုနေ တယ်။ ရုတ်တရက် သူတို့ဟာ ဟူစိန် မြင်းစီးသွားတာ မြင်လိုက်ရ တယ်။ သူတို့ဟာ မြင်းမကိုတော့ မမြင်ရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဟူစိန်မြင်းမရဲ့ အရောင်ဟာ သဲကန္တာရနဲ့ရောပြီး အတူတူဖြစ်နေလို့ ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဟူစိန်ဟာ ပျံသန်းနေတယ်လို့ မာစ်တာဖာက တွေး နေမိတယ်။ သူ အရမ်း အံ့အားသင့်နေပြီလေ။

“အလာ့ . . . အဲဒါ ဘာလဲဟေ့”

မာစ်တာဖာက မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒါ ဟူစိန်ပေါ့”

မာမက်က ပြောလိုက်တယ်။

“သူဟာ မြင်းပျံမကို စီးပြီး စိုင်းနှင်နေတာပေါ့”

အဲဒီလိုနဲ့ ဟူစိန်ဟာ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတယ်။ မာစ်တာဖာ ဟာ ဟူစိန်ရဲ့ မြင်းပျံမကို မြင်နိုင်ပြီပေါ့။ ဘယ်လောက်လှလိုက်တဲ့ မြင်းမလဲ၊ ဘယ်လောက် သန်စွမ်းလိုက်သလဲ။ အပြေးကလည်း မြန် မှမြန်၊ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲနဲ့ သဲကန္တာရပေါ်မှာ တကယ့်ကို ပျံနေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

“အဲဒီမြင်းမကို ငါ ရမှဖြစ်မယ်၊ ငါ့အတွက် သွားပြီး ဝယ်လိုက် ကွာ”

မာစ်တာဖာက ပြောလိုက်တယ်။

ဒါ့ကြောင့် မာမက်ဟာ ဟူစိန်ဆီကို သွားတွေ့ပြီးပြောတယ်။
ညံ့နေခင်း ဆုတောင်းမှုလေး လုပ်ပြီးတော့ မာမက်က ဟူစိန်ကို မာစ်
တာဖာနဲ့ သူ့လူများနဲ့အတူ စားသောက်ဖို့ ဖိတ်ကြားတယ်။

သူတို့ စားသောက်ပြီးကြတဲ့အခါ မီးပုံနံ့ဘေး ဝိုင်းထိုင်ပြီး ပုံ
ဝတ္ထုတွေ ပြောကြတယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သဲကန္တရရဲ့ ညခင်းဟာ
အလွန်ကို အေးချမ်းလာပြီပေါ့။ လူတွေဟာ ပူနွေးအောင် မီးကို ထပ်
ထည့်ကြတယ်။ အဲဒီညမှာတော့ ဘယ်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ
ဟူစိန်ရဲ့ မြင်းမအကြောင်း မပြောကြပါဘူး။

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ မာမက်က ဟူစိန်ကို မြင်းမအကြောင်း
စပြောတယ်။

“မင်းရဲ့ မြင်းမ လှလှလေး အဲကယ်၍ ဖျားနာရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ၊ သေကောင်း သေသွားရင်ပေါ့ကွာ”

“ဘုရားသခင်ဟာ ကောင်းမွန်လှပါတယ်ဗျာ”
ဟူစိန်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ပါဗျာ”
“ဘယ်လောက်များများ ပိုကောင်းနိုင်မလဲ”

မာမက်က ဆက်ပြောတယ်။ ငွေတွေရဖို့လေ။

“ငါ့သခင်ဟာ သိပ်ချမ်းသာတယ်ကွ၊ မင်း မြင်းမအတွက် မင်း
ကို ငွေတွေ အများကြီး ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော့် မြင်းမကို ရောင်းဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူးဗျာ”
ဟူစိန်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

မာမက်က ဟူစိန်ပြောတာကို မာစ်တာဖာကို ပြန်ပြောပြတယ်။

“ဟူစိန်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပါဦး”
မာစ်တာဖာက မာမက်ကို ပြောပြန်တယ်။

“ငါ သူ့ကို သူ့မြင်းမနဲ့ တန်ဖိုးညီတဲ့ မြင်းတစ်ကောင် ပေးမယ်”

မှော်ဖိနပ်ရှင်နှင့် ညီနောင်များ

လို့ ပြောလိုက် . . . ငါ သူ့မြင်းမကို ရမှဖြစ်မယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး”

* *

ဒါကြောင့် မာမက်ဟာ ဟူစိန်ဆီ ပြန်သွားရပြန်တယ်။

“ငါ့သခင်က မင်းကို မြင်းတစ်ကောင် ပေးလိမ့်မယ် . . .”

မာမက်က ပြောတယ်။

“မင်းမြင်းမအတွက် ငွေလိုပဲပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားသခင်ကို ပြောပြပါ။ ကျွန်တော့်မြင်းမကို ရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး” လို့ ဟူစိန်က ပြောလိုက်လို့ မာမက်ဟာ မာစ်တာဖာဆီ သွားပြောရပြန်တယ်။

“သူ့မြင်းမကို သူ ရောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သွားပြောရည် . . . ငါ သူ့ကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ အများကြီးပေးမယ်လို့ . . . ရွှေဒင်္ဂါး တစ်ထောင်ကွာ”

မာစ်တာဖာက ပြောလိုက်တယ်။

မာမက်ဟာ ဟူစိန်ဆီ ပြန်သွားပြီး ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ထောင် မြင်းမအတွက် ပေးမယ်လို့ ကမ်းလှမ်းပြန်တယ်။

ဟူစိန်က ပြန်ဖြေတယ်။

“ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်မြင်းမလေးကို စမွေးကတည်းက ပြုစုလာတာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော့်အသံကို သိတယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းကို သိတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်သမီးလေး တစ်ဦးပါပဲ။ သူ့ကို ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သောင်း ၁၀ ကြိမ်ပေးတာတောင် ကျွန်တော် မရောင်းနိုင်ပါဘူးဗျာ”

အဲဒီအကြောင်း မာစ်တာဖာကြားတော့ သိပ်စိတ်ဆိုးသွားတာ

ပေါ့။ ဟူစိန် သူ့မြင်းမကို ရောင်းတဲ့အထိလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟူစိန်ကတော့ ရောင်းလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါ။

* * *

နောက်ဆုံးမှာတော့ မြင်းမကိုရဖို့အတွက် မာစ်တာဖာဟာ အလွန်ပက်စက်တဲ့ အကြံတစ်ခု တွေးမိတယ်။

သူဟာ ဟူစိန် ခရီးဝေးသွားမယ့် အချိန်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မာစ်တာဖာဟာ ပေါင်မုန့်တွေကို လှီးဖြတ်စိတ်ပိုင်းပြီး အိတ်ဟောင်းတစ်ခုထဲကိုထည့်ကာ သဲလွင်ပြင်ဆီ မြင်းစီးစိုင်းနှင်သွားတယ်။ ဟူစိန်ဖြတ်မယ့် နေရာရောက်အောင် သွားရမယ်လေ။

ဒီနေရာမှာ မာစ်တာဖာဟာ သူ့မြင်းကို သူ့အပေါင်းအဖော်တွေ ဆီသွားဖို့ ဖြေလွှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ မာစ်တာဖာဟာ အလွန်ဖျားနေတဲ့ပုံစံနဲ့ သဲပြင်ပေါ် လှဲနေလိုက်တယ်။

မကြာခင်ပဲ ဟူစိန်ဟာ သူ့မြင်းပျံမကို လမ်းတစ်လျှောက် စီးနင်းလို့ လာနေတယ်။ သူဟာ မာစ်တာဖာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ သူ မမှတ်မိဘူး။ သူ တွေးတယ်။ 'ဒီမှာ ဆင်းရဲတဲ့ ခရီးသွားတစ်ဦးပါလား။ သဲကန္တာရထဲမှာ လမ်းပျောက်နေပြီ ထင်တယ်။ သူ သိပ်ဖျားနေပါလား။ ငါ ရပ်ပြီး သူ့ကို ကူညီမှဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် သူ သေသွားလိမ့်မယ် . . .'

ဒါ့ကြောင့် သူ့မြင်းမကို ရပ်လိုက်တယ်။ သူဟာ မာစ်တာဖာကို ရေတစ်ပေါက် တိုက်လိုက်တယ်။ နောက် သူဟာ မာစ်တာဖာကို ထူမပြီး ပေးတယ်။ ပြီး . . . သူ့မြင်းမရဲ့ ကျောပေါ်တင်လိုက်တယ်။ မာစ်တာဖာဟာ တစ်လုံးမှ စကားမပြောဘူး။

ဟူစိန်ဟာ သူ့မြင်းမနံဘေးကို လျှောက်လာတယ်။ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သူ့မြင်းမကို လမ်းညွှန်တယ်။ တခြားလက်တစ်ဖက်နဲ့ မာစ်တာဖာကို ထိန်းကိုင်ထားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်မိုင်လောက် ခရီးပေါက်လာတဲ့အခါ မာစ်တာဖာက ပြောတယ်။

“ဒီလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုဆို အတော်နေကောင်းလာပါပြီ၊ ခင်ဗျား ထိန်းမကိုင်ပါနဲ့တော့ ရပါပြီ၊ ခင်ဗျားလက်ကို ဖယ်လိုက်လို့ ရပါပြီ”

ဒါကြောင့် ဟူစိန်က သူ့လက်ကို မာစ်တာဖာရဲ့ ကျောကုန်းပေါ်ကနေ ဖယ်လိုက်တယ်။ နောက် မာစ်တာဖာဟာ ဟူစိန်နဲ့မျက်နှာကို ချိတ်ချလိုက်တယ်။ ထပ်ထပ်ပြီး ဟူစိန်လဲကျတဲ့အထိ ရိုက်ဟယ်။ ပြီးအဝေးကို စိုင်းနှင့်သွားတော့တယ်။

ဟူစိန်ဟာ သူ့မြင်းမကို ဟစ်ခေါ်လိုက်တယ်။ မြင်းမဟာ သူ့ထခင်အသံကို သိတယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်လှည့်လာတယ်။ မာစ်တာဖာဟာ မြင်းမကို ဆက်စိုင်းနှင့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်းမကတော့ ရုပါဘူး။

နောက်တော့၊ ဒါ . . . မာစ်တာဖာပဲဆိုတာ ဟူစိန် သိသွားတယ်။

“အိုး . . . မာစ်တာဖာ၊ မင်းဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့အမှုတစ်ခု လုပ်ထိက်တာ အသေအချာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ချမ်းသာတယ်၊ အာဏာရှိပါပြီ၊ ငါ့အပြည့်ရှိတယ်၊ ငါ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ အခု ငါ ခေါ်လိုက်တာ ငါ့မြင်းမ ပြန်လာတာ မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ မင်း သူ့ကို မလွှဲမဲ့ တခြားနည်းလမ်း တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မင်း

လုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမြင်းမ လှလှလေးကို မင်း မိတ်ဆွေတွေ ကို ပြတဲ့အခါ ဒီမြင်းမလေးကို ဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ် တော့မှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟူစိန်က ပြောတယ်။

ဒီတော့ မာစ်တာဖာက . . .

“ဘာကြောင့် ငါက သူတို့ကို ပြောမပြရမှာလဲ”

“သူတို့ကို မင်း မပြောပါနဲ့၊ ငါ . . . မင်းကို သဲပေါ်မှာတွေ့ တုန်းက လူမမာတစ်ယောက် အနေနဲ့ပါ၊ ငါ မင်းကို ကူညီဖို့ ကြိုးစား တဲ့အခါမှာပဲ မင်း ငါ့မြင်းမကို ယူသွားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ အကြောင်း လူတွေသိသွားတဲ့အခါ လူများဟာ နောက်တစ်ခါ သဲကန္တာ ရထဲမှာ ဖျားနေတဲ့ လူမမာတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် လမ်းပျောက်တဲ့ ခရီးသည် တစ်ဦးဦးကို တွေ့တဲ့အခါ သူတို့ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ကူညီကယ်ဆယ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုကူညီဖို့ သူတို့ ကြောက် သွားကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ လမ်းပျောက်တဲ့ ခရီးသည်တွေ နာမကျန်း ဖျား နာသူတွေဟာ မင်းလိုပဲ သူခိုးတွေလို ထင်သွားကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ကြောင့် လူကောင်းတွေဟာ လူနာသေဖို့ ထားခဲ့သလို ဖြစ်သွားမယ်”

မာစ်တာဖာ ဘာမှ ပြန်မဖြေဘူး။ သူ စဉ်းစားနေပြီလေ။ သူ ဘာကို စဉ်းစားနေပါလိမ့်။

‘ငါဟာ ဒီ သူဆင်းရဲရဲ့မြင်းမကို ယူသွားခဲ့တယ်၊ သူ့မှာ ဘာ မှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက သူ့အတွက် ဘာမှ မစဉ်းစားဘူး၊ သူဟာ တခြားလူတွေအတွက်ပဲ စဉ်းစားတယ်၊ ဘယ်လို ကူညီရမလဲပဲ စဉ်း စားတယ်၊ သူဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား၊ ငါကတော့ သိပ်ကို ဆိုးလွန်းသွားပြီ’

မာစ်တာဖာ စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။

“မင်း မြင်းမကို ပြန်ယူပါတော့၊ ငါဟာ အမှန်ပဲ သိပ်ဆိုးဝါး

တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မိပြီ”

ဟူစိန်က ပြောတယ်။

“ဆိုးဝါးတဲ့အမှုဟာ မပြီးဆုံးသေးဘူး၊ ကိုင်း . . . ဒီဆိုးဝါးတဲ့ အမှုစခဲ့တယ်ဆိုတာ မေ့လိုက်ကြပါစို့။”

“တို့နှစ်ဦးကြားမှာ ကြင်နာမှု နားလည်မှု ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီ လိုက်ပြီး ငါနဲ့အတူ စားသောက်ပါ”

ဒါကြောင့် မာစ်တာဖာနဲ့ ဟူစိန်ဟာ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီး အတူ ပြန်လာခဲ့ကြပါရောတဲ့။

ပူလာယူဆာရက်ရဲ့ ပုံဝတ္ထု

မလေးယားကနေ သိပ်မဝေးလှတဲ့နေရာမှာ ပူလာယူဆာရက်
ဆိုတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်း ရှိတယ်။ ဟိုး . . . နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက
အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ စူလတန်ဘုရင်တစ်ပါး နန်းစံခဲ့တယ်။ သူ့နာမည်
အပြည့်အစုံက စူလတန်မာမွတ်တဲ့။

သူ့မှာ သားတော်တွေ သမီးတော်တွေ အများကြီးပဲတဲ့။ ဒါပေ
မဲ့ အဲဒီအထဲက တစ်ဦးပဲကျန်ခဲ့သတဲ့။ စစ်အတွင်းမှာ သားတွေအားလုံး
အသတ်ခံရကြရတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီကျွန်းမှာ ကပ်ရောဂါဆိုးကြီး
တစ်ခု ကျရောက်လာတာကြောင့် သမီးတွေလည်း သေဆုံးကုန်ကြ
သတဲ့။ သူ့ရဲ့ မိဖုရားများလည်း သေကုန်သတဲ့။ သမီးတော် လေး
တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ရှာတယ်။ သူ့နာမည်က တန်ကူဇီနက်ဗ်လို့
ခေါ်တယ်။

စူလတန်ဘုရင်ဟာ အိုမင်းလှပြီ။ သူ့သမီးတော်လေးကိုလည်း
လွန်ချစ်ရှာတာပေါ့ကွယ်။ သူ့မှာက သားတွေလည်း မရှိတော့တာ
ကြောင့် သမီးတော်လေးကို ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ဆင်ပေးပြီး သား
တော်လေးတစ်ဦးလိုပဲ မှတ်ထင်နေမိသတဲ့။ သူမရှိတော့တဲ့နောက်

ဒီသမီးတော်လေးပဲ ဒီကျွန်းကို အုပ်ချုပ်ရမယ်လို့ ဘုရင်က သဘော ပိုက်ထားတာပေါ့။

သမီးတော်လေးကလည်း ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ရတာ အလွန် သဘောကျပါသတဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိန်းမဆောင်မှာ မိန်းကလေး လိုနေနေရမယ့်အစား သူ သွားလိုရာသွား၊ ကစားချင်သလို ကစားနိုင် တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ နန်းတော်ကြီးထဲမှာ ရှိကြတဲ့ ရံရွှေတော်တွေကတော့ (သမီးတော် အဲသလိုနေတာကို) အလွန်ဆိုးတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

* *

ပူလာယူဆာရက်ကျွန်းမှာ စူလတန်ဘုရင် ညီတော်ရဲ့သား တူတော်တစ်ဦးလည်း ရှိလေသတဲ့။

သူ့နာမည်ကတော့ တန်ကူအာဝမ်လို့ခေါ်တယ်။ သူဟာ စူလ တန်လို ဖြစ်ချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ တန်ကူဇီနက်ဗ်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲလို့ သူ စဉ်းစားမိတယ်။ ရံရွှေ တော်အားလုံးကလည်း ဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲလို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးတော်ဟာ တန်ကူအာဝမ်ကို လက်ထပ်သင့်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တန်ကူဇီနက်ဗ်ကတော့ သူ့ကို လက်မထပ် လိုဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို စူလတန်ဘုရင်ထံ တင်လျှောက်တယ်။ ဒါကြောင့် စူလတန်ဘုရင်က သမီးတော်နဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးလို့ အာဝမ် ကို ပြောလိုက်တယ်။

တန်ကူအာဝမ်ဟာ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် စူလတန်နဲ့ သမီးတော် တန်ကူဇီနက်ဗ်ကို ဘယ်လို မှတ်လောက် သား လောက် ခံစားရအောင် လုပ်ရမလဲလို့ စဉ်းစားမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ပင်လယ်ဓားပြတွေဟာ ဆိုးသွမ်းနေကြတယ်။

စူလတန်ဘုရင်ရဲ့ သင်္ဘောတွေ တခြားတိုင်းပြည်တွေကို ကုန်ကူးသန်း သွားလာတဲ့အခါ ပင်လယ်ဓားပြတွေဟာ မကြာခဏ လုယက်ဖမ်းယူ တတ်ကြတယ်။

* *

စူလတန်မာမွတ် သူ့သင်္ဘောတွေ ပို့လွှတ်တဲ့ တိုင်းပြည်တွေ ထဲက တစ်ခုဟာ ပီရန်တက်ခ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပီရန်တက်ခ်တိုင်းပြည်က ဘုရင်ဟာ စူလတန်မာမွတ်နဲ့တွေ့ပြီး အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါကတော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေကိုတိုက်ဖို့ အကူအညီ တောင်းဖို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ပီရန်တက်ခ်ဘုရင်ဟာ တိုက်သင်္ဘော တွေကို ဦးစီးတဲ့ သူ့ရေတပ်ဗိုလ် လှာခ်စာမနာကို စူလတန်မာမွတ်ထံ အလည်သွားဖို့ စေလွှတ်လိုက်တယ်။

စူလတန်မာမွတ်ဟာ လှာခ်စာမနာကို တွေ့ရတော့ အလွန်ဝမ်းသာမိတယ်။ ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆိုဧည့်ခံပြုစုတယ်။ သူဟာ ပါရာတက်ခ်ဘုရင်ကိုကူပြီး ပင်လယ်ဓားပြတွေကို တိုက်မယ်လို့ ကတိပြုတယ်။ လှာခ်စာမနာဟာ ပူလာယူဆာရက်ကျွန်းမှာ ရက်သတ္တပတ် နေထိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတစ်ချိန်လုံးလိုလိုပဲ တန်ကူအာဝမ်ဟာ သိပ်ကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေသတဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်စူလတန်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း လမ်းစရာနေတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ အာဝမ်ဟာ လှာခ်စာမနာဆီ သွားပြီး ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ရဲ့ အကြည်တော်မိတ်ဆွေပါ။ သင့်ဆီကို လာရတဲ့အကြောင်းက စူလတန်ဟာ သင့်ကို သတ်ဖို့ လိုလားနေတယ် ဆိုတာ ပြောပြဖို့ပါပဲ။ အခု စူလတန်ဆီသွားပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုပါ။

သူ ထပြီး သူ့လက်မြောက်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ သူ့စစ်သားတွေက သင့်ကိုသတ်ဖို့ သူ ပြောထားပြီးသား ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စူလတန် ထပြီး လက်မြောက်ပြတဲ့အချိန်မှာ သင် တိုက်ခိုက်ပေတော့”

လှာခံစာမနာဟာ အာဝမ်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ အဲဒီနောက် အထောက်တော်တစ်ဦးက ဘုရင်စူလတန်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ သူ့ကို လာ ခေါ်တယ်။

* *

စူလတန်ဘုရင်ဟာ တကယ်တော့ လှာခံစာမနာကို သတ်ဖို့ လုံးဝဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ပီရန်တက်ခံဘုရင်ထံဆက်ဖို့ လက်ဆောင်တွေ သူ့ကို ပေးလိုက်ဖို့သာ ဆန္ဒရှိတာပါ။

ဒါကြောင့် စူလတန်ဘုရင်ဟာ လှာခံစာမနာ သူ့ထံမရောက်ခင်ဘဲ နေရာကနေ မတ်တတ်ထပြီး လက်ဆောင်တွေယူလာဖို့ ပြောဖို့ အစေခံ တွေကို လက်မြောက်ခေါ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလို စူလတန်ဘုရင် လက်မြောက်ပြီး ထရပ်တာမြင်လိုက်တဲ့ လှာခံစာမနာဟာ ဒါ ငါ့ကိုသတ်ဖို့ သူ့စစ်သားတွေကို ခေါ်ပြောတာဖြစ် မှာပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။ သူဟာ ကာရစ်ဓားကို ကိုင်ပြီး စူလတန် ဘုရင့်ထံ ပြေးဝင်တယ်။

အဲဒီမှာ အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်မှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ လှာခံစာမနာရဲ့လူတွေက သူ့ကိုဝိုင်းရံထားပြီး စူလတန်ဘုရင့်လူတွေ ကို တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ လှာခံစာမနာလည်း အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ သူ့လူအားလုံးနီးပါးလည်း အသတ်ခံရတယ်။ လှေတချို့ ရောက်လာ တယ်။ ပီရန်တက်ခံတိုင်းပြည်ဆီ အဲဒီအကြောင်းပြောဖို့ ရွက်လွှင့်ပြန် လှည့်ကြတော့တယ်။

စူလတန်ဘုရင်လည်း ဒဏ်ရာနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲပြီပေါ့။

ဘုရင်ဟာ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ အကြီးအကဲတွေအားလုံးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ တန်ကူအာဝမ်လည်း သူ့လူတွေနဲ့ ရောက်လာတယ်။ စူလတန်က သူတို့အားလုံး ပူလာယူဆာရက်ကျွန်းကို သမီးတော် တန်ကူဇီနက်ဗ် အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ သမီးတော်ကို ကူညီပါ့မယ်လို့ အားလုံးက ပြောကြတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီး တန်ကူအာဝမ်ကတော့ မကြာခင်ပဲ သူဟာ စူလတန်ဘုရင်နေရာမှာ ကိုယ်တိုင်ဆက်ခံမယ်လို့ သူ့ဆိုလိုကြောင်း တွေးနေမိတယ်။

* *

အဲဒီနောက် စူလတန်ဘုရင် ဆုံးရှာတယ်။

လူတိုင်းဟာ စူလတန်လို လူကောင်းတစ်ဦး ဆုံးပါးသွားတဲ့ အတွက် အလွန်စိတ်ထိခိုက်ကြတယ်။ သမီးတော် ဇီနက်ဗ်လည်း အလွန် စိတ်ထိခိုက်ရှာတယ်။ သူမဟာ အကစားကိုရပ်ပြီး စဉ်းစားလာတော့တယ်။ ဘာလုပ်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲ။ သူမဟာ ကျွန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သတ္တိရှိ ရဲရင့်သူတွေနဲ့ လူကောင်းတွေအားလုံးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ သူမကို ကူညီဖို့ပြောတယ်။

“မကြာခင်မှာပဲ ပီရန်တက်ခိ ဘုရင့်လူတွေ ဒီကိုလာပြီး တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီတော့ တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

လူများက ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ်တို့ သစ်လုံးခံတပ်တစ်ခု ဆောက်ကြရပါမယ်။ (သစ်လုံးခံတပ်ဆိုတာ လေးဖက်လေးတန် ထောင့်ညီညီ သစ်သွားတိုင်လုံးကြီးတွေ ဝိုင်းပြီး ကာရံထားတဲ့ နေရာပေါ့ကွယ်) အဲဒီထဲမှာ ရက်များစွာ

စားသုံးဖို့ အစားအစာနဲ့ ရေတွေသယ်ပြီး သိုလှောင်ထားရမယ်"လို့ အကြံပေးကြတယ်။

အဲဒီအတိုင်း သူတို့ လုပ်ဆောင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . . တစ်နေ့မှာတော့ သူတို့ကျွန်းဆီ ဦးတည်ရွက်လွင့်လာတဲ့ ရွက်လှေတွေကို သူတို့တွေ့ရတယ်။ ဇီနက်ဗ်ဟာ သူ့မြားကာ အကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်တယ်။ ပီရက်တက်ခ်က လူတွေကိုတိုက်ဖို့ သူတို့ အသင့်ပြင်ထားကြတယ်။ သူတို့ ပင်လယ်ပြင်ကို ထွက်ပြီး မတိုက်ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ပီရက်တက်ခ်က လူတွေရဲ့ တိုက်လှေတွေဟာ ပီလာယူဆာရက်က လူတွေထက် ပိုသာတယ်ဆိုတာ သူတို့ တွေ့ရလို့ပဲ။

ပီရက်တက်ခ်စစ်တပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဟာ ရာဂျာဟူစန် ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ သစ်လုံးခံတပ်တွင်းဝင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇီနက်ဇ်နဲ့ သူ့လူတွေဟာ ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ခိုက်တွန်းလှန်ကြတယ်။ နေဝင်သွားချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာ တိုက်ပွဲရပ်လိုက်ကြပြီး သူတို့ လှေတွေဆီ ပြန်သွားကြတယ်။ တိုက်ပွဲဟာ ၃ ရက်တောင် ကြာသွားတယ်။ အဲဒီနောက် တန်ကူအာဝမ်ဟာ သူ့လူရင်းတွေကို စုလိုက်ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီ ဦးလှည့်လိုက်တယ်။

အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ ပြတာပါပဲ။

သစ်လုံးခံတပ်မှာ ဘက် ၄ ဖက်ရှိတယ်။ ဘက်တစ်ဖက်က ပင်လယ်ဘက် ဖြစ်တယ်။ ၂ ဖက်ကတော့ သစ်တောတစ်တောရှိတယ်။ အဲဒီဘက်ကနေ တပ်က မတိုက်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီဘက်မှာ သစ်ပင်တွေ အများအပြား ရှိနေလို့ပဲ။

ဒါကြောင့် တစ်ညမှာတော့ တန်ကူအာဝမ်ဟာ သစ်လုံးခံတပ်ကနေ ပင်လယ်ဘက် ထွက်သွားတယ်။ သူဟာ ရာဂျာဟူစန်ရဲ့ လှေဆီ ဦးတည်သွားတယ်။ ရောက်တော့ သူက ဟူစန်ကို သစ်လုံးတပ်ထဲ ဘယ်လို ဝင်ရမလဲဆိုတာ ပြောပြလိမ့်မယ်။ သူက ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ရဲ့ အကြည်တော် မိတ်ဆွေပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ လှာစစ်စာမနာကို ကူညီခဲ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ သစ်လုံးခံတပ်ထဲဝင်ဖို့ ကျွန်ုပ် ညွှန်ပြနိုင်ရင် သင် ကျွန်ုပ်ကို ဘာပေးမလဲ”

ရာဂျာဟူစန်က ပြန်ပြောတယ်။

“သင် ဘာကို အလိုရှိသလဲ”

“ကျွန်ုပ် စုလတန်ဘုရင်ငယ်ကို အလိုရှိတယ်။ ရှင်ရက် ဒါမှမဟုတ် အသေ၊ နောက် . . . ကျွန်ုပ်ကို ဒီကျွန်းမှာ စုလတန်အဖြစ် တင်မြှောက်ပေးဖို့ပါပဲ”

ဇီနက်မ်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူဟာ ဟူစန်ကို ပြောမပြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမဟာ ဘုရင့်စစ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားလို့ပဲ။

ရာဂျာဟူစန်က သူ့လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောတယ်။

“ငါ စုလတန်ငယ် အရှင်ရရ၊ အသေရရ မင်းလက်ထဲ အပ်မယ်။ မင်းကိုလည်း စုလတန်အဖြစ် ဒီကျွန်းမှာ တင်မြှောက်ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ငွေအမြောက်အမြား ပီရန်တက်ခံဘုရင်ထံ ဆက်သရမယ်”

တန်ကူအာဝမ်က သူ အဲဒီလို လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြတယ်။

“သင်တို့ ကျွန်းကို လာရမယ်။ ဒီဘက်ကတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအဝေးတစ်ဖက်ကပဲ။ ညဘက်မှ လာပါ။ သင်တို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မမြင်နိုင်ဘူး။ အဲဒီနောက် သစ်တောထဲကို ဝင်ပါ။ သစ်

တောထဲကို ဂရုစိုက်ပတ်ဝိုင်းပြီး သစ်တောဘက်က ခံတပ်ဘက်ကို လာပါ။ အဲဒီမှာ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် စောင့်နေမယ်၊ ဒီနောက် ခံတပ်ထဲကို ပေးဝင်မယ်”

ရာဂျာဟူစန်က သူ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် တန်ကူအာဝမ်ဟာ ကျွန်းကို ပြန်ခဲ့တယ်။

* *

နောက်ညမှာတော့ ရာဂျာဟူစန်နဲ့ သူ့လူတွေဟာ သစ်တောရှိတဲ့ ခံတပ်ဘက်ကို လာခဲ့ကြတယ်။ တန်ကူအာဝမ်ဟာ သူတို့ကို ကြိုဆိုပြီး ခံတပ်ထဲ ဝင်စေတယ်။ မနက်ခင်းရောက်တော့ ရာဂျာဟူစန်ဟာ ဂိတ်တံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အပြင်မှာ စောင့်နေတဲ့ လူတွေကို ဝင်စေပြီး တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်ကြတော့တယ်။

ပီရက်တက်ဇိကလူတွေ တိုက်ပွဲနိုင်တယ်။ နောက် ဇီနက်ဗ်လည်း အဖမ်းခံရပြီး ရာဂျာဟူစန်ဆီကို ခေါ်သွားကြတယ်။

တန်ကူအာဝမ်လည်း အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့ သူ ဖြစ်ချင်တဲ့ စူလတန်လည်း မဖြစ်လာတော့ဘူးပေါ့။

ဇီနက်ဗ် ရာဂျာဟူစန်ကို တွေ့တဲ့အခါ သူမက ဟူစန်မှန်း မသိဘူး။ သူမဟာ ယောက်ျားလေးလိုလည်း ဝတ်ထားပြီး ကြောက်လည်း ကြောက်ရွံ့နေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူမဟာ သူမရဲ့ မျက်နှာဖုံးကို သူ့မိန်းမလက်နဲ့ ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်တာ မြင်ရတော့ သူမဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦးပါလားလို့ ဟူစန် တွေးလိုက်တယ်။ ပူလာယူဆာရက်က လူအချို့ကို မေးကြည့်တော့ ဒါ အမှန်ပဲ ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေကြတယ်။

ဒါကြောင့် ရာဂျာဟူစန်ဟာ နန်းတော်ထဲက ရံရွှေတော်တွေကို

ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ သူတို့ဟာ ငိုယိုပြီး ရောက်လာကြတယ်။ ကြောက်လည်း အလွန်ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်လေ။ သူတို့ကို ဟူစန်က ဇီနက်ဗ်ကို တခြားခေါ်သွားပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ပြီး . . . မိန်းကလေးလို ပြင်ဆင်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဟူစန်က သူ့လူတွေကို အိမ်တွေကို မီးမရှို့ဖို့၊ လူတွေဆီက ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ မယူဖို့၊ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြောပြီးတဲ့တိုင်အောင် ငြိမ်တိတ်လို့နေတယ်။ သူတို့အားလုံးလည်း ဒါကို အံ့အားသင့်နေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ခိုက် အောင်မြင်တဲ့အခါ သူတို့ကြိုက်ရာ အမြဲတမ်း လုပ်ကြဖို့ ပါပဲ။

အခုတော့ ရာဂျာဟူစန် စဉ်းစားနေပြီလေ။ သူဟာ ဇီနက်ဗ်ကို လက်ဆုပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ပူလာယူဆာရက်ကို အုပ်ချုပ်သူလုပ်ဖို့ လူတွေရဲ့အိမ်တွေကို မီးမရှို့ဖို့နဲ့ တခြားဆိုးဝါးတဲ့ အမှုတွေ မလုပ်ဖို့ သူ့စစ်သားတွေကို တားမြစ်ထားရင် လူတွေလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့မှု ရမယ်ဆိုတာ ဟူစန် သိတယ်လေ။

ဒါ့ကြောင့် နန်းတော်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အထိန်းတော်အိုကြီးကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ အထိန်းတော်ကြီး ရောက်လာတဲ့အခါ သူဟာ ဇီနက်ဗ်ကို လက်ထပ်လိုကြောင်း ပြောပြတယ်။ အထိန်းတော်ကြီး အံ့အားသင့်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမဟာ ဇီနက်ဗ်ဆီသွားပြီး အဲဒီအကြောင်း ပြောပြတယ်။

“အဆင်သင့်ပြင်ထားပေတော့ဟေ့ . . . မကြာခင် လက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် . . . ဒါပြီးရင် တို့တွေ ငြိမ်းချမ်းသွားမယ်”

“မဖြစ်ဘူး”

ဇီနက်ဗ်ဟာ အော်ပစ်လိုက်တယ်။

“သူ့အလိုဆန္ဒပြည့်ရင် သူဟာ ငါ့ကို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ ငါဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ကို လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

* *

အဲဒီနောက်တော့ အထိန်းတော်ကြီးဟာ ထပ်ကာထပ်ကာ နားချနေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ။ ဇီနက်ဗ်ဟာ သူ့သဘောထားကို မပြောင်းလဲဘူး။ အထိန်းတော်ကြီးလည်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ပါဘူး။ သူမဟာ ဇီနက်ဗ်က လက်မထပ်လိုကြောင်း ဟူစန်ကို ပြောပြဖို့ ကြောက်ရွံ့နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဟူစန်က ဆင့်ခေါ်လို့ အထိန်းတော်ကြီး သွားရပြန်တယ်။

“ကျွန်ုပ် လက်ထပ်ဖို့ အမျိုးသမီးကြီးတွေကို အဆင်သင့် ပြင်ထားဖို့ ပြောထားပြီးပြီလား”

ဟူစန်က မေးတယ်။

ပထမတော့ အထိန်းတော်ကြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ သူမ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဟူစန် စိတ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျွန်ုပ် ရက်အနည်းငယ် စောင့်ပါမယ်”

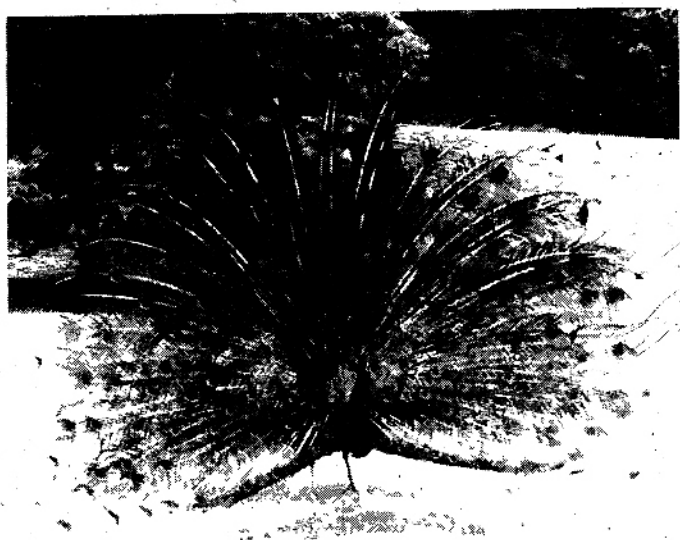
ဟူစန် စိတ်မဆိုးတာရယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ အတင်းအကျပ် မကြိုးစားတာရယ်ကြောင့် ဇီနက်ဗ် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူမဟာ စိတ်ထားပြောင်းသွားပြီး သူ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်။

အထိန်းတော်ကြီးဟာ အလွန်ပဲ ကျေနပ်သွားတယ်။ သူမဟာ

ဉာဏ်ပညာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ဒီလက်ထပ်ပွဲဟာ တိုက်ခိုက်ပွဲကို ရုပ်
တန်သွားစေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမ သိတာပေါ့ . . .။

အဲဒီနောက်မှာတော့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ လက်ထပ်ပွဲကို ကြို
ဆိုဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီလေ . . .။ အမျိုးသမီးကြီးတွေဟာ
စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ချက်ပြုတ်ကြတယ်။ လူတွေကလည်း
တိုက်ပွဲကြောင့် ပျက်စီးတာတွေကို ရှင်းလင်းပြုပြင်ပြီး သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ကြတယ်။

သူတို့ဟာ ပူလာယူဆာရက်ကျွန်းကလေးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာပဲ
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြပါရောတဲ့ကွယ်။

ဘယ်အမြီးကို ကြိုက်သလဲ

ဟိုးရှေးလွန်လေပြီးသော အခါကပေါ့ကွယ်။ အမြီးရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေဟာ အတူတကွ တွေ့ဆုံစုရုံးမိကြသတဲ့။ တိရစ္ဆာန်တွေ သူတို့ရဲ့ အမြီးတွေကို သူတို့စိတ်အလိုအရ ဘယ်လိုအသုံးပြုကြတယ်ဆိုတာကို အသီးသီး သရုပ်ပြ ပြောဆိုကြတယ်။

“ငါကတော့ ဟယ် ခရီးဝေးသွားတဲ့အခါ ငါ့အမြီးကို လွင့်မနေအောင် ထိန်းထားတတ်ပါတယ်” လို့ နွားမကြီးက ပြောတယ်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့” လို့ နွားမကြီး ပြောတာကို သဘောတူတဲ့ မြင်းကပြောတယ်။

“ငါ့အမြီးကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ လုပ်တာပါပဲ” လို့ သူက ဆိုပြန်တယ်။

“ကျုပ်ကတော့ . . . ကျုပ် သဘောကျလို့ရှိရင် အမြီးလေး အနုနုနုနုနု လှုပ်ပြတတ်ပါသဗျ . . .” လို့ ခွေးက ပြောတယ်။

“ငါကတော့ . . . ဒေါသထွက်ရင် ငါ့အမြီးကို လှုပ်တတ်တယ်ကွ” လို့ ခွေးနဲ့ သဘောမတူတဲ့ ကြောင်က ဆိုတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့လေ . . . အေးတဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော့်အမြီးလေးကို ကျောကုန်းနွေးသွားအောင် သိမ်းတတ်ပါတယ်”

ဗျ” လို့ ရှဉ့်ကလေးက ဝင်ပြောတယ်။

“ငါကတော့ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကနေ တစ်ကိုင်း လွဲလွဲသွား တတ်သကွ” လို့ မျောက်က ဆိုတယ်။

“ဒီကတော့လေ . . . ဘာအရောင်တွေ တောက်ပသလဲဆိုတာ ပြဖို့ . . . အပြင်ကို ဖြန့်ပြတတ်ပါတယ်” လို့ ဒေါင်းက ပြောပြန်ရော။

“ကျွန်တော်ကတော့ဗျာ အန္တရရယ် နီးကပ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့် အမြီးတိုလေးကို အလံဖြူလေးလို စိုက်ချည်ထောင်ချည် ပြတတ်ပါတယ်” လို့ ယုန်က ပြောတယ်။

“ကျွန်တော်ကတော့ . . . ခုန်တဲ့အခါမှာ အကူအဖြစ် ခြေထောက် ပိုတစ်ခုလို သုံးပါတယ်” လို့ သားပိုက်ကောင်က သူ့အမြီးအသုံးပြုပုံ ကို ပြောပြတယ်။

“ကျုပ်ကတော့ ရေထဲကို ဖြတ်တဲ့အခါ ကျုပ်အမြီးဟာ ပဲ့ကိုင် ပဲဗျ” တဲ့ . . . ငါးက ပြောပြန်ရော။

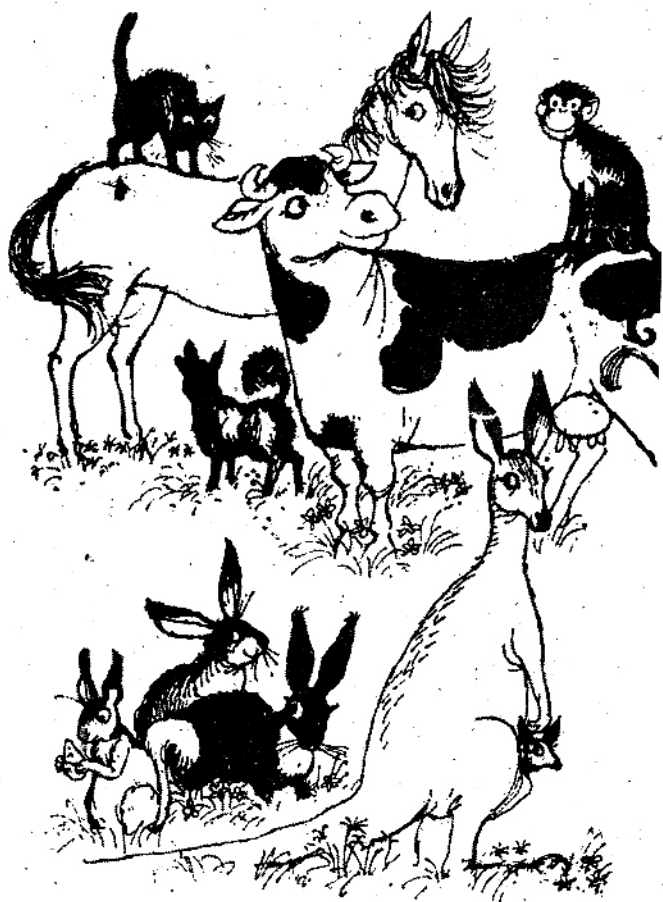
ဖားလောင်းကောင်လေးကတော့ သူ့အမြီးသေးသေးလေးကို ဘာ လုပ်ရမှန်း မသိရှာဘူး။

“ကျွန်တော် ဖားဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဒါ လုံးဝကို မလိုတော့ ဘူးလေ” လို့ သူကဆိုတယ်။

“ကျွန်တော် ကြီးထွားလာတော့ ချက်ချင်းပဲ ဒါကို သုတ်သင် ဖယ်ရှားပစ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

အဲဒီနေ့ကစပြီး တိရစ္ဆာန်အားလုံးဟာ သူတို့အလိုအတိုင်း သူတို့ အမြီးတွေကို အသုံးပြုကြတော့တယ်။ အဲဒါဟာ ဟိုးရှေးတုန်းကတည်း ကပေါ့ကွယ် . . .။

(A Tale about tails by Madeleine Collier)

သိုးထိန်းခွေးလေး ဆမ်

“ဝုတ် . . . ဝုတ် . . . ကျန်းမာကြပါစေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သိုးထိန်းခွေးလေး ‘ဆမ်’ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းလေးတွေ ပြောပြရင် . . . ခင်ဗျား သဘောကျချင် ကျမှာပါ”

ကျွန်တော့်သခင်ကတော့ သူ့လယ်ကွင်းထဲမှာ သိုးတွေ အများကြီး ကျောင်းလို့ပေါ့ဗျာ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူ့သိုးအုပ်ဟာ လေးရာလောက်တောင် ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အဲဒီနှစ်ဆလောက်နီးပါးပဲဗျို့။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော့်အလုပ်က လွယ်ကူပါတယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာပေါ့။ စားကျက်တစ်ခုကနေ တစ်ခု သိုးအုပ်တွေကို မောင်းတဲ့အခါ ကျွန်တော့်သခင်ကို ကူညီရတာပေါ့။ မကြာခဏဆိုသလိုပဲ ဈေးကို ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြတယ်လေ။ သိုးတွေဝယ်တဲ့အခါ တစ်ခါတစ်ရံ ရောင်းတဲ့အခါမျိုးပေါ့ဗျာ။

သိုးတွေဟာ သိပ်စိတ်ပျော့ညံ့တဲ့ သတ္တဝါတွေပါ။ သူတို့ သိုးထိန်းက သူတို့ကို ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်ဝတ္တရားကတော့ဗျာ . . . သိုးအုပ်တွေကို လမ်းတစ်လျှောက် မောင်းပေးရတယ်ဗျ။ ပြီးတော့ . . . လမ်းဖြတ်ရင် . . . ကားရှင်းဖို့

လမ်းလုပ်ပေးရတယ် ဆိုပါတော့ . . .။

* *

ကျွန်တော့် အခက်အခဲဆုံးအလုပ်ကတော့ ဆောင်းရာသီမှာပဲ ဗျို့။ နှင်းမုန်တိုင်းတွေ တောင်ကုန်းတွေပေါ် တဖွဲဖွဲပြန်ကျပြီး ကွင်းပြင် တွေကို နှင်းဖုံးတဲ့အခါပေါ့။

အဲဒီလိုအခါမှာ တောင်ခါးပန်းပေါ် သိုးတွေ ရောက်သွားရင် တော့လား . . . တကယ့်အန္တရာယ်ကြီးပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော့်သခင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သိုးတွေကို လုံခြုံတဲ့နေရာ ပို့ပြီး အကာအကွယ်ပေးရတာပေါ့။ အချိန်မီ ကျွန်တော်တို့ မရောက်နိုင် တူးဆိုရင်တော့ နှင်းက သိပ်ထူထဲပြီး သူ့ကို တစ်ကိုယ်လုံးကို လုံးလုံး ဖုံးအုပ်သွားတော့တာပေါ့။ နောက်တော့ ဖုံးကွယ်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ ကို ကျွန်တော် ရှာရတော့တာပေါ့ဗျာ။

သိုးတစ်ကောင် နှင်းဖုံးအပ်နေတဲ့နေရာ ကျွန်တော် ရှာတွေ့တဲ့ အခါ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်စတော့တာပဲ။ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ကို လုပ်ရကိုင်ရတာပေါ့။ နှင်းတွေကို ကျွန်တော့်ရှေ့ခြေဖဝါးနဲ့ ယက်တူး ပြီး အဝေးရောက်အောင် ထုတ်ပစ်ရတယ်လေ။

ကျွန်တော့် ဆရာကတော့ သူ့တူရွင်းပြားနဲ့ ကူလုပ်ရှာပါတယ်။ မကြာခင်ပဲ သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ ဦးခေါင်းကို ဆွဲထုတ်နိုင် ခဲ့တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သိုးဟာ အေးစက်နေပြီး၊ ကြောက်လွန်း လို့ သေလုနီးပါးထိ ဖြစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သခင်ရဲ့ ကြင် ကြင်နာနာ ပြုစုမှုနဲ့ ပြန်ကောင်းလာပြန်ပါရော။

ကျွန်တော့်သခင်ကတော့ ပြောတယ် . . . ကျွန်တော်က

အကောင်းဆုံး သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်ပါပဲ . . . တဲ့။ သူ အရတော် တယ်ပေါ့။ ဒီမနက်မှာပဲ လက်သမားတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော့် သခင်ဆီက ကျွန်တော့်ကို ၁၄ ပေါင်နဲ့ ဝယ်ချင်သတဲ့လေ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ် . . . ကျွန်တော့်သခင် ဘာပြန်ပြောလိုက် တယ် ထင်သလဲ။

“ဘာ . . . ကျုပ်ဆီက ‘ဆမ်’ကို ၁၄ ပေါင်နဲ့ ဝယ်မယ် ဟုတ် လား၊ မရဘူးဗျို့၊ ပေါင် ၁၄ ရာနဲ့ဆိုရင်တောင် မရပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုးတွေနဲ့ လယ်ကို ရောင်းချင်ရောင်းမယ်၊ ‘ဆမ်’ကိုတော့ မရောင်း ဘူးဗျို့။”

အဲဒီလို ကြားလိုက်ရတော့ . . . ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အမြီး နုန့်လိုက်မလဲ။ ကဲ . . . ခင်ဗျားကော အမြီးမနုန့်ဘဲ နေနိုင်မှာလားဗျာ။

ပျံလွှားငှက်ရဲ့ အားလပ်ရက်

“ဆွိုး . . . ဝိ(ပ်) . . .”

တစ်မနက် စောစောမှာ ပျံလွှားငှက်ကလေးက အော်မြည်လိုက်တယ်။ သူဟာ မြည်ကျူးပြီး စပါးကျီခေါင်မိုးပေါ်ကနေ ပြောင်းခင်းနံဘေးခြံစည်းရိုးဆီ ပျံချလိုက်တယ်။

အဲဒီခဏမှာပဲ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေး တစ်ကောင်ဟာ သူ့နံဘေးက ဆူးချုံထိပ်ညွန့်ကလေးဆီ ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ သွားတယ်။

“ဒီနေ့ ခင်ဗျား ပျော်နေပုံရတယ်၊ ဟုတ်လား ပျံလွှားလေး . . .”
သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေါ့ . . . ငါ ပျော်နေတာပေါ့ . . .”

ပျံလွှားငှက်ကလေးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီနေ့ . . . တို့ မိသားစုဝင် ပျံလွှားတွေအားလုံး သူတို့ရဲ့ ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်အတွက် ထွက်ခွာကြမယ်လေ . . .”

အဲဒီအခိုက်အတန့်မှာပဲ ပင်လယ်စင်ရော်ငှက်အိုကြီး တစ်ကောင်ဟာ တောက်လျှောက် ပျံသန်းလာတယ် . . .။

“မင်းတို့ ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်အကြောင်း ပြောနေကြ

တာလား” လို့ ပင်လယ်စင်ရော်ငှက်ကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“ကောင်းပါ၊ ကောင်းပါ . . . မင်းတို့ ပျံလွှားတွေဟာ ဖြောင့်မတ်တဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေပါပဲ။ မင်းတို့ရဲ့ နွေရာသီ အားလပ်ရက်အတွက် ဧပြီလမှာ ဒီကိုလာပါ။ နောက် မင်းတို့ရဲ့ ဆောင်းရာသီ အားလပ်ရက်အတွက်တော့ အောက်တိုဘာမှ ပြန်ထွက်သွားပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ဘဝမှာက အားလပ်ရပ်တွေချည်းပဲကိုး”

“ဒါပေါ့ဗျာ . . . ဒါပေါ့ . . .”

ပျံလွှားငှက်က ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းနဲ့ သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးသာ ပညာရှိတဲ့ ငှက်တွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဆောင်းရာသီမှာ နေခြည်လင်းပြီး တောက်ပတဲ့ ကုန်းမြေဆီကို ပျံလွှားတွေ၊ နိုက်တင်ဂေးငှက်တွေ၊ မိုးစွေငှက်တွေနောက် လိုက်ကြလိမ့်မယ်။ နောက် နွေရာသီမှာ ပြန်လာမှာပေါ့ . . .”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီမှာ ပျံလွှားငှက်တွေ၊ အမည်းရောင်ငှက်တွေနဲ့နေရတာ ကြိုက်ပါတယ်”

သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးက ဆိုတယ်။

“ဒီမှာ ဆောင်းရာသီဆို သိပ်သာယာတာပဲ။ ကွင်းပြင်တွေဟာ ဖြူလို့ ကွင်းတိုင်းဟာလည်း နှင်းတွေ သိပ်ခဲနေတာပဲဗျာ”

ပျံလွှားငှက်ကတော့ နှင်းဖုံးနေတဲ့ ကွင်းပြင်ကို မကြိုက်ဘူး။

“အဲဒါက လှချင်လှမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ ကျွန်တော့်အစာအတွက် လိပ်ပြာလေးတွေ ဖမ်းနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ကံသေကံမတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ . . .”

သပိတ်လွယ်ငှက်ကလေးက ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ မဆာဘူးကွ၊ ကြင်နာတတ် တဲ့ သူငယ်၊ သူငယ်မတွေက ပေါင်မုန့်အခွံနဲ့ အတွင်းသား အစအန တွေ ငါ့ကို အများကြီး ပေးကျွေးကြတယ်”

“ဟာ . . . ဟ . . . မင်း မှန်တယ်၊ သပိတ်လွယ်လေးရေ” လို့ ရယ်ပြီး ပင်လယ်စင်ရော်ငှက်ကြီးက ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ ဆာလာတဲ့အခါ မင်းရဲ့ပေါင်မုန့်ခွံတွေ ငါ ခိုး ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလားကွ၊ သပိတ်လွယ်လေး . . .”

“ရပါတယ်၊ လုပ်ပါ၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ သူခိုးအိုကြီးပဲလေ” လို့ သပိတ်လွယ်ငှက်လေးက ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်တယ်။

“နှင်းတွေရယ်၊ စားဖို့ ပေါင်မုန့်အခွံတွေ၊ အတွင်းသား အစအန တွေနဲ့ ဖြူနေတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးဟာ လှပပါစေ . . .” လို့ ပျံလွှားငှက်က ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီအသံဟာ အလွန်သာယာသဟေ့၊ ဒီဆောင်းရာသီမှာ ငါ ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် ပျော်စရာပေါ့ . . .”

ပြောရင်းဆိုရင်းပဲ . . . လေအေးတစ်ချက် ကွင်းပြင်ကို ဖြတ် တိုက်လိုက်တော့ ပျံလွှားငှက် ခိုက်ခိုက်တုန်သွားတယ်။

“ဒီဆောင်းရာသီမှာ သိပ်အေးမလား . . . ဟင်” လို့ ပျံလွှားငှက် က မေးလိုက်တယ်။

ပင်လယ်စင်ရော်ကြီးက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ရယ် လိုက်ပြီး . . .

“မင်းဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ ပျံလွှားလေးပါပဲလား . . .” လို့ သူကဆိုတယ်။

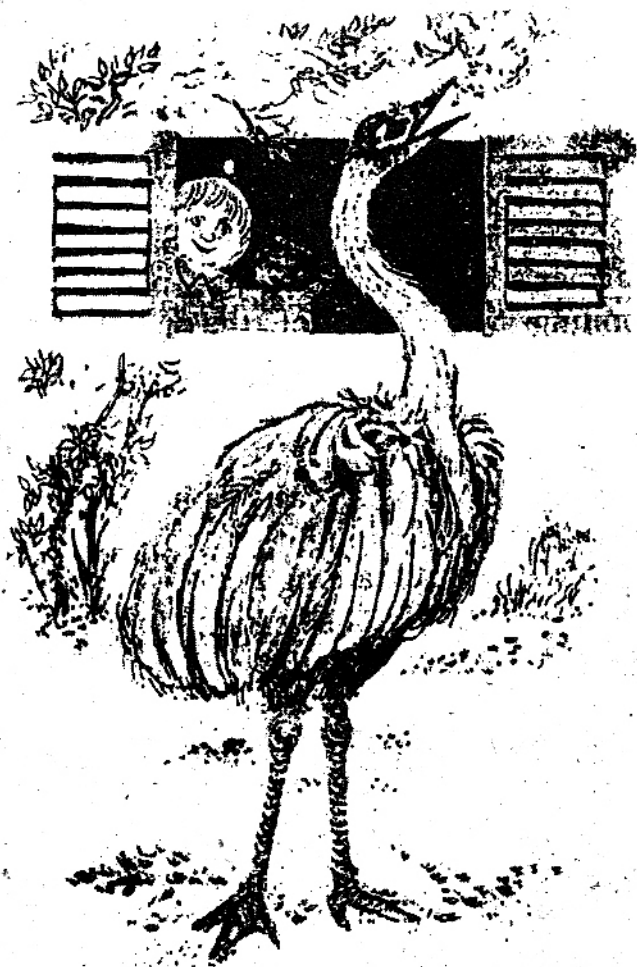
“ဒါ . . . မအေးပါဘူး၊ လေတဟူးဟူးနဲ့ အော်မြည်တိုက်ခတ် တဲ့အခါ ဆီးနှင်းခဲတွေ မင်းခြေထောက်ကို ကျောက်တုံးလို အေးစက် သွားအောင် လုပ်တဲ့အခါမျိုး မင်း ဒီမှာ ရှိသင့်တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” လို့ အဝေးကို ပျံ
ဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်နေတဲ့ ပျံလွှားငှက်က ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အားလုံး ကျွန်တော် ကြိုးစားရဦးမှာ
ပေါ့”

ဒါနဲ့ ပျံလွှားငှက်က တခြားပျံလွှားတွေနဲ့အတူ အဝေးကို ပျံ
ထွက်သွားတော့တယ်။

သူတို့ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် သူတို့အထဲက ရာပေါင်း
ရာပေါင်းများစွာဟာလည်း ထွက်ခွာသွားကြတယ်။ နွေးထွေးတဲ့
ကုန်းမြေဆီကို ပျံသန်းကြဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုတာကို အေးမြတဲ့လေက
သူတို့ကို ပြောပြလိုက်ပြီလေ။

ပီးရက်လို့ခေါ်တဲ့ ငှက်ကုလားအုတ်

ဒီပုံပြင်ကတော့ ပီးရက်လို့ခေါ်တဲ့ ငှက်ကုလားအုတ်တစ်ကောင် အကြောင်းဆိုပါတော့ . . . ခင်ဗျားဟာ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ၊ ဒါမှမဟုတ် မြို့ကြီးရဲ့အနီးအနားမှာ နေထိုင်သူဆိုရင် တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ငှက်ကုလားအုတ်ကို မြင်ဖူးပြီးဖြစ်မှာပါ။ သူဟာ အာဖရိကလယ်ကွင်းတွေထဲမှာ နေထိုင်သူလေ။

ပီးရက်ဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လက်သပ်မွေးတိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ လယ်ကွင်းတွေထဲက အခြားငှက်ကုလားအုတ်တွေလို သိပ်ရှိုးတိုးရှုန်တန်မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို့ ဆိုစရာတော့ ရှိခဲ့တယ်။ သူဟာ အလွန်အလွန် လောဘကြီးတယ်လေ။

သေချာတာပေါ့။ လယ်သမားတွေက သူ့ကိုစားဖို့ နှံ့ပြောင်းတွေ အမြောက်အမြားပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီးရက်ကတော့ ဒါကို သိပ်သဘောမကျလှပါဘူး။ မကြာခဏဆိုသလိုပဲ သူဟာ ကျောက်ခဲတုံးတွေ စားခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သံချောင်းလေးတွေပေါ့။ နှစ်မျိုးလုံးလည်း စားချင်စားတာပဲ။ ခဏခဏလည်း ဖန်စတွေ မျိုချတတ်တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ပီးရက်ဟာ လယ်ကွင်းကိုပတ်ပြီး ခပ်ကြွား

ကြားလေး မော့တော့တော့လျှောက်ပြီး နောက် ဘာစားရမလဲလို့ လည်
ကြည့်နေတာပေါ့။ အဲဒီမှာ လယ်တဲမီးဖိုချောင်က ပြတင်းပေါက်က
လည်း ဟင်းလင်းပွင့်နေတယ်။ အဲဒါကို ပီးရက်က မြင်တယ်လေ။
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်တယ်။

“ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေပါလား၊ ငါတော့ အထဲကို ဝင်ရဦးတော့
မကိုး . . .”

အခုတော့ . . . ကိစ္စတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့။ ဒီလိုလေ . . .

လယ်သမား သမီးလေး စန်းနီးက အာလူးအိုးထဲက ဆူပွက်နေ
တဲ့ အာလူးပြုတ်ရေနှေးတွေကို ပြတင်းပေါက်က စစ်သွန်ချလိုက်တယ်။
ပြီးတော့ အငွေ့တလူလူနဲ့ အာလူးတွေကို ဖြည့်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေး
က စားပွဲပေါ်မှာပဲ အိုးကို တင်ထားလိုက်တယ်။

“အား . . . ဘယ်လောက် အရသာရှိလိမ့်မယ် ကျုပ်ရဲ့ ညစာ
တွေလဲဗျာတို့” လို့ ပီးရက်က ပီတီခွေသွားတယ်။

“ဘယ်လောက် ကံကောင်းလိုက်တဲ့ ငါလဲ . . . ဟဲ ဟဲ ကျုပ်ရဲ့
လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပြည့်ရချည်သေးရဲ့”

အလွန်လျင်မြန်စွာပဲ သူဟာ နှုတ်သီးနဲ့ အာလူးပူပူတစ်လုံးကို
ကောက်မျိုချလိုက်တယ်။

သနားစရာကောင်းတဲ့ ပီးရက်၊ အာလူးပူပူက သူ့ကို ဘယ်
လောက် ပူလောင်လိုက်မလဲ။ သူ့ရဲ့လည်ချောင်းရှည်ကြီးတစ်လျှောက်
ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိမ့်ဆင်းသွားပြီလေ။ အခုတော့ သူ့လည်ပင်းကြီး သိပ်
မရှည်ချင်တော့ဘူးလို့ ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်နေပြီပေါ့။

ပထမတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း သူ မသိဘူး။ နောက်တော့ အာလူး
ပူပူတွေနဲ့ ဝေးအောင် ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့တယ်။

သူဟာ ကွင်းပြင်တွေဖြတ်ပြီး ပြေးပြီးရင်း ပြေးပြေးနေတယ်။
တစ်မိုင် ဒါမှမဟုတ် ပို၍ ပို၍ . . .

အသေအချာပါပဲ။ အာလူးပူပူက သူနဲ့အတူ ပါခဲ့တယ်။ နောက် ဆုံးမှာတော့ အေးသွားတာပေါ့လေ။ ပီးရက်ဟာ အပြေးရပ်လိုက်ပြီး ခပ်နေ့နေ့ လယ်တဲဘက်ဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

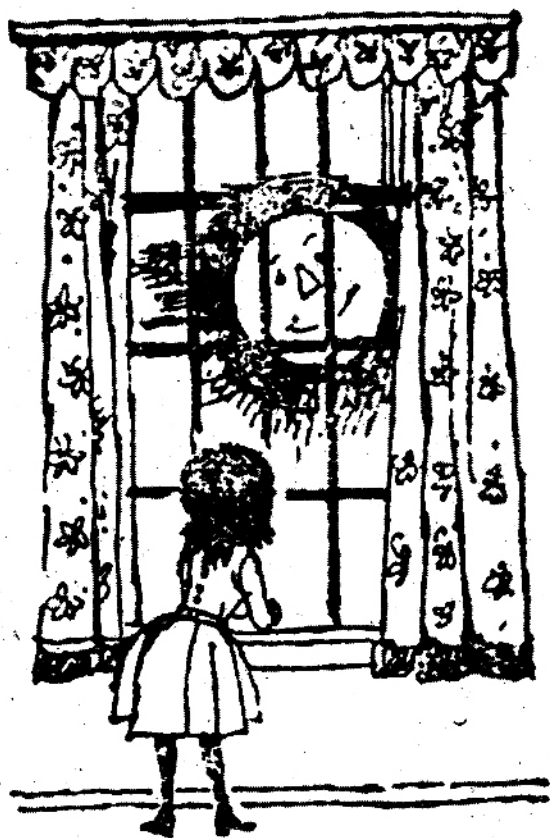
“သနားစရာ ပီးရက်” လယ်သမားသမီးလေး စန်းနီးက သူ့ကို ညင်ညင်သာသာ ပွတ်သပ်ပေးပြီး မြည်ကျူးလိုက်တယ်။

“အာလူးပူတွေက မင်းကို သင်ခန်းစာတစ်ခု ကောင်းကောင်း သင်ပေးလိုက်ပြီလို့ ငါ ထင်ပါတယ် . . . မိုက်မဲတဲ့ သူခိုးအိုကြီးရယ်”

အမှန်ပါပဲ။ သူ့ကို သင်ခန်းစာတစ်ရပ် သင်ပြလိုက်ပြီပေါ့။

အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပီးရက်ဟာ မကြာခဏ ဆိုသလိုပဲ ကျောက်ခဲတုံးတွေ . . . တစ်ခါတစ်ရံ သံချောင်းတွေ . . . နောက် ဖန်စတွေ မျိုချတတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မီးဖိုချောင်ပြတင်းနားက အစားအသောက်တွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မခိုးတော့ပါဘူးတဲ့။

မော်လီနဲ့ လမင်း

မော်လီဆိုတာ ပိန်သေးသေး မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။

တစ်နေ့မှာတော့ သူ့အမေက သူ့သမီးငယ် ခံတွင်းမြိန်စေဖို့ မော်လီကို သူ့အစ်ကိုဘော့ပဲနဲ့အတူ လမ်းအောက်ဘက်က ပေါင်မုန့်ဖိုကို လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ပွဲအတွက် သူတို့ဟာ ပေါင်မုန့်လုံး အဝိုင်းလေးတွေဝယ်ဖို့ သွားခဲ့တာပါ။

အဲဒီမှာ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ မော်လီဟာ ကောင်းကင်မှာ လမင်းဝါဝါကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူမဟာ အဲဒီလို ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ လမင်းကြီးကို တစ်ခါမှ မတွေ့မမြင်ဖူးတော့ အံ့ဩတကြီးနဲ့ ရပ်ပြီး ငေးကြည့်မိတယ်။

“လာပါ . . . မော်လီရ”

သူ့အစ်ကို ဘော့ပဲက ခေါ်ပေမဲ့ မော်လီကတော့ လမင်းကြီးဆီ ရပ်တန့်ပြီး ငေးကောင်းနေဆဲပဲ။

“အား . . . ငါ လိုချင်လိုက်တာ” လို့ သူမက ပြောလိုက်တယ်။

“မိုက်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး၊ နင် လမင်းကို မရနိုင်ဘူးဟာ” ဘော့ပဲက ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ပြီး သူ့ညီမကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာလို့ မရမှာလဲ”

မော်လီကလည်း ပြန်ပြောတယ်။

ဘော့ပ် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိဘူး။ မော်လီ နားမလည်တာက လမင်းက ဟိုးအဝေး မိုင်ပေါင်းရာချီနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးထဲမှာ ရှိပြီး သူကတော့ အလွန်သေးကွေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ဘော့ပ်ကတော့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးလေ။ ပေါင်မုန့်ရှိတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မော်လီလက်ကိုဆွဲပြီး အမြန်သွားတော့တာပေါ့။

“လမင်းကြီးအတွက် ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တို့လက်ဖက်ရည်ပွဲလေးအတွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ပေါင်မုန့်လုံးတွေ ရမှာပဲဟာ”

ဘော့ပ်က နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်။

သူတို့ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ မော်လီဟာ ကောင်းကင်ကိုမော့ပြီး လှပတဲ့ လမင်းဝိုင်းဝိုင်းလုံးလုံးကြီးကို ကြည့်နေမိတာပေါ့ . . .။

နောက်နေ့မှာ . . . ဘော့ပ်ဟာ သူ့ညီမ ပီစီကွေးကိုခေါ်ပြီး အပေါ်လမ်းဘက်တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ အဲဒီနေ့က အလုပ်များတဲ့နေ့ပေါ့။ လမ်းတစ်လမ်းရဲ့ အဆုံးနားရောက်တော့ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တစ်ဦး မိုးပျံပူဖောင်းတွေ ရောင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ မော်လီက အဲဒီပူဖောင်းသည်ကို အရင်မြင်တယ်။

“ဟေး . . . ကြည့်စမ်း . . . လမင်း . . .” လို့ အော်လိုက်တယ်။

သိပ်သေချာတာပေါ့။ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်ရဲ့ လှပတဲ့ ရောင်းကုန်တွေကြားက အဝါရောင် မိုးပျံပူဖောင်းတွေလေ။ ပူဖောင်းပေါ်မှာ လထဲက လူပုံကို ဆေးခြယ်ထားတယ်။

“အဲဒီလမင်းကို ကျွန်မ သဘောကျတယ်၊ ဝယ်ချင်တယ် . . .” လို့ မော်လီက ဈေးသည်ကို ပြောလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ တစ်ပဲနီကို ဖြန့်ပြလိုက်တယ်။

ပူဖောင်းသည် ပြုံးသွားတယ်။ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲက ပူဖောင်းကို ပိစိညှက်ကောင်မလေးဆီ ပေးလိုက်တယ်။

ကဲ . . . မော်လီ ဘယ်လောက် သဘောကျလိုက်မလဲ။ အဲဒါ သူ ရဖူးတဲ့ ပထမဆုံး ပူဖောင်းပါပဲ။ သူမက ဒါကို မိုးပျံပူဖောင်း တစ်လုံးလို မခေါ်ဘူး။ သူမက ပြောတာက ဒါဟာ လမင်းပါပဲတဲ့ ကွယ် . . .။

နောက်နေ့မှာတော့ မော်လီဟာ သူ့ပူဖောင်းကို ဥယျာဉ်ထဲ ယူသွားတယ်။ သူမက သူ့မိုးပျံပူဖောင်းကို ကြိုးတပ်ပြီး အပေါ်ကို လွှတ်တင်တယ်။

အဲဒီခဏမှာပဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေရူးတစ်ချက် သုတ်ပြီး သူမကို ဝှေ့တိုက်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူမ လက်ချောင်းလေးတွေထဲကနေ ပူဖောင်းဟာ လွတ်ပြီး အပေါ် အပေါ် အပေါ် လေထဲကို ပျံထွက်သွားတယ်။ သူမနဲ့ ဘော့ပ်ဟာ သူတို့မြင်ကွင်းကနေ ဟိုးဘက်မီးခိုးခေါင်းတိုင် ထိပ်ဖျားတွေ အလွန်အထိ ပူဖောင်းလွင့်မျောသွားတာကို စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။

မော်လီဟာ ငိုတော့ မငိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့မှာတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး လှဲနေတာပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမရဲ့ ပူဖောင်းလေး ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီလေ။

ဒီလိုနဲ့ ညနေချမ်း ရောက်လာတယ်။ သူမဟာ ပြတင်းပေါက်ကန့်လန့်ကာတွေကြားကနေ ကောင်းကင်ဆီ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူမဟာ ဝင်းပနေတဲ့ လမင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေလည်း ကြည်ရွှင်ပြီး တောက်ပလာတာပေါ့။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့ လမင်းကို ဟိုး အဝေးအိမ်ကြီးမှာ တွေ့နေရပါလား။”

သူမက အော်လိုက်တယ်။

“သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးများနေလိုက်သေး၊
ဟိုမှာ သူ ပိုပျော်နေတယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့”

ဒီလိုနဲ့ ညနေခင်းကလေးတွေ ကုန်လွန်ခဲ့ပေါ့။ မော်လီဟာ
လမင်းကို တစ်ဖန် မြင်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လမင်းကို အချပ်
ချပ် အလွှာလွှာလေး မြင်ရတော့တယ်။

“ငါ့ လမင်းတော့ တူတူပုန်းဖို့ ကြိုးစားနေပြီ” လို့ သူမက ပြော
လိုက်တယ်။

ဘော့ပဲက သူ့ဘာသာ ပြုံးလိုက်တယ်။

“လမင်းဟာ တို့ နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာမြေကို လှည့်ပြီး ရွေ့လျားနေ
တဲ့ ဘောလုံးအကြီးကြီး တစ်လုံးပေါ့” လို့ သူက မော်လီကို ပြောပြ
လိုက်တယ်။

“နေရဲ့ အလင်းရောင်တွေ လပေါ် ထိုးကျလာတော့ ရောင်ခြည်
တွေ တောက်ပလာပြီး ကြီးမားတဲ့ မှန်ကြီးတစ်ချပ် ဖြစ်လာတာပေါ့”

မော်လီ . . . အရွယ်ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လာ
တဲ့အခါ ဘော့ပဲဟာ လမင်းကြီးအကြောင်းကို သည့်ထက် ပိုပြောပေ
လိမ့်မယ်။ နောက်တော့ တကယ့်လမင်းကြီးဟာ ကစားစရာ မိုးပျံ
ပူဖောင်းထက် ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ဆိုတာ သူမ နားလည်
လာပါလိမ့်မယ်။

Molly and the moon by H.G Permberton

ရှဉ့်ကလေး ချန်ဒီ

ချန်ဒီဟာ အိန္ဒိယပြည်မှာ နေတယ်။ ဒီကောင်လေးဟာ တိုသစ်တောတွေထဲမှာရှိတဲ့ လှပတဲ့ ရှဉ့်ကလေးတွေနဲ့ သိပ်မတူပေမယ့် သူ့ကို လူတွေက ရှဉ့်ကလေးတစ်ကောင်လိုပဲ သတ်မှတ်ကြတာပေါ့။ ချန်ဒီရဲ့ အသွေးအမွှေးအရောင်ကတော့ ငွေရောင်မှိုင်းမှိုင်းနဲ့ အနက်စင်းကလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ သူ့အမြီးကတော့ အမွှေးသိပ်မထူလှပါဘူး။ အမှန်ပါပဲ။ အမြီးတစ်ခုအနေထက် ပုလင်းဆေးတံကလေးနဲ့ ပိုတူနေတော့တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ချန်ဒီဟာ အိမ်သစ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်တယ်လေ။ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ ကျယ်ပြီး ပြန့်ကားနေတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကြားထဲမှာပေါ့။

ငတီလေးဟာ သစ်ပင်တစ်လျှောက် အပေါ်အောက် ပြေးလွှားပြီး သစ်ရွက်တွေ မြက်ပင်တွေ အခွံမာသီးတွေကို သူ့ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ချိုသယ်ဆောင်နေတယ်။ သူဟာ သက်သောင့်သက်သာရှိမယ့် နေအိမ်ကလေးမျိုး ပုံဖော်တွေးဆရင်း ထပ်ကာထပ်ကာပဲ တတွတ်တွတ်နဲ့ မြည်ကျူးကာ ပြုလုပ်နေတော့တယ်။

ရုတ်တရက်ပဲ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့ စူးစူးရှရှအော်လိုက်သံ

ချန်ဒီ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီအသံဟာ သူ့သစ်ပင် အောက်ခြေကနေ လာပုံရတယ်။ ချန်ဒီဟာ သူ့အလုပ်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေသလဲလို့ စူးစမ်းဖို့ ပြေးသွားတယ်။

သူ ဘာမြင်ခဲ့မယ်လို့ သင် ထင်ပါသလဲ။

သူ့သစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်အလယ်လောက်မှာ ရှဉ့်မကြီးဟာ သူ့ကလေးငယ် ရှဉ့်ကလေးကို ကျောမှာပိုးလို့ သယ်ဆောင်လာတယ်လေ။ သူမရဲ့ နောက်မှာတော့ မနှစ်မြို့ဖွယ် ရက်စက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မွန်ဂါဆိုတဲ့ မြွေပါတစ်ကောင်။

အခုတော့ မွန်ဂါဟာ ရှဉ့်တွေရဲ့ ရန်သူတော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူဟာ ဝဲဖြိုးတဲ့ ရှဉ့်ငယ်တစ်ကောင်ထက် ကောင်းတဲ့ညစာ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ ရက်စက်တဲ့အတွေးနဲ့ တိရစ္ဆာန်ငယ်တစ်ကောင်ပေါ့။ ရှဉ့်မကြီးဟာ အနေကောင်းပေမဲ့ မွန်ဂါရောက်လာမှာတော့ သိပ်ကြောက်နေတယ်လေ။ သူမဟာ နည်းနည်းလေးတောင် သစ်ပင်အပေါ်ဘက်ကို မတက်နိုင်ရှာဘူး။ အခြေအနေက ဆိုးဝါးနေတုန်းပဲ။ ရှဉ့်မကြီးဟာ သူ့လက်သည်းတွေ ထုတ်ပြီး သစ်ပင် ပင်စည်ကို ကုတ်ခြစ်နေတယ်။ နောက် သူ့ရန်သူဆီကို စတင်ပြီး ဖြည်းလေးစွာ လျှောဆင်းသွားတယ်။ ကြောက်လန့်စူးရှတဲ့အသံကို ပေးလိုက်တယ်။

ဒါဟာ အကူအညီတောင်းတဲ့ အော်ဟစ်သံပဲဆိုတာ ချန်ဒီ သိလိုက်တယ်။ တစ်မိနစ်အတွင်းမှာပဲ ရှဉ့်မကြီးနဲ့ သူ့ကလေးဟာ သစ်ပင် ပင်စည်ဆီ လျှောဆင်းပြီး မွန်ဂါရဲ့ခြေဖဝါးနား ရောက်သွားတယ်။

“မင်း သူတို့ကို မလုပ်နဲ့” လို့ ချန်ဒီက အော်လိုက်တယ်။ ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ သစ်ပင် ပင်စည်ဆီကို ချန်ဒီ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။ နောက် သူ့ကိုယ်သူ မွန်ဂါရဲ့ မျက်နှာဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက်ပါပဲ။ ရှဉ့်အမေကြီးဟာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဆီ သူ့

ကလေးနဲ့အတူ ခပ်မြန်မြန် တက်သွားတော့တယ်။ သူတို့ဟာ အန္တရာယ် က လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတာကို သူမ သိလိုက်ပါပြီ။

သနားစရာကောင်းတဲ့ ချန်ဒီ၊ မွန်ဂါက သူ့ကို ဖမ်းလိုက်ပြီလေ။ မွန်ဂါဟာ သူ့ဒေါ်မာန်တွေကို သွန်ချပြီး အမွေးထောင်နေတဲ့ လည်ပင်း နဲ့ ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လှုပ်ရှားပြီး ဖမ်းလိုက်တာပေါ့။

“မင်းကို သင်ခန်းစာတစ်ခု သင်ပေးလိုက်မယ်၊ ရှဉ့်မိုက်က လေးရေ့”

မြွေပါက ဟိန်းဟောက်လိုက်တယ်။

“မင်းဟာ မျှဲ့ရဲ့ညစာကို ဆိုးရှုံးအောင် လုပ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအစား မင်းကို စားရလိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ သံချောင်းတွေလို မာကျော လိမ့်မယ်လို့ ငါ ယူဆပေမဲ့ စားကို စားရတော့မှာပဲ”

မွန်ဂါဟာ မကျေမနပ်နဲ့ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုဟိန်းဟောက်ပြီး သစ်တောထဲမှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ဆီ ချန်ဒီကို သယ်ဆောင် သွားတော့တယ်။

မွန်ဂါ သူ့အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ သူ့စားသောက်ခန်းတွင်းထဲကို ရှဉ့်ကလေးကို တွန်းသွင်းလိုက်တယ်။ ပြီး . . . ကျောက်တုံးကြီးတစ် တုံးကို လှိုမ့်ပြီး တွင်းဝကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ချန်ဒီဟာ ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး။ အစာလည်း မရှာနိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွယ်။

ချန်ဒီဟာ ကြောက်စိတ်နဲ့ တုန်ခါနေတယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲဆို တာ သူ မသိဘူးလေ။ အကျဉ်းထောင်ထဲမှာပဲ သူ လှည့်ပတ်ပြေးလွှား နေတော့တယ်။ ထပ်ခါထပ်ခါပဲ တွင်းဝမှာ ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံး ဆီ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ပေါက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး။ ကျောက် တုံးကို တခြားရွေ့သွားအောင် သူ မတွန်းနိုင်ဘူးလေ။

အခုတော့ မွန်ဂါရဲ့မိန်းမ (မြွေပါမ)လည်း အစာရှာထွက်ရာက ပြန်ရောက်လာပြီ။ သူမ ဘာကိုမှ မဖမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ (ရှာဖွေမရခဲ့ဘူး

မှတ်တမ်းနှင့် ညီနောင်များ

ပေါ့)။ ဒါကြောင့် သူမဟာ သူ့အိမ်ကို ရောက်တဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ စားသောက်ခန်းတွင်းဆီ ကြည့်ဖို့သွားတယ်။

“မွန်ဂါဟာ ငါ့ထက်တော့ ပိုကံကောင်းနိုင်တယ်”လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူမဟာ ကျောက်တုံးကို တခြားတွန်းပစ်လိုက်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ နောက် မိနစ်ခဏမှာပဲ တစ်စုံတစ်ရာဟာ သူမရဲ့မျက်လုံးထဲ ဖြတ်ပျံသွားသလို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ချန်ဒီပေါ့။ ကျိုကျိုဆိုတဲ့ အရိုင်းမြည်သံနဲ့အတူ သူဟာ မဒမ်မွန်ဂါကိုဖြတ်ပြီး တစ်ရှိန်ထိုး သူ့အိမ်ရှိရာ သစ်ပင်မြင့်တွေဆီ တန်းတန်းကြီးပြေးတော့တယ်။

မြွေပါမ မဒမ်မွန်ဂါဟာ နောက်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီး . . . မျက်လုံးကို ပွတ်နေတယ်။ “အခုတော့ ပြီးသွားပြီပေါ့”လို့ သူမက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြောနေတော့တယ်။ “မွန်ဂါက ဘာပြောမလဲ၊ သူဟာ ခွဂလန့်ကျတဲ့သူလေ”

အမှန်ပါပဲ။ မွန်ဂါ အိမ်ပြန်လာလို့ သူ့ အကျဉ်းသား လွတ်သွားပြီဆိုတာသိတာနဲ့ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာနေတာပေါ့။ ချန်ဒီ သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ရှဉ့်အမေကြီးကို အဲဒီမှာတွေ့ရတယ်။ သူမနဲ့ သူ့ကလေးဟာ ချန်ဒီရဲ့ အကောင်းဆုံး အစားအစာဖြစ်တဲ့ အခွံမာသီးကို စားသောက်နေကြပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ချန်ဒီက စိတ်မရှိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ သူ ပြောနိုင်စွမ်းရှိလာတဲ့အခါမှာတော့ အချိန်တစ်ချိန်မှာ သူ အသက်ရှူကျပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာရယ်၊ သူ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ် ဆိုတာရယ်ကိုတော့ ချန်ဒီ အားလုံးကို ပြောပြခဲ့တယ်။

“သင်ဟာ . . . ဘယ်လောက် သတ္တိကောင်းလိုက်တဲ့ ရှဉ့်ကလေးလဲ”

၁၁၄
၂၆၀

က အော်ပြောလိုက်တယ်။ သူနဲ့ သူ့ကလေးကို
ဝတ်တဲ့ မွန်ဂါရဲ့လက်က ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက်လည်း
ထပ်ခါထပ်ခါ နှစ်ကို ကျေးဇူးတင်နေမိတာပေါ့ကွယ်။

နောက်တော့ . . . မနက်မှာတော့ ချန်ဒီဟာ ရှဉ့်ကလေးကို
သူမရဲ့ နေထိုင်ရာ သစ်ပင်ဆီ ပြန်သယ်ပို့ပေးတယ်။ သူမကိုလည်း
နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏဆိုသလို ပြန်လာကြည့်ရှုပေး
တယ်။ သူ့အိမ်ကလေးကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ် ထိန်းသိမ်းလို့
စားစရာတွေကိုလည်း သယ်ဆောင်လာတယ်။

ရှဉ့်မကြီးဟာ သူ့ကလေး ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ချန်ဒီနဲ့အတူ
ကောင်းမွန်စွာ လာရောက်နေထိုင်ကြတယ်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ပျော်
ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ဘဝမှာ အတူတကွ နေထိုင်ကြသတဲ့ကွယ်။

(Chandi, The Squirrel by Eleven Powell-Prince)

ဖြူမရဲ့ ကြောင်ကလေးများ

ဖြူမဟာ လှပတဲ့ အမွှေးပွကြောင်ကလေး တစ်ကောင်ပေါ့။ သူမကို ဘာကြောင့် ဖြူမလို့ ခေါ်ရပါလိမ့်လို့ သင် တွေးကောင်း တွေးမိမယ်။

မေရီ . . . သူမရဲ့ သခင်မ အသေးစားကလေးကတော့ အလွန်ပဲ မာနကြီးလှသပေါ့။ သူမဟာ သူတို့နဲ့ နေ့စဉ်ကစားတယ်လေ။ သူမအတွက်တော့ သူတို့ဟာ တကယ့်မိတ်ဆွေကောင်းတွေပါပဲ။

တစ်မနက်မှာတော့ မေရီဟာ ဖြူမရဲ့ ခြင်းတောင်းဆီကို သွားတယ်။ နောက် ဝမ်းသာအံ့သြသံကြီးနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

“အိုး . . . မေမေ့၊ လာပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဖြူမရဲ့ ကြောင်ကလေးတွေ . . . သူ့မှာက ၄ ကောင်တောင်မှ ပါပဲလား။”

ဖြူမကတော့ သိပ်အလုပ်များနေပြီလေ။ သူ့ကလေး ၄ ကောင်ကို ယုယနေလေရဲ့။ အစတော့ သူတို့လေးတွေက သိပ်မလှသေးဘူးပေါ့လေ။ သူတို့မျက်လုံးတွေကလည်း ပိတ်နေတယ်။ ဆံပင်တွေလည်း များများစားစား မရှိသေးဘူးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်ကျော်လာတဲ့အခါမှာတော့ ဖြူမရဲ့ ကြောင်ကလေးတွေဟာ မျက်လုံးပွင့်လာကြပြီ။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ဟာ မွေးပွဘောလုံးလေးတွေလို ဖြစ်လာကြ

မှာပါ။ သူတို့အသီးသီးဟာ တစ်နေ့လုံးပဲ ကစားနေကြတာ ရယ်စရာ ပါပဲ။

“ဖြူမရဲ့ ကြောင်လေး ၄ ကောင် ကြီးပြင်းလာရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ”

မေရီက သူ့မိခင်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“နောက်တော့ ငါနဲ့ ကစားဖို့ ကြောင် ၅ ကောင် ရဦးမယ်”
မေမေက ခေါင်းယမ်းတယ်။

“မဟုတ်ဘူး မေရီ၊ တို့အိမ်မှာ ကြောင် ၅ ကောင် မရနိုင်ဘူး”
လို့ မေမေက ပြန်ပြောတယ်။

“မနက်ဖြန်ခါ ညည်း ဘကြီး လာလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး သူ့အလှ မွေးဆိုင်မှာတင်ဖို့ ဒီကြောင်လေး ၄ ကောင်ကို လာသယ်လိမ့်မယ်၊
ဖြူမရဲ့ ကြောင်လေးတွေအတွက် တို့ ငွေကြေးတွေ ရသင့်တယ်လေ”
ကြောင်ကလေးတွေကို တခြားကို ပို့လိုက်ရမယ်လို့ မေရီ တွေး
မိတော့ အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပေါ့ကွယ်။

နောက်နေ့မနက် ဦးဘကြီး ရောက်လာပြီး ကြောင်ကလေးတွေ
ကို ခြင်းထဲ ထည့်သယ်တဲ့အခါမှာတော့ မိန်းကလေးရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်
မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျလာတော့တယ်။

သနားစရာကောင်းတဲ့ ဖြူမကလည်း ပိုပြီး စိတ်ထိခိုက်ရှာတာ
ပေါ့။ တစ်နေ့လုံး သူမဟာ မေရီနောက်က တောက်လျှောက်လိုက်ပြီး
အိမ်အနံ့ “မိလျူ မိလျူ”နဲ့ အော်နေတော့တယ်။

* *

နောက်နေ့မှာတော့ ဖြူမကို ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရဘူး။ မေရီ
လည်း ရှာတာပါပဲ။ အိမ်ထဲ၊ ဥယျာဉ်ထဲနဲ့ ဥယျာဉ်ခြေရင်းဘက် ကွင်း

ပြင်ထဲတွေ အနံ့အပြားပါပဲ။

လက်ဖက်ရည် သောက်ချိန်လောက်မှာတော့ ဖြူမ ပြန်ရောက်
လာတယ်။ သူမရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာတော့ သူ့ရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ကြောင်
ကလေးတွေထဲက တစ်ကောင်ကို သိပ်ကို ညင်ညင်သာသာလေး ကိုက်
ချီသယ်ဆောင်လာတယ်။

သူမဟာ သိပ်ကို နူးညံ့စွာပဲ သတ္တဝါငယ်ကို သူ့ခြင်းတောင်း
ထဲ ချထားတယ်။ မေရီ့ကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်တယ်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ
ပြန်လာတဲ့အထိပေါ့” လို့ ပြောလိုတဲ့ ပုံဟန်နဲ့ပါပဲ။

ဖြူမဟာ သိပ်မကြာခင်ပဲ တစ်ဖန် ထွက်သွားပြီး ဒုတိယမြောက်
ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကို သယ်ဆောင်လာပြန်တယ်။ နောက်တော့
တတိယမြောက်တစ်ကောင်နဲ့အတူ ပြန်လာတယ်။ မကြာခင်ပဲ ကြောင်
ကလေး ၄ ကောင်စလုံး ပြန်သယ်လာပြီးလို့ သူမရဲ့ ခြင်းတောင်းထဲ
ပြန်ရောက်နေကြလေရဲ့ . . .

မေရီဟာ ဝမ်းသာလွန်းလို့ လက်ခုပ်တီးလိုက်တယ်။

“အိုး . . . ကြည့်ပါဦး . . .” လို့ သူမက အော်လိုက်တယ်။

“ဖြူမဟာ သူ့ကလေးတွေကို တွေ့သွားပြီးပေါ့ . . .၊ မေမေ
သူတို့ကို ကောင်းကောင်း သိမ်းပေးပါနော်၊ လုပ်မှာလားလို့ . . .”

သူ့အမေက ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်၊ တို့ လုပ်နိုင်ပါတယ် မေရီရယ် . . .” လို့
သူ့အမေက ပြန်ပြောတယ်။

“ဒီအတွက်နဲ့ ညည်းဘကြီး စိတ်မဆိုးရင်ပေါ့လေ”

ဦးဘကြီးဟာ လုံးလုံးကို စိတ်မဆိုးရှာပါဘူး။

“ဖြူမဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်ပဲကွဲ့၊ မိန်းကလေး
ရဲ့” လို့ နောက်နေ့မှာ ဦးဘကြီးက မေရီ့ကို ပြောခဲ့တယ်။

“ငါ့နောက်ကနေပြီး ငါ့ဆိုင်ထိ ဖြူမ လိုက်လာခဲ့တယ်လေ၊ ငါ သူ့ကို ဂရုမစိုက်မိတဲ့အခါမှာတော့ ငါ့ဆီက သူ့ကလေးတွေကို ခိုးပြေး တော့တာပေါ့”

“ဖြူမကလည်း ဘကြီးဟာ သူ့ဆီက သူ့ကလေးတွေကို ခိုးယူ သွားတဲ့ သူ့ခိုးတစ်ယောက်လို့ ထင်ကောင်းထင်မှာပေါ့ရှင်”လို့ မေရီက ရယ်သံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . . အနည်းငယ် ကြာလာပြန်တာပေါ့။

ဖြူမရဲ့ ကြောင်ကလေးတွေကို ဦးဘကြီးထံ တစ်ဖန် ပို့ပြန် တယ်။ ဦးဘကြီးဟာ သူတို့ကို သူ့ပြတင်းပေါက်အတွင်းမှာ ရောင်းရန် ဆိုတဲ့ ကတ်ပြားတစ်ခုနဲ့အတူ ထည့်ထားတယ်။ လူတွေက ဦးဘကြီး ဆိုင်ကို လာကြည့်ကြတယ်။ အမွေးပွပွနဲ့ သိပ်လှတဲ့ ကြောင်ကလေး တွေပဲလို့ စဉ်းစားပြီး မကြာခင်ပဲ အားလုံးဝယ်ယူသွားကြတော့တယ်။

အခုတော့ ဖြူမဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်ပုံ မရတော့ပါဘူး။ သူတို့ကို အဝေးကို ဆောင်ယူသွားတဲ့အခါ သူမက သိမ်မွေ့စွာပဲ မြည် ကျူးတော့တယ်။

“ကောင်းပြီ၊ သူတို့ဟာ အခု လုံးလုံးအံ့ရွယ်ရောက် ကြီးပြင်း လာကြပြီ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်နိုင် ကြပြီလေ”လို့ ပြောလိုဟန်နဲ့ ပါပဲ။

(Radiant Reading Book 1)